

Paradoxale paria's

Een onderzoek naar de representatie van de Hell's Angels in Hunter S. Thompsons *Hell's Angels: The Strange and Terrible Saga of the Outlaw Motorcycle Gangs* (1966)

Naam: Stijn Geutjes

Masterthesis Kunst- en cultuurwetenschappen: kunst, cultuur en identiteit

Organisatie: Radboud Universiteit Nijmegen

Studentnummer: 3050114

Begeleider: Dr. T.M.J. Sintobin

Tweede beoordelaar: Dr. M.P.J. Sanders

Datum van indiening: 24-06-2013

‘Some people will say that words like scum and rotten are wrong for Objective Journalism – which is true, but they miss the point’

- Hunter S. Thompson¹

---

¹ Thompson, H.S. (1994) ‘He Was a Crook’, in: *The Atlantic.com*.
<http://www.theatlantic.com/magazine/archive/1994/07/he-was-a-crook/308699/> (20-06-2013).

Inhoudsopgave

Dankwoord	5
Abstract	6
Inleiding	7
Hoofdstuk 1 Vanuit welk perspectief schrijft Hunter S. Thompson over de Hell's Angels?	15
1.1 Schipperen tussen journalistiek en literatuur	16
1.2 De extreme outlaw	19
1.2.1 De extreme outlaw: Raoul Duke	20
1.3 Hunter S. Thompson en de Hell's Angels: één pot nat?	21
1.3.1 Thompson als motorrijder	23
1.3.2 Aanvaringen met de wet	25
1.3.3 Drugs & Alcohol	26
1.3.4 Loyaliteit	27
1.4 Thompsons betrouwbaarheid	29
1.5 Conclusie	34
Hoofdstuk 2 De Hell's Angels vs. de dominante klasse	38
2.1 Differentiedenken	39
2.2 In-group	40
2.3 Hoe verhouden de Hell's Angels zich tot de norm?	41
2.4 Het discours door de Hell's Angels	43
2.5 De hypocrisie van dit discours	45
2.6 Uitsluitingstechnieken	50
2.7 Conclusie	55
Hoofdstuk 3 De crimineel	58
3.1 Stereotypering in de massamedia	59
3.2 Criminaliteit	65
3.3 Verkrachting	68
3.3.1 Verkrachtingscontext	72
3.3.2 Verkrachting in <i>The Wild One</i> en <i>High Noon</i>	73

3.4 Conclusie	74
Hoofdstuk 4 De cowboy	76
4.1 De cowboy	77
4.2 Visueel schrijven	78
4.3 <i>High Noon</i> en <i>Rio Bravo</i>	81
4.4 Atmosfeer	85
4.5 Conclusie	87
Hoofdstuk 5 De zigeuner	89
5.1 Spatio-temporaliteit	89
5.2 De zigeuner	91
5.3 Conclusie	94
Hoofdstuk 6 De (anti-)Amerikaan	96
6.1 Zelf en Ander	97
6.2 Ontwrichting of opgeslokt in het systeem?	97
6.3 Fictionalisering	99
6.4 Conclusie	102
Hoofdstuk 7 Conclusie: Welke verhouding bestaat er tussen de verschillende representaties uit <i>Hell's Angels</i>?	104
7.1 Onderlinge verbondenheid	104
7.2 Grenzenversmeltingen	105
7.3 Conclusie	107
Bibliografie	110
Bijlagen	115

Dankwoord

Bij dezen zou ik graag mijn scriptiebegeleider Tom Sintobin willen bedanken voor zijn uitstekende begeleiding, steun en inspirerende tips. Zonder zijn inzet en feedback zou deze scriptie niet zijn geworden wat het nu is.

Daarnaast gaat mijn dank uit naar Matthijs Sanders. Niet alleen heeft hij de rol van tweede beoordelaar op zich genomen, maar samen met Natasha Veldhorst heeft hij tijdens de cursus *Verboden Kunst: culturele identiteit en nationalisme* tevens een belangrijke bijdrage geleverd aan mijn begrip van hoe een onderzoek opgezet moet worden.

Tot slot bedank ik alle docenten en medestudenten die tijdens deze opleiding hebben bijgedragen aan de totstandkoming van een intelligente en inspirerende studieomgeving. De invloed hiervan is zichtbaar in deze scriptie. Bovendien heeft dit klimaat mij mede gemaakt tot wie ik nu ben.

Abstract

This study examines how the Hell's Angels Motorcycle Club is represented in Hunter S. Thompson's *Hell's Angels: The Strange and Terrible Saga of the Outlaw Motorcycle Gangs* (1966). The purpose of this research is to achieve knowledge on how this minority group is regarded by both the dominant class and their 'fellow outlaw' Thompson. On a broader scale, this research can give valuable implications for the representation of minority groups struggling with society. Additionally, this study can be used in judging Thompson's reliability as narrator.

A desk research focusing on stereotyping has yielded the following theories: Charles Ramírez Berg's *Latino Images in Film: Stereotypes, Subversion, Resistance* (2002), Nadia Lie and Theo D'Haen's *Zorro & Co: Populaire personages en het koloniale verleden* (2002) and Claude M. Steele's 'A Threat in the Air: How Stereotypes Shape Intellectual Identity and Performance' (1997). These theories have been used to analyze Thompson's representation of the Hell's Angels.

Results show that the Hell's Angels are represented as a club with two faces. At first, they are proposed by Thompson as a wild and romantic alternative to the fixated and tiresome American society. He therefore draws comparisons with criminals, mythical cowboys and gypsies. However, over time Thompson comes to realize that the Hell's Angels are just another lower class phenomenon who willfully struggle with other societal groups and have nothing to add to the American society. Furthermore, he begins to regard the Hell's Angels as symbols of what is wrong with the American culture.

Keywords: representation, stereotyping, societal struggle, social conflict, identity, American culture, minority group.

Inleiding

Wie kan zich tegenwoordig nog een leven voorstellen zonder sociale media, user-generated content en burgerjournalistiek? De drang van de moderne mens om zichzelf te uiten en gehoord te worden, lijkt groter dan ooit. Hij neemt niet langer genoegen met een passieve rol in het publieke debat. Dit heeft grote consequenties voor de belangrijkste eis binnen de journalistiek: objectiviteit. Tegenstanders van deze ontwikkelingen beweren dat de wildgroei aan ongefundeerde meningen leiden tot de grootschalige verspreiding van onbetrouwbare informatie. De oorspronkelijke bron van het nieuws is bovendien vaak lastig te achterhalen nadat het nieuws zich als een lopend vuurtje heeft verspreid. Voorstanders wijzen op hun beurt op de expressiefunctie in deze media. Zij vinden niet alleen objectieve gegevens, maar ook subjectieve gevoelens en sentimenten waardevol.²

Is deze koerswijziging in het medialandschap een volledig nieuw fenomeen? Waren er historische voorgangers? Zij die bekend zijn met het werk van de Amerikaanse schrijver Hunter S. Thompson (1937-2005), zullen deze vraag bevestigend beantwoorden. Thompson is in Nederland vooral bekend van zijn roman *Fear and Loathing in Las Vegas* (1971), die in 1998 succesvol verfilmd werd door Terry Gilliam, bekend van Monty Python, met in de hoofdrol Johnny Depp. Voorafgaand aan dit succes was Thompson echter een eigenaardige journalist, een beroep dat hij vanaf 1957 uitvoerde toen hij debuteerde als sportredacteur bij *The Command Courier*.³ Tot aan zijn zelfmoord in 2005 zou hij afwisselend actief blijven in zowel het journalistieke als literaire veld.

Bijzonder aan Thompson is dat hij de grensvervaging tussen feit en fictie die tegenstanders van de burgerjournalistiek signaleren, tot het hoofdingrediënt van zijn journalistieke werk heeft gemaakt. Objectiviteit is volgens Thompson een mythe, zoals het volgende citaat illustreert: 'Objective journalism is one of the main reasons American politics has been allowed to be so corrupt for so long. You can't be objective about Nixon. [...] Now, just flat-out lying is different from being *subjective*.'⁴

---

² Cuilenborg, J. van, O. Scholten en G.W. Noomen. (1992) *Communicatiewetenschap*. Muiderberg: Coutinho: 319-320.

³ Thompson, H.S. (2003) *Kingdom of Fear: Loathsome Secrets of a Star-Crossed Child in the Final Days of the American Century*. Londen: Penguin Books: 47.

⁴ Hahn, M. (1997) 'Writing on the Wall: An Interview with Hunter S. Thompson', in: *The Atlantic.com*. <http://www.theatlantic.com/past/docs/unbound/graffiti/hunter.htm> (12-01-13).

Dat wil niet zeggen dat hij elke vorm van journalistiek leugenachtig vindt. Thompson is van mening dat ook de expressiefunctie waardevol is. Nixon geldt als een voorbeeld van een politicus wiens handelingen niet stroken met de normen en waarden van veel mensen. De uiting van deze subjectieve gevoelens is voor Thompson net zo waarachtig en waardevol als de objectieve gegevens. Een mening mag gegeven worden, zolang deze niet op leugens is gebaseerd, meent Thompson.

In de jaren 60 ontstond een beweging binnen de journalistiek genaamd 'New Journalism'. Deze stijl, waarvan de Amerikaan Tom Wolfe wellicht de bekendste exponent is, wordt niet alleen gekenmerkt door haar aandacht voor de feitelijke gebeurtenissen, maar geeft tevens de emotionele atmosfeer waarin deze gebeurtenissen plaatsvinden weer.⁵ Dit houdt bijvoorbeeld in dat volledige dialogen worden opgenomen in de tekst in plaats van enkele citaten. Ook wordt het verhaal gevormd aan de hand van scènes (inclusief alledaagse details) in plaats van een historisch narratief.⁶ Parallel aan Thompson vinden 'New Journalists' dat echte objectiviteit niet bestaat. Elke gebeurtenis wordt gekleurd door de eigen opvattingen van de journalist, of bijvoorbeeld de institutie die hem van informatie voorziet.⁷ New Journalism vindt verder dat fictie de enige vorm is waarin feiten kunnen worden weergegeven.⁸ De journalist vertelt in de eerste persoon wat hij waarneemt. Hij wordt kortom een personage in het verhaal.

Thompson wordt soms beschouwd als New Journalist, zoals in Wolfe's anthologie *The New Journalism* (1973). Ondanks zijn nauwe verwantschap aan New Journalism, staat Thompson vooral bekend als gonzojournalist. Hoewel er geen universele, sluitende definitie voor gonzojournalistiek bestaat, kenmerkt deze zich als een extreme, subjectieve vorm van journalistiek waarin fictionele elementen worden gebruikt. De journalist en zijn zoektocht naar informatie staan centraal in het verhaal.⁹ Donkere humor, satire, seks en geweld komen

---

⁵ Stotesbury, M.S. (2010) 'The 'Most Accurate, Least Factual'' Writer: Hunter S. Thompson, Journalist', in: *East Carolina University*. [http://thescholarship.ecu.edu/handle/10342/3164\(05-05-13\)](http://thescholarship.ecu.edu/handle/10342/3164(05-05-13)) : 1.

⁶ Wolfe, T. & E. W. Johnson. (1973) *The New Journalism*. New York: Harper & Row: 32.

⁷ Stotesbury, M.S. (2010): 7.

⁸ Wood, M. (1973) 'The New Journalism', in: *New York Times.com*. <http://www.nytimes.com/books/98/11/08/specials/wolfe-journalism.html> (10-05-13).

⁹ Hirst, M. (2004) 'What is Gonzo? The etymology of an urban legend', in: *The University of Queensland.edu*. http://espace.library.uq.edu.au/eserv/UQ:10764/mhirst_gonzo.pdf (12-01-13): 4.

veelvuldig voor.¹⁰ Stilistisch wijkt de auteur eveneens af van de conventionele journalistiek door notities, fragmenten van andere artikelen, interviews, telegrammen en telefoongesprekken in de tekst op te nemen.¹¹ De belangrijkste verschillen ten opzichte van New Journalism zijn de grotere mate van auteurssubjectiviteit en de verminderde drang naar een waarheidsgetrouwe weergave van het onderwerp. Gonzojournalistiek wordt dus vooral beschouwd als een (grotesker) subgenre van New Journalism.

De mate van subjectiviteit in Thompsons artikelen is vaak nog groter dan in die van de huidige participerende internetgebruikers. Ook met het creëren van een andere, gemedieerde identiteit liep Thompson vooruit op een fenomeen dat decennia later wereldwijd toegepast zou worden. Internetgebruikers kunnen gefrustreerd raken doordat zij zich voortdurend afvragen wat juist en onjuist is. Welke informatie en bronnen zijn betrouwbaar, welke niet, en hoe is dit te achterhalen? Thompson verhief dit onderscheid tussen fictie en realiteit, door zijn subjectiviteit, ironie en overdrijving, in veel van zijn werk tot een voortdurend gedachtenspel.

Ik vind het fascinerend dat de mondiale cultuur een dualistische houding ten opzichte van subjectiviteit en objectiviteit lijkt te vertonen. Enerzijds heeft de mens een innerlijke drang zichzelf te uiten. Ook geeft men zich al eeuwenlang over aan fictionele verhalen in populaire media bij wijze van ontspanning, maar ook zelfontplooiing. Anderzijds zijn we immer nieuwsgierig en verward in een eeuwigdurende zoektocht naar waarheidsgetrouwe antwoorden. In combinatie met mijn persoonlijke waardering voor Thompsons unieke schrijfstijl heb ik daarom zijn boek *Hell's Angels: The Strange and Terrible Saga of the Outlaw Motorcycle Gangs* (1966) als het onderwerp van deze masterscriptie gekozen.¹²

Thompson schreef in 1965 een artikel genaamd 'The Motorcycle Gangs: Losers and Outsiders'.¹³ Naar aanleiding van dit artikel kreeg Thompson aanbiedingen om dit onderwerp verder te onderzoeken in de vorm van een boek. *Hell's Angels* was hiervan het resultaat, nadat Thompson een jaar nauw betrokken was geweest bij de Hell's Angels. De persoonlijke

---

¹⁰ Hirst, M. (2004) 'What is Gonzo? The etymology of an urban legend', in: *The University of Queensland.edu*. http://espace.library.uq.edu.au/eserv/UQ:10764/mhirst_gonzo.pdf (12-01-13): 9.

¹¹ Hirst, M. (2004) 'What is Gonzo? The etymology of an urban legend', in: *The University of Queensland.edu*. http://espace.library.uq.edu.au/eserv/UQ:10764/mhirst_gonzo.pdf (12-01-13): 4.

¹² Vanaf dit moment aangeduid als *Hell's Angels*.

¹³ Thompson, H. S. (2005) 'The Motorcycle Gangs', in: *The Nation.com*. <http://www.thenation.com/article/motorcycle-gangs#> (03-05-13).

omgang met de bende bracht Thompson in de gelegenheid om hun subcultuur te observeren en te verslaan. *Hell's Angels* is tevens het eerste boek waarin Thompson zich als gonzojournalist etaleert, zij het nog in gematigde vorm vergeleken bij zijn latere werk als *Fear and Loathing on the Campaign Trail '72* (1973).¹⁴

In veel van Thompsons werk ontbreekt een stabiel onderwerp. Zijn boeken verslaan vaak verschillende situaties, conflicten en/of groeperingen. Dit is in *Hell's Angels* niet het geval; het boek heeft een sterke focus op één specifieke subcultuur. Om niet te vervallen in een onuitvoerbare analyse waarin uiteengezet wordt wat waar(achtig) of onwaar is, richt ik me in deze scriptie op een centraal thema van het boek: de representatie van de Hell's Angels.

Thompson probeert deze representatie te verklaren door verschillende perspectieven aan bod te laten komen, waaronder die van nieuwsmedia, autoriteiten, de Hell's Angels en zichzelf. Hij stelt: 'The difference between the Hell's Angels in the papers and the Hell's Angels for real is enough to make a man wonder what newsprint is for.'¹⁵ Hiermee zet hij zich af tegen de weergave in de kranten, waarmee hij impliceert dat hij zelf een meer accurate representatie aanbiedt.

Onder deze perspectieven vallen ook de verscheidene films die in *Hell's Angels* genoemd worden. Deze dragen in sterke mate bij aan de representatie van de Hell's Angels. Gezamenlijk gaan deze onderdelen op metaniveau een netwerk van (stereotype) representaties vormen. Om de representatie(s) van de Hell's Angels accuraat te bepalen, is een analyse van dit netwerk eveneens vereist. De onderzoeksvraag die ik wil beantwoorden is daarom: 'Hoe worden de Hell's Angels gerepresenteerd in Thompsons boek?' Om deze hoofdvraag te kunnen beantwoorden, beantwoord ik tevens de volgende deelvragen:

- 1) Vanuit welk standpunt schrijft Hunter S. Thompson over de Hell's Angels?

---

¹⁴ *Fear and Loathing on the Campaign Trail '72* behandelt de verkiezingscampagne van 1972. Typische gonzo-elementen bestaan uit Thompsons satirische blik op de campagne en zijn openlijke haat jegens Richard Nixon. Thompson schreef op ironische wijze dat er een gerucht ging dat de Democratische presidentskandidaat Edmund Muskie de drug Ibogaine gebruikte. Dit leidde tot commotie, omdat lezers en andere journalisten hem geloofden, waarna Thompson verklaarde: 'I never said he was [taking Ibogaine]. I said there was a rumor in Milwaukee that he was. Which was true. And I started the rumor in Milwaukee.' Gibney, A. (2008) *Gonzo: The Life and Work of Dr. Hunter S. Thompson*. New York: Carter & Cohen.

¹⁵ Weingarten, M. (2005) 'The Genesis of Gonzo', in: *The Guardian.co.uk*. <http://www.guardian.co.uk/books/2005/sep/03/tomwolfe> (13-01-13).

- 2) Hoe beïnvloeden de stereotypes die in *Hell's Angels* naar voren komen de representatie van de motorbende?
- 3) Hoe beïnvloeden de stereotypes uit *The Wild One* (1953) de representatie van de motorbende in *Hell's Angels*?
- 4) Hoe beïnvloeden de stereotypes uit *High Noon* (1952) de representatie van de motorbende in *Hell's Angels*?
- 5) Hoe beïnvloeden de stereotypes uit *Rio Bravo* (1959) de representatie van de motorbende in *Hell's Angels*?
- 6) Welke verhouding bestaat er tussen de verschillende representaties uit *Hell's Angels*?

Ik kies er echter niet voor om deze deelvragen als afzonderlijke hoofdstukken in deze scriptie op te nemen. De reden hiervoor is dat er binnen het representatienetwerk in verschillende media dezelfde stereotypes voorkomen. Om deze stereotypes goed met elkaar te kunnen vergelijken en de resultaten hiervan overzichtelijk te kunnen presenteren, kies ik voor een grotendeels thematische hoofdstukindeling. De eerste twee hoofdstukken fungeren mede als vooronderzoek dat noodzakelijk is om de aanwezige stereotypes te kunnen verklaren. In het eerste hoofdstuk onderzoek ik namelijk vanuit welk standpunt Thompson over zijn onderzoeksobject schrijft. Het tweede hoofdstuk behandelt de verhouding van de Hell's Angels ten opzichte van de dominante klasse. De resterende hoofdstukken behandelen de hoofdstereotypes van de crimineel, de cowboy, de zigeuner en de (anti-)Amerikaan.

Status quaestionis

Het merendeel van de academische literatuur over Hunter S. Thompson behandelt andere onderwerpen dan in deze scriptie het geval is, namelijk zijn literaire technieken en zijn relatie met Amerika en 'the American Dream'. Bruce Novoa analyseert de gonzojournalistiek en de evolutie van deze stijl aan de hand van meerdere werken van Thompson (1979). James Caron onderzoekt Thompsons werk in 'Hunter S. Thompson's "Gonzo" Journalism and Tall Tale Tradition in America' (1985) in relatie tot de Amerikaanse traditie van het vertellen van

sterke verhalen. Hij doet tevens vergelijkend onderzoek met andere 'tall tale writers' zoals Mark Twain.¹⁶

William Stephenson bespreekt in *Gonzo Republic: Hunter S. Thompson's America* (2012) Thompsons relatie met de Amerikaanse cultuur aan de hand van kernonderwerpen uit Thompsons oeuvre, zoals drugs, politiek, patriottisme en de tegencultuur.¹⁷ In 'Thompson's and Acosta's Collaborative Creation of the Gonzo Narrative Style' (2008) geeft Shimerlee Jirón-King een uiteenzetting van de origine van de gonzojournalistiek.¹⁸ Verder bespreekt zij Thompsons desillusie over het falen van de tegencultuur om hegemonische discoursen te doorbreken en betoogt zij dat Thompsons werk is te lezen als een verzetsdaad tegen deze discoursen.¹⁹ Later in deze scriptie volgt een definitie van discours. Ten slotte wordt in 'Dr. Thompson's War' (2005) door Josh Tyree samengevat en verklaard welke reacties Thompson gaf op de verschillende oorlogen die hij heeft zien passeren.²⁰

Verrassenderwijs is er weinig academische literatuur beschikbaar over *Hell's Angels* in het bijzonder. In *The International Journal of Motorcycle Studies* schrijven enkele sociale wetenschappers over *Hell's Angels*. Barbara Joans schreef in 2005 het korte artikel 'GLIB WITH GUTS AND GORE: I Come to Bury HT, Not to Praise Him: The Legend of Hunter Thompson'. In dit artikel beschuldigt zij Thompson van een beperkte blik en het schrijven van een verhaal dat zou verkopen.²¹ Het artikel is echter summier en vertoont geen proeve van een academische fundering.

---

¹⁶ Hoover, S. (2009) 'Hunter S. Thompson and gonzo journalism: A research guide', in: *Digital Scholarship@UNLV*. http://digitalscholarship.unlv.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1106&context=lib_articles (11-05-13): 10.

¹⁷ Lohrey, D.T. (2012) 'Book reviews: *Gonzo Republic: Hunter S. Thompson's America* by William Stephenson', in: *Transnational Literature Vol. 5, No. 1*. http://dspace.flinders.edu.au/jspui/bitstream/2328/26469/1/Gonzo_Republic.pdf (11-05-13).

¹⁸ Oscar Zeta Acosta was een Amerikaanse auteur, politicus, activist en advocaat die sinds 1974 vermist is na een reis door Mexico. Hij was een goede vriend van Thompson en staat eveneens bekend als gonzo auteur. De rol van de advocaat Dr. Gonzo in de filmversie van *Fear and Loathing in Las Vegas* is op Acosta gebaseerd.

Bass, S. (1999) 'Fear And Loathing And Oscar Acosta: Tracking the Mysterious Brown Buffalo', in: *Gettingit.com*. <http://www.gettingit.com/article/603> (11-05-13).

¹⁹ S.n. (2013) 'Thompson's and Acosta's Collaborative Creation of the Gonzo Narrative Style', in: *CLCWeb: Comparative Literature and Culture*. <http://docs.lib.purdue.edu/clcweb/vol10/iss1/5/> (11-05-13).

²⁰ Tyree, J.M. (2005) 'Dr. Thompson's Wars', in: *Believermag.com*. http://www.believermag.com/issues/200504/?read=article_tyree (11-05-13).

²¹ Joans, B. (2005) 'GLIB WITH GUTS AND GORE: I Come to Bury HT, Not to Praise Him: The Legend of Hunter Thompson', in: *The International Journal of Motorcycle Studies*. http://ijms.nova.edu/July2005/IJMS_RT.Joans.html (05-05-13).

Gary Kieffner trekt in ‘Myth, Reality, and Revenge in Hunter S. Thompson’s Hells Angels’ (2005) Thompsons betrouwbaarheid in twijfel, al stelt hij dat *Hell’s Angels* een belangrijke rol heeft gespeeld bij het ontstaan van de ‘biker-mythe’. Merkwaardig zijn Kieffners beschuldigingen aan Thompsons adres over een racistische houding, het verspreiden van onwaarheden over drugshandel en zijn onbegrip over de zelfperceptie en groepsloyaliteit van de bende.²² Thompson besteedt aan deze aspecten juist herhaaldelijk aandacht om misvattingen te weerleggen. In ‘Forty Years Later: Hunter S. Thompson’s *Hell’s Angels*’ (2005) betoogt Katherine Sutherland dat *Hell’s Angels* tegenwoordig enigszins gedateerd overkomt, maar nog steeds van historische waarde is en de aard van rebellie exploreert.²³

De bovenstaande drie teksten kenmerken zich door een gebrek aan argumentatie en het poneren van ongefundeerde stellingen. Wel van waarde is Randy McBee’s ‘A “Potential Common Front”: Hunter Thompson, the Hell’s Angels, and Race in 1960s America’ (2005). In dit artikel plaatst hij de Hell’s Angels uit de jaren 60 in hun historische en maatschappelijke context. Hij bespreekt de motorbende in relatie tot de emancipatiebewegingen uit de jaren 50 en 60, de angst voor Afro-Amerikaanse criminaliteit en opstanden, evenals de autoriteiten van die tijd.²⁴ Deze tekst helpt bij het verklaren van de maatschappelijke minderheidspositie die de motorbende inneemt.

Methodologie

Hoewel de reeds aanwezige literatuur over *Hell’s Angels* beperkt bruikbaar is, zorgt een theoretisch kader dat gericht is op de representaties van groepen ervoor dat ik mijn onderzoeksvraag kan beantwoorden. In overeenstemming met de inhoud van Thompsons boek ligt in deze literatuur een sterke nadruk op stereotypes en de manier waarop zij ingezet en vormgegeven worden binnen de cultuur en maatschappij van een samenleving. Ik zal daarom gebruik maken van bestaande methodologische voorstellen om stereotype te analyseren.

---

²² Kieffner, G.L. (2005) ‘Myth, Reality, and Revenge in Hunter S. Thompson’s Hells Angels’, in: *The International Journal of Motorcycle Studies*. http://ijms.nova.edu/July2005/IJMS_RT.Kieffner.html (05-05-13).

²³ Sutherland, K. (2005) ‘Forty Years Later: Hunter S. Thompson’s *Hell’s Angels*’, in: *The International Journal of Motorcycle Studies*. http://ijms.nova.edu/July2005/IJMS_RT.Sutherland.html (05-05-13).

²⁴ McBee, R.D. (2005) ‘A “Potential Common Front”: Hunter Thompson, the Hell’s Angels, and Race in 1960s America’, in: *The International Journal of Motorcycle Studies*. http://ijms.nova.edu/July2005/IJMS_RT.McBee.html (05-05-13).

Bijzondere aandacht gaat hierbij uit naar de theorieën van Charles Ramírez Berg in *Latino Images in Film: Stereotypes, Subversion, Resistance* (2002) en die van Nadia Lie en Theo D'Haen in *Zorro & Co: Populaire personages en het koloniale verleden* (2002). Berg verklaart wat stereotypes zijn, hoe en met welke doeleinden ze ingezet worden en wat dit betekent voor de dominante en voor de onderdrukte groep. Lie en D'Haen geven aan hoe twaalf bekende stereotype personages bijdroegen aan de representatie van zowel dominante als de onderdrukte groepen in het koloniale verleden. Hoewel *Zorro & Co* inhoudelijk geen betrekking heeft op de Hell's Angels en de Amerikaanse maatschappij uit de jaren 60 leidt het boek tot een beter begrip van de manier waarop stereotypes ingezet worden en kunnen veranderen. Ook gebruik ik Claude M. Steeles 'A Threat in the Air: How Stereotypes Shape Intellectual Identity and Performance' (1997). Steele beschrijft de invloed van stereotypes binnen schooldomeinen op identiteit, zelfbeeld en prestaties. Uit dit onderzoek destilleer ik de informatie die tevens binnen andere domeinen toepasbaar is.

Ten slotte is er veel eigen empirisch onderzoek nodig om het netwerk van stereotype representaties succesvol te kunnen analyseren. Hieronder valt hoofdzakelijk de kritische reflectie over de verborgen agenda onder de stellingen van Thompson en de duiding van de gehanteerde metaforen en verwijzingen. Het leggen van verbanden tussen schijnbaar autonome begrippen en verwijzingen kan tevens waardevolle inzichten opleveren. Deze onderzoeksstrategieën stellen mij hopelijk in staat om de manier waarop de verschillende representaties zich tot elkaar verhouden te bepalen.

H1 Vanuit welk perspectief schrijft Hunter S. Thompson over de Hell's Angels?

Representatie werkt altijd vanuit twee kanten. Dit betekent dat voordat het onderwerp van de representatie geanalyseerd kan worden er eerst onderzocht moet worden wie het representatievoorstel indient. Dit hoofdstuk behandelt daarom de vraag vanuit welk perspectief Hunter S. Thompson over de Hell's Angels schrijft. Met perspectief bedoel ik het standpunt van waaruit de auteur over zijn onderzoeksobject schrijft. De manier waarop de auteur naar zijn onderzoeksobject kijkt, wordt beïnvloedt door en afgezet tegen deze achtergrond. Het bepalen van Thompsons standpunt is problematisch, omdat Thompson in zijn carrière in verschillende velden actief is geweest. Als journalist schreef hij onder andere over sport, politiek en literatuur. In 1970 probeerde hij zelfs sheriff van Aspen te worden.²⁵ Zelfs in 1965, toen zijn carrière nog jong was, bleek Thompson al een veelzijdig persoon te zijn. Hij was al actief geweest als fotograaf, journalist en literair auteur. Tussen zijn sociale relaties bevonden zich bovendien enkele leden van de motorbende. Voor een succesvolle analyse van Thompsons representatievoorstel is het daarom eerst noodzakelijk om te verklaren vanuit welk standpunt Thompson over de Hell's Angels schrijft.

Om Thompsons eigenzinnige manier van verslaggeving te kunnen verklaren, is het belangrijk om kort stil te staan bij zijn persoonlijke achtergrond. Thompsons karakter beïnvloedt in grote mate zijn journalistieke auteurschap, niet in de laatste plaats doordat hij zich als protagonist in het 'verhaal' positioneert en daarmee een grote rol inneemt in zijn teksten. Er is door Douglas Brinkley, Thompsons biograaf en literaire executeur, gesuggereerd dat Thompsons excentrieke karakter al op vroege leeftijd werd gevormd. Hunter Stockton Thompson is geboren in een solide middenklasse gezin. Zijn vader overleed echter toen Thompson veertien jaar oud was, waardoor zijn moeder alleen met drie kinderen achterbleef. Thompsons jeugdvrienden kwamen uit gezinnen uit de bovenklasse, waardoor hij zich al op jonge leeftijd een 'outsider' voelde.²⁶ Het overlijden van zijn vader zou de oorzaak zijn geweest van zijn gebrek aan discipline, dat zich vervolgens manifesteerde in een afkeer van autoriteit.²⁷

---

²⁵ Gibney, A. (2008) *Gonzo: The Life and Work of Dr. Hunter S. Thompson*. New York: Carter & Cohen.

²⁶ Gibney, A. (2008) *Gonzo: The Life and Work of Dr. Hunter S. Thompson*. New York: Carter & Cohen.

²⁷ Twee jeugdvrienden van Hunter Thompson, Porter Bibb en Gerald Tyrell, bevestigen de stelling van Brinkley. Thurman, T. (2006) *Buy the Ticket, Take the Ride*. Plaats onbekend: Thurman & Marksbury.

In dit hoofdstuk bespreek ik stapsgewijs de uiteenlopende factoren die van belang zijn bij het bepalen van Thompsons standpunt. Om te beginnen zet ik Thompsons constante pendelbeweging tussen de journalistiek en de literatuur uiteen. De volgende stap is het verklaren van de bijzondere, extreme identiteit die Thompson zichzelf aanmeet in zowel zijn journalistieke en literaire werk als in het werkelijke leven. Vervolgens onderzoek ik aan de hand van specifieke eigenschappen en uitlatingen of er een parallel getrokken kan worden tussen Thompson en de Hell's Angels. Ten slotte bespreek ik Thompsons betrouwbaarheid als verteller.

Thompson spreekt in zijn boek voornamelijk over de 'Chapters' uit San Francisco en Oakland. Alle uitlatingen over de Hell's Angels in deze scriptie, hebben daarom enkel betrekking op de door Thompson beschreven Chapters.

§ 1.1 Schipperen tussen journalistiek en literatuur

Thompson's literaire interesses begonnen in zijn tienerjaren zichtbaar te worden. Als adolescent las Thompson veel en bevond hij zich in literaire kringen.²⁸ Op de middelbare school spijbelde Thompson naar eigen zeggen om vervolgens in het café te gaan lezen en te discussiëren over Plato's allegorie van de grot. Ook voegde hij zich op zaterdagavonden bij de plaatselijke literaire gemeenschap. Tijdens deze periode drong het besef tot Thompson door dat hij schrijver wilde worden:

I learned at the age of fifteen that to get by you had to find the one thing you can do better than anybody else... at least this was so in my case. I figured that out early. It was writing. It was the rock in my sock. Easier than algebra. It was always work, but it was worthwhile work. I was fascinated early on by seeing my byline in print. It was a rush. Still is.²⁹

Na zijn schooljaren meldde Thompson zich aan voor het leger. Hier maakte Thompson tegelijkertijd zijn eerste stappen binnen de journalistiek door als sportredacteur bij *The Command Courier* aan de slag te gaan. Daarnaast schreef hij voor de lokale krant *The Playground News*.³⁰ Nadat Thompson terugkeerde uit het leger werden zijn eigen literaire

---

²⁸ Thurman, T. (2006) *Buy the Ticket, Take the Ride*. Plaats onbekend: Thurman & Marksbury.

²⁹ Thompson, H.S. (2003): 46.

³⁰ Thompson, H.S. (2003): 47.

aspiraties langzaam zichtbaar. Thompson typte in deze periode het werk van Ernest Hemingway, Norman Mailer en Scott Fitzgerald over om te voelen hoe het is om zo goed te kunnen schrijven.³¹ Ook volgde hij een aantal avondcolleges over literatuur aan de Columbia University.³²

Hoewel Thompson nog steeds actief was als journalist, leidden zijn literaire interesses rond 1960 tot een onuitgebrachte roman met als titel *Prince Jellyfish*.³³ Thompson reisde veel door Zuid-Amerika en Amerika zonder langdurig op één vaste plaats te vertoeven. Zijn werk als journalist droeg hier later aan bij.³⁴ Kort na het schrijven van *Prince Jellyfish* verbleef Thompson als journalist in Puerto Rico. Hier schreef hij *The Rum Diary*. Ook deze roman werd niet gepubliceerd totdat hij in 1998 alsnog verscheen en vergezeld ging van positieve kritieken.³⁵

Na zijn terugkomst uit Zuid-Amerika ontstond er een conflict met zijn werkgever *The National Observer* over het gedrag van Thompson ('I would wander in off hours drunk and obviously on drugs') en de invulling van zijn functie. Thompson wilde de 'Free Speech Movement' verslaan en kende de juiste mensen hiervoor: 'Berkeley, Hell's Angels, Kesey, blacks, hippies... I had these connections. Rock and roll. I was a crossroads for everything and they weren't making use of it.'³⁶ *The National Observer* ging echter niet akkoord. De krant vond tevens dat Thompson niet de juiste man was om politiek te verslaan en onthief hem uit zijn nieuwspositie. Hij bleef aanvankelijk aan om boekrecensies te schrijven ('mainly for money'), maar werd al snel ontslagen.³⁷

Doordat zijn twee romans afgewezen waren, waren Thompsons eigen literaire aspiraties voor de buitenwereld nog niet aan de oppervlakte gekomen. Thompson verkeerde na zijn ontslag in armoede en probeerde opnieuw in de gelegenheid te komen om fictie te schrijven. Toen zijn

---

³¹ Thurman, T. (2006) *Buy the Ticket, Take the Ride*. Plaats onbekend: Thurman & Marksbury.

³² Tucher, A. (s.a.) 'Hunter S. Thompson', in: *American National Biography Online*.
<http://www.anb.org/articles/16/16-03546.html> (26-03-13).

³³ Rosenbaum, R. (1990) 'Still Gonzo After All These Years', in: *NYTimes.com*.
<http://www.nytimes.com/books/98/11/29/specials/thompson-doomed.html> (27-03-13).

³⁴ Thurman, T. (2006) *Buy the Ticket, Take the Ride*. Plaats onbekend: Thurman & Marksbury.

³⁵ *The Rum Diary* werd in 2011 eveneens verfilmd. Thompsons vriend Johnny Depp kroop na *Fear and Loathing in Las Vegas* (1998) opnieuw in de huid van Thompson.

³⁶ Thompson, H.S. (1992) *Gonzo Papers Vol. 3 - Songs of the Doomed: More Notes on the Death of the American Dream*. Londen: Picador: 106, 107.

³⁷ Thompson, H.S. (1992): 106, 107.

artikel voor *The Nation* over de Hell's Angels in 1965 verscheen, kreeg hij meerdere aanbiedingen om een boek over de Hell's Angels te schrijven.³⁸ Ten tijde van zijn verslag over de Hell's Angels in San Francisco, raakte Thompson via een gedeelde drugsdealer bovendien bevriend met Allen Ginsberg, de befaamde Amerikaanse auteur die met Jack Kerouac en William S. Burroughs het hart van de Beat Generation vormde. Thompson vroeg hem om hulp bij zijn boek, waardoor ook Ginsberg in contact kwam met de Hell's Angels. Samen brachten zij eveneens tijd door met Ken Kesey, bekend van onder andere *One Flew over the Cuckoo's Nest* (1962).³⁹ Thompson vertelt verder dat Jack Kerouac hem beïnvloedde als schrijver. Kerouac leerde hem dat het mogelijk is om over drugs te schrijven en toch gepubliceerd te worden. Hij erkent tevens de invloed van Lawrence Ferlinghetti.⁴⁰

Thompson greep de kans om een boek over de Hell's Angels te schrijven met beide handen aan. Hij beweerde dat het onderwerp zo bizar was dat hij voor het eerst, in welke vorm van journalistiek dan ook, net zoveel plezier kon hebben in het schrijven als hij in het verleden met fictie had: 'The characters were so weird that I couldn't even make them up [...] In a way it was like having a novel handed to you with the characters already developed.' Thompson verklaart in hetzelfde artikel uit 1990 dat hij journalistiek nooit als iets speciaals zag: 'I'd always regarded journalism as a lower form of work, a left-handed thing to make money.'⁴¹ In *Generation of Swine* (1988) schrijft hij: 'I have spent half my life trying to get away from journalism, but I am still mired in it – a low trade and a habit worse than heroin, a strange seedy world full of misfits and drunkards and failures.'⁴²

Op jonge leeftijd beseft Thompson dat zijn 'ticket to ride' uit het schrijven bestond. Naarmate Thompson als auteur groeide, zich in kringen met befaamde auteurs begon te begeven en zich steeds meer beklemd voelde in de journalistieke formats, vond Thompson eindelijk de harmonie die hij zocht tussen de journalistiek en de literatuur. Na twee afgewezen romans werd *Hell's Angels* zijn doorbraak. *Hell's Angels* illustreerde voor het eerst de synthese tussen journalistiek en Thompsons literaire aspiraties. Wat begint als een redelijk

---

³⁸ Thompson, H.S. (1992): 108.

³⁹ Thompson, H.S. (2003): 48.

⁴⁰ Thompson, H.S. (2003): 50, 51.

⁴¹ Thompson, H.S. (1992): 108, 109.

⁴² Thompson, H.S. (1988): *Gonzo Papers Vol. 2 - Generation of Swine: Tales of Shame and Degradation in the '80s*. Londen: Picador: 10.

conventionele manier van journalistiek bedrijven, wordt naarmate het boek vordert steeds kenmerkender voor Thompsons latere, volledig ontwikkelde gonzojournalistiek.

§ 1.2 De extreme outlaw

‘If I like something, and it happens to be against the law, well then I might have a problem.’
- Hunter Thompson⁴³

Al op jonge leeftijd kwam Thompson in aanraking met justitie. Tijdens de middelbare school was hij betrokken bij een gewapende overval en belandde hij als jeugddelinquent in de gevangenis. Dit is tevens de reden dat Thompson zijn diploma niet heeft behaald.⁴⁴ Eerdere incidenten bestaan uit diefstal, vandalisme en alcoholgebruik als minderjarige.⁴⁵ In een interview uit 1978 zei Thompson: ‘I was a good criminal at one point and I probably still am.’⁴⁶ In de herfst van 2000 beweerde hij vervolgens: ‘I was never trying, necessarily, to be an outlaw. It was just the place in which I found myself.’⁴⁷ Hij stelde dat er geen weg meer terug was om binnen de wet te leven toen hij eenmaal met de Hell’s Angels omging.⁴⁸ In de documentaire *Breakfast with Hunter* (2003) stelt Thompson opnieuw dat hij zichzelf als een ‘outlaw’ ziet die nooit geaccepteerd is door een meerderheid. Als de interviewer hem vraagt of hij dat niet moeilijk vindt, antwoordt hij: ‘Ja, ze proberen me nog steeds op te sluiten. Ik ben alleen gearresteerd voor dingen die ik niet gedaan heb. Ik was een jeugddelinquent, de Billy the Kid van de buurt.’ De documentaire toont vervolgens een artikel over een sekszaak waarin Thompson gearresteerd is. Bij tijd en wijle stond Thompson dus op gespannen voet met het rechtssysteem. Dit is eenvoudig te verklaren. Brinkley omschrijft Thompson namelijk als een anarchist die niet geloofde in instituties, zelfs niet die van de counterculture. Zelf omschreef Thompson het als volgt: ‘Er zijn geen maatschappijen en politieke systemen waarin ik kan functioneren.’⁴⁹

---

⁴³ Thompson, H.S. (2003): 51

⁴⁴ Thurman, T. (2006) *Buy the Ticket, Take the Ride*. Plaats onbekend: Thurman & Marksbury.

⁴⁵ Tucher, A. (s.a.) ‘Hunter S. Thompson’, in: *American National Biography Online*.
<http://www.anb.org/articles/16/16-03546.html> (26-03-13).

⁴⁶ Thurman, T. (2006) *Buy the Ticket, Take the Ride*. Plaats onbekend: Thurman & Marksbury.

⁴⁷ Thompson, H.S. (2003): 51.

⁴⁸ Thompson, H.S. (2003): 51.

⁴⁹ Thurman, T. (2006) *Buy the Ticket, Take the Ride*. Plaats onbekend: Thurman & Marksbury.

Thompson is verder een persoon met veel contacten, die graag in bijzonder gezelschap vertoeft. In zijn huis in Aspen voerde hij vele discussies met intellectuelen en schrijvers.⁵⁰ Tijdens zijn verblijf als hardwerkende journalist in San Francisco in de jaren 60 ging hij om ‘met artiesten, muzikanten, rechters, wilde motorrijders en rock ‘n’ roll sterren, wier namen spoedig beroemd zouden worden.’⁵¹ Thompson stelt dat hij toen steeds dieper in de criminaliteit zonk. Dit kwam omdat de straffen op drugsbezit en het verzet tegen de uitzending naar Vietnam in deze periode steeds strenger werden. Volgens Thompson werd een volledige generatie gecriminaliseerd.⁵²

§ 1.2.1 De extreme outlaw: Raoul Duke

Thompson staat algemeen bekend als een exhibitionistisch persoon die extreem leefde en gevaar niet uit de weg ging, zoals ook William F. Buckley, uitgever en oprichter van *The National Review*, en Thompsons vriend en illustrator Ralph Steadman aangeven.⁵³ Zijn alcohol- en drugsgebruik vormen een publiek geheim, waarvoor hij meerdere malen in aanraking is gekomen met justitie.⁵⁴ Met beroemde uitspraken als ‘I hate to advocate drugs, alcohol, violence, or insanity to anyone, but they’ve always worked for me’ heeft Thompson zelf bijgedragen aan dit imago, dat hij later als beklemmend ervoer.⁵⁵

Bob Braudis, de sheriff van Pitkin County in Colorado, verklaart dat Thompson graag met pistolen schoot en er een kick van kreeg om dynamiet en auto’s op te blazen.⁵⁶ Zijn goede vriend Johnny Depp bevestigt dit.⁵⁷ Desondanks beschouwen naasten hem als een persoon met een erg sterke moraal die binnenskamers een echte ‘gentleman’ is.⁵⁸ Dit aspect ontbreekt in zijn publieke weergave. Zijn publieke imago is voor een groot deel te danken aan het succes van *Fear and Loathing in Las Vegas* (1971). Dit succes heeft er namelijk toe geleid dat

---

⁵⁰ Ewing, W. (2003) *Breakfast with Hunter*. Plaats onbekend: Ewing.

⁵¹ Thompson, H.S. (2003): 53.

⁵² Thompson, H.S. (2003): 53.

⁵³ Thurman, T. (2006) *Buy the Ticket, Take the Ride*. Plaats onbekend: Thurman & Marksbury.

Ralph Steadman stelt dit in: *Gonzo: The Life and Work of Dr. Hunter S. Thompson*.

⁵⁴ Ewing, W. (2003) *Breakfast with Hunter*. Plaats onbekend: Ewing.

⁵⁵ S.n. (2013) ‘Top 10 Hunter S. Thompson Quotes’, in: *Alternative Reel.com*

http://www.alternativereel.com/soc/display_article.php?id=0000000012 (27-03-13).

⁵⁶ Thurman, T. (2006) *Buy the Ticket, Take the Ride*. Plaats onbekend: Thurman & Marksbury.

⁵⁷ Ewing, W. (2003) *Breakfast with Hunter*. Plaats onbekend: Ewing.

⁵⁸ Zo vertellen onder andere Thompsons weduwe Anita en acteur John Cusack in: Thurman, T. (2006) *Buy the Ticket, Take the Ride*. Plaats onbekend: Thurman & Marksbury.

Thompson overvleugeld werd door zijn gefictionaliseerde, wilde drugsverslaafde alter-ego Raoul Duke. Hoogst opmerkelijk is daarom het volgende citaat uit *Hell's Angels*:

In a nation of frightened dullards there is a sorry shortage of outlaws, and those few who make the grade are always welcome: Frank Sinatra, Alexander King, Elizabeth Taylor, Raoul Duke ... they have that extra 'something'.⁵⁹

Dit is de eerste keer dat Duke in Thompsons werk verschijnt. Hoewel Thompson zich nog niet openlijk identificeert met Duke is het mogelijk dat hij al speelde met het idee van een literair alter-ego. Duke begon als vehikel om uitspraken te doen waar Thompson anders niet mee wegwam.⁶⁰ Hij stelt echter dat hij bij interviews niet meer wist of Duke of Thompson verwacht werd en dat hij zich gevangen voelde in de verwachtingen die mensen van hem hadden. Al snel wilde Thompson niet langer voortdurend de wilde drugsverslaafde spelen.⁶¹

§ 1.3 Hunter S. Thompson en de Hell's Angels: één pot nat?

Hoewel zijn (latere) publieke imago hem niet altijd meezat, was Thompson een gerespecteerd journalist en schrijver, hetgeen ook *Hell's Angels: The Strange and Terrible Saga of the Outlaw Motorcycle Gangs* bewijst. De contouren van Raoul Duke zijn in dit boek al zichtbaar, maar nemen nog niet de groteske en hallucinerende vormen uit *Fear and Loathing in Las Vegas* aan. Thompson bevindt zich vanwege zijn synthese tussen literatuur en journalistiek op een diffuse grens. Inherent aan het genre van de gonzojournalistiek is er minder sprake van een objectieve afstand tussen de journalist en datgene wat hij verslaat. Zoals bovenstaande bevindingen al doen vermoeden, zijn er daarnaast grote parallellen te zien tussen de voorgestelde leefwijze van Thompson en de door hem geschetste levensstijl van de Hell's Angels. Beiden hebben een pessimistische blik op de maatschappij, maar proberen desondanks het meeste uit het leven te halen door risico te nemen, gevaar en extreme grenzen op te zoeken en een outlaw te zijn. Het is bovendien niet ondenkbaar dat het beeld van Thompsons levensstijl mede bepaald is door zijn associatie met de motorbende. Zoals uitgebreid zichtbaar wordt gemaakt in *Hell's Angels* delen Thompson en de motorbende

---

⁵⁹ Thompson, H.S. (2009) *Hell's Angels*. Maryborough: Penguin Books: 270.

⁶⁰ Finch, N. (1978) *Fear and Loathing on the Road to Hollywood*. Londen: Finch.

⁶¹ Thurman, T. (2006) *Buy the Ticket, Take the Ride*. Plaats onbekend: Thurman & Marksbury.

verder hun afkeer van de politie. Dit aspect zou bovendien uitgroeien tot een terugkerend thema in Thompsons oeuvre.

Net als Thompson hebben de Hell's Angels een extreem imago. De Hell's Angels leven voor de kick en zoeken grenzen op waar anderen niet bij in de buurt durven te komen. Deze (geïdealiseerde) levensstijl beviel Thompson blijkbaar zo goed dat hij aangaf op bepaalde momenten zelf niet meer te weten vanuit welk perspectief hij schreef. Hoewel hij aanvankelijk werk en privé gescheiden wilde houden, werden enkele Hell's Angels vrienden van Thompson die ook bij hem thuis kwamen.⁶² 'I was no longer sure whether I was doing research on the Hell's Angels or being slowly absorbed by them', verklaarde Thompson hierover.⁶³

Deze uitlatingen van de auteur kunnen scepsis veroorzaken over zijn journalistieke objectiviteit en onafhankelijkheid. Thompson geeft immers aan dat hij de grens tussen neutraal, afstandelijk onderzoek doen en de persoonlijke, nabije ervaring van de nieuwsgebeurtenissen uit het zicht verloor. Dit illustreert dat *Hell's Angels* inderdaad als gonzojournalistiek getypeerd kan worden. Om uitsluitsel over Thompsons objectiviteit te kunnen geven, dient echter eerst nader onderzocht te worden hoe Thompson en de Hell's Angels met elkaar verbonden zijn. Dit zal ik doen aan de hand van enkele stereotypes die Thompson en de Hell's Angels gemeen hebben.

Charles Ramírez Berg definieert stereotypering als een vorm van categorisering op basis van grove verschillen. Door te generaliseren en te typeren proberen mensen om te gaan met data, omdat een gedetailleerd begrip van de data veel moeite kost.⁶⁴ Vaak zijn deze categorieën echter niet waarde vrij.⁶⁵ Belangrijk om te beseffen is dat de stereotypes in de volgende paragrafen als hulpmiddel dienen om Thompsons perspectief te bepalen. In de overige hoofdstukken worden ze echter ingezet om Thompsons representatievoorstel te analyseren.

---

⁶² Thompson, H.S. (2009): 55-57.

⁶³ Litwak, L.E. (2005) 'Hell's Angels', in: *The New York Times*.

http://www.nytimes.com/1967/01/29/books/thompson-1967-angels.html?_r=0&adxnnl=1&adxnnlx=1361718395-3K0zRYjnQ8d2j93YKwlcag (26-03-13).

⁶⁴ Berg, C.R. (2002) *Latino Images in Film: Stereotypes, Subversion, and Resistance*. Texas: University of Texas Press: 14.

⁶⁵ Berg, C.R. (2002): 14, 15.

§ 1.3.1 Thompson als motorrijder

Volgens Thompson is de motor voor de Hell's Angels een 'instrument van anarchie'.⁶⁶ De motor is het enige in het leven waarover ze volledig meester zijn geworden en ze willen de volledige potentie ervan benutten: 'The Angels push their luck to the limit. They take drastic risks with no thought at all. As individuals they have been busted, excluded and defeated in so many ways that they are not about to be polite or careful in the one area where they have an edge.'⁶⁷ Deze uitspraak moet beschouwd worden binnen haar context. Enkele citaten die aan deze passage vooraf gaan luiden:

The outlaws are experts with hogs, and in their own narrow world, on their own terms, they can outride just about anybody.⁶⁸

The outlaws tend to see their bikes as personal monuments, created in their own image, however abstract, and they develop an affection for them that is hard for outsiders to understand. It seems like a pose, or even a perversion – and maybe it is, but to bike freaks it is very real.⁶⁹

Not the little bikes, but the big expensive temperamental bastards, the ones that respond to the accelerator like a bucking horse to a whip, that will stand up in the air and run fifteen yards on one wheel; scorching the pavement with a fiery blast from the chrome tailpipes. The little bikes may be fun, like the industry people say, but Volkswagens are fun too, and so are BB guns. Big bikes, Ferraris and .44 Magnum revolvers are something beyond fun; they are man-made machines so powerful and efficient in their own realms that they challenge a man's ability to control them, to push them to the limits of their design and possibilities.⁷⁰

Thompson erkent in deze citaten weliswaar de absurditeit van de motorbende, maar de lezer ontkomt niet aan het gevoel dat Thompson tegelijkertijd onder de indruk is van de motoren en motorvaardigheden van de Hell's Angels. Verder heeft Thompson bewondering voor de manier waarop de bendeleden hun motor modificeren en stelt hij dat de motoren vaak 'works of art' zijn.⁷¹ Het is ook geen toeval dat Thompson een motor kocht nadat hij begon om te

---

⁶⁶ Thompson, H.S. (2009): 101.

⁶⁷ Thompson, H.S. (2009): 101.

⁶⁸ Thompson, H.S. (2009): 99.

⁶⁹ Thompson, H.S. (2009): 99, 100.

⁷⁰ Thompson, H.S. (2009): 100.

⁷¹ Thompson, H.S. (2009): 103.

gaan met de Hell's Angels. Thompson vertrouwde hierbij op de smaak en deskundigheid van de bendeleden:

I tried unsuccessfully to have the Angels find me a cheap, second-hand-and legal-Harley 74, customized in the latest outlaw fashion. Then, like some of the outlaw avant-garde, I decided on the lighter, hotter Harley Sportster. After pressure from the respectable camp, I tried the Triumph Bonneville and even the staid BMW.⁷²

Thompson kocht uiteindelijk een BSA, wat de bende hem niet in dank afnam:

They considered me a slow learner, a borderline case with only splinters of real potential. My first plunge into folly was getting a limey bike, an insult that I only partially redeemed by destroying it in a high-speed crash and laying my head open. The wreck gave me a kind of minimum status that lasted until I blew the kissing act.⁷³

Het is geen unicum dat bendeleden crashen met hun motoren en hier vervolgens trots op zijn. Ondanks de liefde voor hun motoren gaan de Hell's Angel roekeloos om met hun voertuigen. Een Hell's Angel vertelt triomfantelijk over de 'high side':

'We've all been over the high side, baby. [...] It's when your bike starts sliding when you steam into a curve at seventy or eighty ... She slides toward the high side of the curve, baby, until she hits a curb or a rail or a soft shoulder or whatever's there, and then she flips.'⁷⁴

Ook Thompson is op deze wijze onderuit gegaan met zijn motor. In tegenstelling tot de motorbende stelt hij echter dat er niets romantisch is aan een nare crash en dat hij na zijn ongeluk voorzichtiger rijdt vanwege de hoge schadekosten en het bijna kwijtraken van zijn rijbewijs.⁷⁵ Thompson verklaart de bende's extreme levensstijl tevens uit het feit dat de Hell's Angels in tegenstelling tot 'nice people' gewend zijn geraakt aan pijn. 'Violence is as common as spilled beer', schrijft Thompson.⁷⁶

---

⁷² Thompson, H.S. (2009): 100.

⁷³ De 'kissing act' is een grap onder de Hell's Angels. Hierbij (tong)zoenen twee leden elkaar om omstanders te shockeren. Het heeft tevens te maken met loyaliteit. Doordat Thompson niet terugzoende keken enkele leden op hem neer. Thompson, H.S. (2009): 207.

⁷⁴ Thompson, H.S. (2009): 104.

⁷⁵ Thompson, H.S. (2009): 104, 280.

⁷⁶ Thompson, H.S. (2009): 105.

Toch is hij duidelijk beïnvloed door het gedrag van de Hell's Angels, zoals ook de beschrijving van zijn ervaring met 'The Edge' illustreert. Zonder helm en snelheidslimiet racete Thompson 'als een weerwolf in de nacht' op zoek naar een ultieme kick:

But with the throttle screwed on there is only the barest margin, and no room at all for mistakes. It has to be done right ... and that's when the strange music starts, when you stretch your luck so far that fear becomes exhilaration and vibrates along your arms. You can barely see at a hundred; the tears blow back so fast that they vaporize before they get to your ears. The only sounds are wind and a dull roar floating back from the mufflers. You watch the white line and try to lean with it ... howling through a turn to the right, then to the left and down the long hill to Pacifica ... letting off now, watching for cops, but only until the next dark stretch and another few seconds on the edge ... The Edge ... There is no honest way to explain it because the only people who really know where it is are the ones who have gone over. The others – the living – are those who pushed their control as far as they felt they could handle it, and then pulled back, or slowed down, or did whatever they had to when it came time to choose between Now and Later.⁷⁷

§ 1.3.2 Aanvaringen met de wet

Het is verder opmerkelijk dat Thompson meerdere malen opmerkt dat de Hell's Angels uit ervaring weten waar en wanneer ze zich verstandig en rustig moeten houden, een eigenschap die hij in zijn werk eveneens vaak aan zichzelf heeft toegeschreven.⁷⁸ Al meteen in het eerste hoofdstuk geeft hij hier een voorbeeld van:

The Angels try to avoid trouble on the road. Even a minor arrest in a country town at the start of a holiday weekend can mean three days in jail, missing the party, and a maximum fine when they finally come to court. They know, too, that in addition to the original charge – usually a traffic violation or disorderly conduct – they will probably be accused of resisting arrest, which can mean thirty days, a jail haircut and another fine of \$150 or so. Now, after many a painful lesson, they approach small towns the same way a traveling salesman from Chicago approaches a known speed trap in Alabama. The idea, after all, is to reach the destination – not to lock horns with hayseed cops along the way.⁷⁹

De Hell's Angels weten dat het tijd en geld kost om een zaak aan te vechten voor de rechter. Bovendien moeten ze dan hun uiterlijk fatsoeneren. Het is eenvoudiger om dit te ontwijken,

---

⁷⁷ Thompson, H.S. (2009): 281, 282.

⁷⁸ Thompson, H.S. (2009): 112.

⁷⁹ Thompson, H.S. (2009): 21.

meent Thompson.⁸⁰ Leden doen dit door onder andere vesten te dragen waarbij de clubemblemen snel verwijderd kunnen worden op stressvolle momenten.⁸¹ Een Hell's Angel die het pseudoniem Preetam Bobo krijgt, bevestigt deze denkwijze:

'All it takes is the sense to be quiet around cops,' he says. 'Whenever we had trouble with the law I just drifted off to the side and kept my mouth shut. If a cop ever asked me a question I'd answer politely and say "sir.'" In those situations, man, a cop appreciates somebody calling him "sir.'" It's the smart thing to do, that's all. And besides, it's a hell of a lot cheaper than going to jail.'⁸²

Meerdere malen haalt Thompson vergelijkbare anekdotes aan. Hij stelt de Hell's Angels voor als een listige groep die kan putten uit een schat aan ervaring die zij door schade en schande heeft opgedaan. Thompson doet het voorkomen alsof deze bijzondere kennis exclusief binnen de groep wordt gehouden en strategisch ingezet wordt. In werkelijkheid zijn de meeste mensen beleefd en rustig tegenover agenten, minderen ze snelheid bij het zien van een politieauto en zullen ze op dat moment bijvoorbeeld geen neonlichten voeren. De bovenstaande anekdotes worden mede gevoed door Thompsons afkeer van de politie, waardoor hij tevens een beeld probeert te scheppen van onnozelheid bij de politie.

Thompson vergelijkt de Hell's Angels ten slotte met weerwolven, omdat zij hun fysieke uiterlijk kunnen veranderen en kunnen 'verdwijnen'.⁸³ Hij geeft echter aan dat de Hell's Angels weinig over deze ontsnappingsmanoeuvres willen vertellen.

§ 1.3.3 Drugs & Alcohol

Thompson staat erom bekend dat hij zijn drugsgebruik, ongeacht het medium waar hij mee te maken had, nooit onder stoelen of banken schoof. In *Hell's Angels* geven zowel de Hell's Angels als Thompson zich over aan overmatig drugs- en alcoholgebruik. Zo schrijft Thompson over de regelmatige consumptie van alcohol, cannabis en pillen, al dan niet door elkaar geconsumeerd.⁸⁴ Daarnaast komen de Hell's Angels via Thompsons vriendschap met

---

⁸⁰ Thompson, H.S. (2009): 112.

⁸¹ Thompson, H.S. (2009): 89.

⁸² Veruit de meeste Hell's Angels krijgen in *Hell's Angels* een pseudoniem of worden bij hun bijnaam genoemd. Thompson, H.S. (2009): 70, 192.

⁸³ Thompson, H.S. (2009): 226.

⁸⁴ Thompson, H.S. (2009): 176, 221-223, 244-246.

Ken Kesey in aanraking met LSD.⁸⁵ Thompson kan de lezer verder precies mededelen welke werking pillen en LSD hebben en doet geen moeite om bewoordingen te gebruiken die zijn persoonlijke ervaring met drugs verschuilen:

Here are drugs to stimulate latent energy, but they are worthless and enervating unless the energy is there in the first place. Taken in excess on an empty stomach, pep pills induce a kind of nervous stupor characterized by fatigue, depression, chills and soaking sweats.⁸⁶

Tijdens de bijeenkomst van de Hell's Angels in Bass Lake gaat er een zak met pillen rond. Opnieuw komt Thompson openlijk uit voor zijn eigen consumptie van drugs:

Somebody appeared with a big plastic bag and began passing out handfuls of whatever it contained. When my turn came I held out my hand and received about thirty small white pills. [...] I asked him what they were in milligrams, but he didn't know. 'Just take about ten,' he advised. 'And if that don't work, take more.'

I nodded and ate two. They looked to be about five milligrams each, which is enough Benzedrine to keep most people awake and jabbering for several hours. Ten pills, or fifty milligrams, will send anybody but a pill freak to a hospital with symptoms of acute delirium tremens. [...] It turned out that they were not even 'fives,' but more like 'ones.' When I realized that the first two were having no effect, I took several more, and then more. By dawn I had eaten twelve – which, if they'd been honest, would have caused me to gnaw down trees like a beaver.⁸⁷

§ 1.3.4 Loyaliteit

De sterke loyaliteit van de Hell's Angels is ook zichtbaar bij Thompson, wat zich uit in zijn vele vriendschappen en het niet fijn vinden om alleen te zijn. Tekenend zijn de langdurige vriendschappen die Thompson aangaat. Nadat Thompson uitgebreid verslag heeft gedaan over de presidentsverkiezingen van 1972 in *Fear and Loathing: On the Campaign Trail '72* (1973) is hij bijvoorbeeld altijd in contact gebleven met George McCovern, die zoals te zien is in *Breakfast with Hunter* ook aanwezig is op zijn verjaardag.⁸⁸

Deze langdurige loyaliteit manifesteert zich bij de Hell's Angels echter op verschillende manieren. De Hell's Angels zijn verschoppelingen van de maatschappij. Ze hebben elkaar

⁸⁵ Thompson, H.S. (2009): 241, 244.

⁸⁶ Thompson, H.S. (2009): 181, 182.

⁸⁷ Thompson, H.S. (2009): 222.

⁸⁸ Ewing, W. (2003) *Breakfast with Hunter*. Plaats onbekend: Ewing.

nodig voor steun, om betekenis te geven aan het dagelijkse bestaan en omdat ze alleen als collectief status kunnen afdwingen:

'I don't know why,' said an ex-Angel, 'but you almost have to join a club. If you don't, you'll never be accepted anywhere. If you don't wear any colors, you're sort of in between – and you're nothing.' This desperate sense of unity is crucial to the outlaw mystique. If the Hell's Angels are outcasts from society, as they freely admit, then it is all the more necessary that they defend each other from attack by 'the others' – mean squares, enemy gangs or armed agents of the Main Cop.

Deze loyaliteit vermengt zich echter met de extreme normen en waarden van de Hell's Angels, waardoor veel situaties uit de hand lopen. Meerdere malen verklaren Thompson en bendeleden dat er binnen het domein van de Hell's Angels een bijzondere regel geldt:

When somebody punches a lone Angel every one of them feels threatened. They are so wrapped up in their own image that they can't conceive of anybody challenging the colors without being fully prepared to take on the whole army.⁸⁹

A stranger who doesn't want anything to do with them, if one of the bums says something to his woman, he can't take offense or he'll have to fight four or five Angels, not just the one. People should understand this.⁹⁰

De trouw en toewijding hebben echter niet alleen maar negatieve kanten. Thompson wijst ondanks het eigenbelang van de Hell's Angels, ook op de zorg die uitgaat naar een overleden lid genaamd Miles. De motorbende komt gezamenlijk bijeen en Sonny Barger, leider van het Oakland Chapter, zorgt ervoor de motoremblemen meegaan in de kist:

Miles' status was not the point; the death of any Angel requires a show of strength by the others. It is a form of affirmation, not for the dead, but the living. There are no set penalties for not showing up, because none are necessary. In the cheap loneliness that is the overriding fact of every outlaw's life, a funeral is a bleak reminder that the tribe is smaller by one. The circle is one link shorter, the enemy jacks up the odds just a little bit more, and defenders of the faith need something to take off the chill. A funeral is a time for counting the loyal, for seeing how many are left. There is no question about skipping work, going without sleep or riding for hours in a cold wind to be there on time.⁹¹

---

⁸⁹ Thompson, H.S. (2009): 83, 84.

⁹⁰ Thompson, H.S. (2009): 79.

⁹¹ Thompson, H.S. (2009): 276, 278.

§ 1.4 Thompsons betrouwbaarheid

Het is niet moeilijk om grote overeenkomsten te zien tussen Hunter Thompson en de manier waarop hij de Hell's Angels representeert. Zowel Thompson als de Hell's Angels worden voorgesteld als rusteloze figuren, die van plek tot plek zwerven en altijd op zoek zijn naar een nieuwe 'kick' of 'high'. Hoewel Thompson af en toe schrijft over Hell's Angels die hem niet vertrouwden, voelde hij zich op zijn gemak bij de Hell's Angels die hem persoonlijk kenden. Deze kwamen zoals gezegd ook als vrienden bij hem thuis.

De moeizame relatie tussen journalisten en Hell's Angels wordt meerdere malen aangekaart door Thompson. Juist vanwege zijn overeenkomsten met de bende heeft Thompson hun vertrouwen kunnen veroveren. Door zijn omgang met de motorgroep heeft Thompson dichterbij de Hell's Angels kunnen komen dan andere, meer conventionele journalisten. Andere journalisten werden liever op afstand gehouden door de motorbende, omdat bendeleden het gevoel hadden dat er oneerlijk en onjuist over hen werd geschreven: 'Like I [Barger] say, there's not much good you can write about us, but I don't see where that gives people the right to just make up stuff ... all this bullshit, hell, ain't the truth bad enough for 'em?'⁹² Een ander bendelid beweert dat 'he would no more trust the press than he would a cop or a judge'.⁹³ Ten slotte stelt Thompson later dat de bende veel liever met agenten praat dan met journalisten.⁹⁴

De Hell's Angels maken verder geen onderscheid tussen journalisten; elke journalist wekt argwaan op. Dit leidt ertoe dat er tweemaal een journalist wordt bedreigd: 'They had threatened him with a beating if he attempted to get a story on the Angels without first contributing to the club's coffers.'⁹⁵ De tweede journalist maakte zich verdacht door onder andere naar marihuana en heersende stereotypes te vragen:

The Angels tolerated him for a while, but after several beers he began asking questions about Hitler and gang rapes and sodomy. Finally Sonny told him he had thirty seconds to get his ass out of sight and if he showed up again they would work on his head with a chain.⁹⁶

---

⁹² Thompson, H.S. (2009): 148.

⁹³ Thompson, H.S. (2009): 168.

⁹⁴ Thompson, H.S. (2009): 248.

⁹⁵ Thompson, H.S. (2009): 145.

⁹⁶ Thompson, H.S. (2009): 207, 208.

Desondanks beweert Thompson dat de Hell's Angels liever slechte publiciteit krijgen dan helemaal geen publiciteit.⁹⁷

Verder is het erg opvallend dat Thompson voortdurend over de Hell's Angels schrijft als een outlawbende. Door de beschrijvingen van films en westerntaferelen roept Thompson een netwerk van representaties op die een belangrijke rol spelen bij de weergave van de Hell's Angels. In interviews en boeken heeft Thompson zichzelf later in vergelijkbare termen omschreven. Zoals vermeld, noemt Thompson zichzelf een outlaw en vergelijkt hij zich met Billy the Kid. Ook is hij net als de Hell's Angels met hun 'gypsy style of life' een 'drifter'.⁹⁸ Later in deze scriptie worden deze onderwerpen uitgebreider besproken.

Desondanks kan er niet eenvoudig gesteld worden dat Thompson partij kiest voor de motorbende. Hij neemt geen blad voor de mond en omschrijft de Hell's Angels zonder angst als ongeschoold en incapabel om te functioneren in, en een toevoeging te kunnen leveren aan, de maatschappij.⁹⁹ 'Most are unskilled and uneducated, with no social or economic credentials beyond a colorful police record and a fine knowledge of motorcycles', stelt hij.¹⁰⁰

Ook geeft hij ongecensureerde versies van hun ervaringen met geweld, drugs en alcohol, zoals in dit citaat:

Preetam Bobo tells a story about a man in a 'big new car' who forced him off the road on Highway 40 one Sunday afternoon in the 1950s. 'The dirty little bastard kept running up on my taillight,' said Preetam, 'until finally I just pulled over and stopped. The other guys had seen it, so we decided to teach the bastard a lesson. Man, we swarmed all over him ... We whipped on his hood with chains, tore off his aerial and smashed every window we could reach ... all this at about seventy miles an hour, man. He didn't even slow down. He was terrified.'¹⁰¹

Meerdere malen beschrijft Thompson tevens de angst die de Hell's Angels bij burgers oproepen, zoals zichtbaar is in dit citaat:

---

⁹⁷ Thompson, H.S. (2009): 185.

⁹⁸ Thompson, H.S. (2009): 159.

⁹⁹ Thompson, H.S. (2009): 62, 96, 249, 265, 272.

¹⁰⁰ Thompson, H.S. (2009): 62.

¹⁰¹ Thompson, H.S. (2009): 77.

They [the citizens] had read about Laconia and other Hell's Angels outbursts, but in print the menace had always seemed distant – terrifying, to be sure, and real in its way, but with none of that sour-stomach fright that comes with the realization that this time it's you. Tomorrow's newspapers won't be talking about people being beaten and terrorized three thousand miles away, but right exactly where you and your family are planning to spend the weekend.¹⁰²

Thompson wijst echter ook op hun goede eigenschappen en probeert onwaarheden in andere media te weerleggen of te rectificeren. Thompson vertelt bijvoorbeeld over een man die uit angst zijn garage ontvluchtte toen de bende hem vroeg of ze hun motoren mochten repareren:

‘After an hour or so I finally summoned the courage to go back and see if my place was still standing,’ he said. ‘The Angels were just finishing up. I was never so surprised in my whole life. The place was spotless. They had washed every tool they used with gasoline and hung it back exactly where they found it. They even swept the floor. The place was actually cleaner than when they first came in.’¹⁰³

Een ander terugkerend thema in *Hell's Angels* bestaat uit Thompsons negatieve bevindingen over de politie. Thompson deelt deze afkeer met de Hell's Angels. Het gevolg is dat er in conflicterende situaties voortdurend partij wordt gekozen voor de Hell's Angels. Er worden bijvoorbeeld veel situaties beschreven waarin Hell's Angels onterecht opgepakt zijn en later weer vrij werden gelaten. Ook wijst Thompson vaak op de gebrekkige organisatie en het stuntelige ingrijpen van de politie. Het is geloofwaardig dat er fouten worden gemaakt bij de politie en dat ze de Hell's Angels soms bewust in een negatief daglicht willen plaatsen, maar de eenzijdigheid van toon en het opportunisme waarmee Thompson kant kiest, lijkt duidelijk beïnvloed te zijn door zijn persoonlijke afkeer van de politie en het wetsysteem.

Dit is niet het enige aspect dat een onderliggend doel onthult. Thompson roept met zijn boek een representatie op van de Hell's Angels als extreme wildebrassen die voortdurend op zoek zijn naar sensatie en actie. De opletende lezer ziet dat Thompson zijn representatie soms ontkracht: ‘Around home they seldom get drunk, but at parties they go completely out of their heads – screaming gibberish and running headlong at each other like crazed bats in a cave.’¹⁰⁴ Dit citaat doet vermoeden dat alcoholmisbruik op de meeste dagen waarschijnlijk niet aan de orde is, terwijl Thompson voortdurend de nadruk op het alcoholmisbruik van de motorbende

---

¹⁰² Thompson, H.S. (2009): 118.

¹⁰³ Thompson, H.S. (2009): 92.

¹⁰⁴ Thompson, H.S. (2009): 171.

legt. Gezien deze nadruk en de hoge frequentie van het woord ‘drunk(s)’ lijkt dit citaat op een beschrijving van Thompson. Als hij zijn wilde representatie bewust had willen bijstellen, was het aannemelijk geweest dat hij vanaf dit moment de Hell’s Angels vaker beschaafd en in rustige situaties had afgebeeld.¹⁰⁵

Thompson zegt verder dat ‘they can only kill the boredom by getting out of their heads’.¹⁰⁶ Ook het volgende citaat toont aan dat de Hell’s Angels zich regelmatig vervelen:

LSD is a guaranteed cure for boredom, a malady no less prevalent among Hell’s Angels than any other segment of the Great Society ... and on afternoons at the El Adobe, when nothing else was happening and there was not much money for beer, somebody like Jimmy or Terry or Skip would show up with the caps and they would all take a peaceful trip to Somewhere Else.¹⁰⁷

Thompson beweert dat de Hell’s Angels met hun drugsgebruik de limieten van de menselijke tolerantie opzoeken.¹⁰⁸ Er ontstaat na LSD-gebruik echter een periode van tolerantie van 4 tot 14 dagen. Binnen deze periode zijn de effecten van een gelijkwaardige dosering veel minder.¹⁰⁹ Het is daarom niet volkomen aanvaardbaar dat de Hell’s Angels desondanks in massale hoeveelheden LSD blijven gebruiken, ook met het oog op negatieve bijwerkingen na het gebruik.

Een dergelijke onwaarschijnlijkheid wordt tevens zichtbaar in het slot van *Hell’s Angels*.

Volgens Thompson wilden de Hell’s Angels aanvankelijk niets anders van hem dan dat hij de waarheid schreef.¹¹⁰ Thompson verwijt ze echter een ‘prima donna complex’ nadat ze geld begonnen te vragen voor foto’s en interviews.¹¹¹ In een voetnoot beweert Thompson dat de waarheid enkele maanden later niet meer genoeg was. De bende wilde ook geld ontvangen, wat voor spanning zorgde en uitmondde in wrok en uiteindelijk geweld.¹¹²

---

¹⁰⁵ Het boek bestaat uit 284 bladzijdes. Het citaat bevindt zich op bladzijde 171, waardoor er genoeg ruimte was om zijn representatie bij te stellen. Pas op bladzijde 245 meldt Thompson opnieuw dat de bende zichzelf regelmatig verveelt. Dat is echter zeker niet het beeld dat de lezer van de Hell’s Angels krijgt.

¹⁰⁶ Thompson, H.S. (2009): 251.

¹⁰⁷ Thompson, H.S. (2009): 245.

¹⁰⁸ Thompson, H.S. (2009): 245.

¹⁰⁹ S.n. (2007) ‘LSD: mentaal verslavend en vermoeiend’, in: *InfoNu.nl*.<http://mens-en-gezondheid.infonu.nl/verslaving/6726-lsd-mentaal-verslavend-en-vermoeiend.html> (01-04-13).

¹¹⁰ Thompson, H.S. (2009): 148.

¹¹¹ Thompson, H.S. (2009): 48.

¹¹² Thompson, H.S. (2009): 148.

Op de Canadese televisie werd in 1967 een discussie tussen Thompson en een Hell's Angel gehouden over zijn boek. Het gesprek behandelt de mishandeling van Thompson door enkele Hell's Angels. In zijn boek schrijft Thompson dat vier of vijf leden hem in elkaar sloegen, omdat ze vonden dat hij van de bende profiteerde. Thompson beweert dat hij gestompt werd en ook tegen zijn hoofd en ribben werd geschopt. Hij liep hierbij een gebroken rib op.¹¹³ Als Thompson de waarheid spreekt, is hij er goed vanaf gekomen:

If he [Terry] had done nothing else I owe him a huge favor for preventing one of the outlaws from crashing a huge rock down on my head. I could see the vicious swine trying to get at me with the stone held in a two-handed Godzilla grip above his head.¹¹⁴

De Hell's Angel uit de televisieshow zegt dat de bende enkel twee vaatjes bier en een exemplaar van het boek voor elk lid wilden in ruil voor hun medewerking. Volgens hem wilde Thompson hier na de mishandeling niet meer aan voldoen. De Hell's Angel verklaart dat Thompson zich met een persoonlijke ruzie bemoeide. Een Hell's Angel sloeg zijn vriendin en zijn hond beet hem, waarna het bendelid de hond schopte. 'Only a punk beats his wife and dog', zou Thompson toen gezegd hebben. Thompson reageert laconiek en stelt dat het bendelid er niet eens bij was. Hij zegt dat er niemand was om de mishandelende Hell's Angel tegen te houden, maar voordat Thompson zijn kant van het verhaal kan vertellen, kapt de presentator hem af.¹¹⁵

Toch beweert ook Barger dat Thompson de afranseling zelf uitlokte:

He got beat up by us, but he set that up. After the book was all done he come around us and said can I go on a run with ya. He got in an argument with a guy, he caused a fight, he got beat up and the cover of the book said 'I met. I lived with and I was almost killed by...' what a guy. I'm glad I didn't have to do that for the cover of my book.¹¹⁶

---

¹¹³ Thompson, H.S. (2009): 283, 284.

¹¹⁴ Thompson, H.S. (2009): 283.

¹¹⁵ Overduidelijk werd er door de programmamakers meer waarde gehecht aan de kijkcijfers; het bendelid rijdt op zijn motor de studio binnen en krijgt de lachers voortdurend op zijn hand door onder andere te zeggen dat een vrouw soms geslagen moet worden om haar onder controle te houden. S.n. (2010) 'RetroBites: Hunter S. Thompson & Hell's Angels (1967)', in: *Youtube.com*. <http://www.youtube.com/watch?v=ccyu44rsaZo> (02-04-13).

¹¹⁶ DeRienzo, P. (s.a.) 'Sonny Barger Interview', in: *PDR.Autono.net*. <http://pdr.autono.net/SonnyBarger.html> (02-04-13).

Fotografisch bewijs, de Canadese televisie-uitzending en de verklaring van Barger bevestigen dat Thompson in elkaar is geslagen.¹¹⁷ Indien Thompson de afranseling had verzonnen, waren er mogelijk juridische stappen genomen door de Hell's Angels. Desondanks zit er een kern van waarheid in Bargers uitlating. Thompson heeft de lezer uitgebreid verteld dat een ruzie met een Hell's Angel altijd leidt tot hulp van andere leden. Hij wist eveneens dat de leden zich snel geprovoceerd voelen. Hoewel Thompson veelvuldig vermeende verkrachtingszaken weerlegt, spreekt hij wel over de gemene leden van elk Chapter die groepsverkrachtingen uitvoeren om iemand te straffen.¹¹⁸ Ook vertelt hij over een 'gangbang' waarin een dronken meisje herhaaldelijk werd gepenetreerd, al was het moeilijk te bepalen of ze hier (on)vrijwillig aan meedeed.¹¹⁹

Het is op zijn minst merkwaardig dat Thompson zich in deze gevallen niet heeft uitgesproken, terwijl hij die behoefte wel had bij een vrouw die geslagen werd. Ook lijkt de reusachtige rots die Thompson bijna had verpletterd overdreven of zelfs volledig uit de lucht gegrepen. Hetzelfde geldt voor de 'Godzilla grip' van het bendelid. Thompson beschrijft zijn mishandeling kortom in typische gonzobewoordingen. Het is verder frappant dat één van de laatste zinnen uit het boek als volgt luidt: 'on my way back to San Francisco, I tried to compose a fitting epitaph. I wanted something original.' Zijn afranseling kwam hem wat dat betreft goed uit.

§ 1.5 Conclusie

Wat kan hieruit geconcludeerd worden? Om te beginnen speelt Thompson met de grenzen tussen feit en fictie. Hij heeft er op verschillende manieren baat bij om de spannende, extreme kanten van het bestaan van de motorbende de overhand te gunnen. Overdrijving en humor zijn stijltechnieken die Thompson in zijn werk vaak inzet. Bij de bepaling vanuit welk perspectief Thompson schrijft, dient daarom niet al te veel waarde gehecht te worden aan zijn uitlatingen over leden in termen als 'pillfreak' en 'Charley the child molester'.¹²⁰ 'Rape' is om dezelfde reden waarschijnlijk het meest voorkomende woord in het boek. Deze stijltechnieken hebben

---

¹¹⁷ Zie de bijlage voor het fotografische bewijs.

¹¹⁸ Thompson, H.S. (2009): 201.

¹¹⁹ Thompson, H.S. (2009): 202, 203. Dit verhaal wordt in *Gonzo: The Life and Work of Dr. Hunter S. Thompson* door Tom Wolfe bevestigd, die de opnames van deze situatie van Thompson leende voor *The Electric Kool-Aid Acid Test*.

¹²⁰ Thompson, H.S. (2009): 191, 277.

een komisch effect, maar dragen tevens bij aan het scheppen van een stereotypische sfeer die de gekte en spanning rondom de Hell's Angels vangt.

De literaire inslag draagt weliswaar niet bij aan de feitelijke fundering van het boek, maar binnen de sociale interactie van de Hell's Angels weet Thompson op deze manier de atmosfeer weer te geven, zonder dat het *noodzakelijk* (zoals in zijn latere werk regelmatig gebeurt) de feiten tegensprekt. De lezer moet de situatie niet alleen begrijpen, zoals in conventionele journalistiek, maar ook voor zich zien. De lezer moet het gevoel krijgen dat hij meekijkt in een wereld die anders ontoegankelijk blijft.¹²¹ Later in dit onderzoek zal blijken hoe dit bijdraagt tot de representatie van de motorbende.

Daarnaast wilde Thompson met zijn schrijfstijl en de keuze voor bepaalde situaties wellicht een zo groot mogelijk lezerspubliek bereiken; een boek verkoopt vaak beter als het opschudding veroorzaakt. Zoals gezegd, kan het noemen van Raoul Duke erop wijzen dat Thompson al bezig was om zichzelf een imago aan te meten. Door zijn weergave van de motorbende kon hij zijn eigen publieke imago spannender maken en zijn carrière gunstig beïnvloeden. Zoals opgemerkt, was Thompson destijds enigszins uitgekeken op de journalistiek. Dit kan hebben bijgedragen aan de literaire inslag van zijn werk en de kruisbestuiving tussen feit en fictie. Thompson had er immers alle reden toe om naam als *literair* auteur te maken.

Ongetwijfeld was zijn studie over de Hell's Angels daarom meer dan een journalistiek onderzoek: 'Hunter S. Thompson's best stuff is all searching for something – and he's having fun while searching.'¹²² Enige sympathie voor (het gezelschap van) de Hell's Angels kan Thompson niet ontzegd worden. En had Terry hem gered van de mishandeling als de sympathie bij een deel van de bende niet wederzijds was?

Dit neemt echter niet weg dat Thompson tevens journalistieke technieken blijft hanteren. Indrukwekkend is bijvoorbeeld het uitgebreide onderzoek dat Thompson verricht heeft naar de oorsprong van de Hell's Angels en zijn verzameling mediaberichten over de bende. Ook doet hij vaak aan hoor- en wederhoor. Hoewel Thompson dus absoluut niet als praatpop van

---

¹²¹ Om dezelfde reden kiest Thompson ervoor om het vulgaire taalgebruik van zichzelf en de motorbende ongecensureerd op te nemen in zijn boek.

¹²² Thurman, T. (2006) *Buy the Ticket, Take the Ride*. Plaats onbekend: Thurman & Marksbury.

de motorbende fungeert, valt hij als journalist toch op een aantal belangrijke momenten door de mand. In de volgende hoofdstukken wordt uitgebreid stilgestaan bij de momenten waarop Thompsons redenering scheuren vertoont.

Het is eveneens frappant dat er een omslag in Thompsons denken over de Hell's Angels plaatsvindt zodra aan het einde van het boek de relatie tussen Thompson en de bende vertroebelt. Thompson begint zich te distantiëren van de Hell's Angels. Hij schrijft op dat moment dat de Hell's Angels hun mysterie-imago verloren. Van gehaaide weerwolven zijn ze geworden tot antisociale padden met een somber bestaan. De Hell's Angels zijn volgens Thompson diehards met een hekel aan de toekomst.¹²³ Of dit een direct verband heeft met de zware mishandeling van Thompson, of dat hij simpelweg de uitzichtloosheid van hun bestaan begon te erkennen, is echter niet met zekerheid te zeggen.

Wat betekenen deze bevindingen voor het standpunt waaruit Thompson schrijft over de motorbende? Er kan vastgesteld worden dat Thompson niet vanuit één strikt gescheiden perspectief over zijn onderzoeksobject schrijft. Zijn vriendschap en omgang met de Hell's Angels lijken soms te leiden tot een lichte voorkeur voor de kant van de motorbende, al wordt deze voorkeur mede gevoed door Thompsons persoonlijke opvattingen, normen en waarden. Thompsons spel met feit en fictie zorgt er evenzeer voor dat hij niet de gangbare journalistieke objectiviteit bezit. Thompson is kortom niet de meest betrouwbare verteller.

Daar staat tegenover dat een journalist met een grotere distantie tot de Hell's Angels nooit zo'n uitgebreid boek over de cultuur van de Hell's Angels kan schrijven. Door deel te nemen aan het alledaagse leven van de motorbende heeft Thompson hun vertrouwen kunnen winnen en 'insiderinformatie' kunnen vergaren. Een conventionele journalistieke opsomming van feitelijke gegevens en korte toelichtingen kunnen geen omvattend beeld van de bende scheppen zoals Thompson mede dankzij zijn unieke stijl en synthese van literatuur en journalistiek heeft gedaan.

De vraag die bij *Hell's Angels* nooit volledig beantwoord kan worden, is hoe betrouwbaar, waarachtig en waarschijnlijk dit beeld is. De lezer moet daarom zelf een actieve rol aannemen door in subjectieve situaties niet strikt te lezen wat er letterlijk is geschreven, maar de sfeer

---

¹²³ Thompson, H.S. (2009): 265.

aan te *voelen*. Thompsons spel is te spelen door nauwkeurig tussen de regels door te lezen en actief op zoek te gaan naar de verborgen agenda onder Thompsons beweringen. Kennis over de *persoon* Thompson verraadt vanwege de extreme subjectiviteit in de gonzojournalistiek ten slotte veel over de *auteur* Thompson, al ligt het gevaar van ironie en overdrijving altijd op de loer.

H2 De Hell's Angels vs. de dominante klasse

Het vorige hoofdstuk heeft reeds enkele veelvoorkomende stereotypes over de Hell's Angels opgesomd, namelijk die van extreem gedrag, alcohol- en drugsmisbruik, loyaliteit en een listige omgang met de politie. In tegenstelling tot de stereotypes die in het restant van deze scriptie behandeld worden, hebben deze stereotypes minder complexe achterliggende gedachten over de plaatsing van een collectieve identiteit binnen de samenleving. Dit is tevens de reden dat de bovenstaande stereotypes niet aan een uitvoerige analyse zijn onderworpen.

Zoals aangekondigd, vervullen de stereotypes in het restant van deze scriptie een andere rol dan voorheen. In het vorige hoofdstuk zijn door Thompson en de motorbende gedeelde stereotypes aangegrepen om Thompsons standpunt te bepalen. Vanaf dit moment dienen de stereotypes als middel om de representatie van de Hell's Angels te analyseren. Zoals gezegd, stelt Berg dat stereotypes vaak niet waarde vrij zijn. In dit hoofdstuk speelt deze stelling een belangrijke rol. Deze gekleurde categorieën ontstaan door ethnocentrisme en vooroordelen. Ethnocentrisme houdt in dat de eigen groep als centrum en norm wordt beschouwd. Vooroordelen over andere groepen komen hier vervolgens uit voort. Aan de grondslag hiervan ligt het idee dat 'de Ander' niet zo goed is als de eigen groep vanwege de verschillen.¹²⁴

In dit hoofdstuk onderzoek ik daarom de relatie tussen 'Zelf' en 'Ander'. Wie behoren tot de in-group waartegen de Hell's Angels zich afzetten? Waarom is er frictie tussen deze twee groepen? Wordt er terecht een onderscheid gemaakt tussen de Hell's Angels en de in-group? Wat schuilt er achter de houdingen van beide groepen? Eerst zet ik uiteen waar de dominante klasse uit bestaat. Om erachter te komen waarom er frictie bestaat tussen deze groep en de motorbende analyseer ik vervolgens hoe Thompsons representatievoorstel van de Hell's Angels zich tot de normen van de in-group verhoudt. Ten slotte onderzoek ik in de rest van dit hoofdstuk hoe de Hell's Angels binnen een eigen discours functioneren.

Omdat *The Wild One* een terugkerende verwijzing is in *Hell's Angels* die zich met dezelfde thematiek van 'us vs. them' bezighoudt, zet ik deze film in als hulpmiddel bij de

---

¹²⁴ Berg, C.R. (2002): 14, 15.

representatieanalyses. De film laat zien hoe een jonge, rebelse motorbende een traditionele maatschappij op zijn kop zet, met alle gevolgen van dien.

§ 2.1 Differentiedenken

Alvorens ik de problematiek tussen ‘Zelf’ en ‘Ander’ onderzoek, is het belangrijk om te realiseren dat het benoemen van een dominante klasse eveneens dicht bij stereotypering ligt. Ook hier fungeren kernwaarden als delen die voor het geheel staan.¹²⁵ Berg noemt dit de ‘kernel of truth’.¹²⁶ Deze kernwaarden veronderstellen abusievelijk een universele mens binnen de klasse waar deze waarden voor staan.¹²⁷ Het differentiedenken speelt hier een belangrijke rol. Deze filosofische stroming stelt dat betekenis geconstrueerd wordt op basis van binaire opposities.¹²⁸ Het representatiesysteem werkt namelijk door een gefixeerde norm op te stellen.¹²⁹ Deze standaard wordt gevormd doordat cultureel bepaalde normen, waarden en betekenissen tot ontologische idealen worden verheven.¹³⁰ Individuele verschijnselen krijgen vervolgens op basis van hun overeenkomsten of verschillen met deze norm betekenis.¹³¹ Het is echter problematisch dat verschil ten opzichte van de norm vaak negatief geïnterpreteerd wordt. Het representatiesysteem biedt daarom onvoldoende ruimte voor heterogeniteit en complexiteit.¹³²

Jacques Derrida ageert tegen dit eenheidsdenken, waarbij alle verschijnselen uiteindelijk tot een en hetzelfde beginsel worden herleid.¹³³ Dit is volgens Derrida onmogelijk en kan tot gevolg hebben dat groepen de volledige werkelijkheid vanuit één denkprincipe proberen te begrijpen.¹³⁴ In plaats daarvan legt hij de nadruk op differentiatie door het verschil te benadrukken zonder dit verschil in een omvattende eenheid te plaatsen.¹³⁵ De categorisering

---

¹²⁵ Berg, C.R. (2002): 16.

¹²⁶ Berg, C.R. (2002): 16.

¹²⁷ Berg, C.R. (2002): 16.

¹²⁸ Boxtel, S. van. (2005) ‘De Theatrale Cyborg: een interdisciplinair onderzoek naar de betekenis van het lichaam in de multitechnologische performance’, in: *Ethesis.net*. <http://www.ethesis.net/cyborg/cyborg.pdf> (28-04-13): 5.

¹²⁹ Olkowski, D. (1999) *Gilles Deleuze and the Ruin of Representation*. California: University of California Press: 2.

¹³⁰ Boxtel, S. van (2005): 5.

¹³¹ Olkowski, D. (1999): 2.

¹³² Boxtel, S. van (2005): 5.

¹³³ Willemsen, H. (1992) *Woordenboek filosofie*. Assen: Van Gorcum & Comp: 105, 106.

¹³⁴ Willemsen, H. (1992): 106.

¹³⁵ Bakker, G.E. (2009) ‘De Donkere Kamer van Derrida’, in: *Gerbenbakker.com*.

<http://www.gerbenbakker.com/wordpress/wp-content/pdf/paperderrida.pdf> (14-05-13).

van mensen is kortom een ontkenning van de unieke identiteit van ieder mens. Uiteraard kunnen leden tevens afwijkingen vertonen ten opzichte van de dominante waarden van hun klasse. Met de benoeming van de in- en out-group pretendeer ik daarom niets anders dan zichtbaar te maken vanuit welk kader de twee groepen de werkelijkheid waarnemen en welke verschillen tussen de groepen voor frictie zorgen bij ontmoetingen. Omwille van een heldere leesbaarheid kies ik ervoor om de dominante klasse aan te duiden als in-group. Dit neemt niet weg dat de Hell's Angels vanuit hun eigen perspectief evenzeer als in-group gelden.

§ 2.2 In-group

Stereotypes worden niet zonder reden in het leven geroepen. Indien Bergs redenering klopt, heeft de dominante klasse er baat bij om de Ander, de Hell's Angels, op een bepaalde manier te representeren.¹³⁶ Volgens Berg zijn de verschillen tussen de in- en out-group een belangrijke reden voor de productie van stereotypes.¹³⁷ Het is daarom niet verrassend dat de Hell's Angels weinig overeenkomsten met de in-group vertonen. Om deze verschillen op te sporen moet eerst vastgesteld worden wie midden jaren 60 tot de Amerikaanse in-group behoorden.

Om te beginnen kende De Verenigde Staten een patriarchische en kapitalistische maatschappij. De gezamenlijke ideologie werd sterk bepaald door de volgende waarden: christelijkheid, monogamie, heteroseksualiteit, opleiding en arbeid.¹³⁸ Ook 'the American Dream' speelt een grote rol. Elk mens is gelijk geschapen en moet zo behandeld worden.¹³⁹ Thomas Wolfe stelt: '...to every man, regardless of his birth, his shining, golden opportunity ...the right to live, to work, to be himself, and to become whatever thing his manhood and his vision can combine to make him.'¹⁴⁰

---

¹³⁶ Berg, C.R. (2002): 14.

¹³⁷ Berg, C.R. (2002): 14.

¹³⁸ Het is noemenswaardig dat Thompson duidelijk niet tot de in-group behoort. Hoofdstuk 1 illustreert dat Thompson sympathiseert met outlaws, geen diploma's bezit, het niet zo nauw neemt met deadlines, en alles doet wat God verboden heeft. Dat hij desondanks het waardesysteem van de in-group vaak als referentiekader hanteert, kan betekenen dat hij rekening houdt met zijn lezerspubliek en opdrachtgever.

¹³⁹ S.n. (s.a.) 'The American Dream: What is the American Dream?', in: *Library of Congress.gov*. <http://www.loc.gov/teachers/classroommaterials/lessons/american-dream/students/thedream.html> (15-06-13).

¹⁴⁰ S.n. (s.a.) 'The American Dream: What is the American Dream?', in: *Library of Congress.gov*. <http://www.loc.gov/teachers/classroommaterials/lessons/american-dream/students/thedream.html> (15-06-13).

James Truslow Adams omschrijft the American Dream als volgt:

It is not a dream of motor cars and high wages merely, but a dream of social order in which each man and each woman shall be able to attain to the fullest stature of which they are innately capable, and be recognized by others for what they are, regardless of the fortuitous circumstances of birth or position.¹⁴¹

§ 2.3 Hoe verhouden de Hell's Angels zich tot de norm?

Wat betekenen deze waarden voor de relatie tussen de in-group en de Hell's Angels? Om deze relatie te kunnen bespreken, valt er niet te ontkomen aan het maken van generalisaties en reducties van complexiteiten. Afgaande op een gesimplificeerde weergave van de twee groepen vertoont Thompsons representatievoorstel van de Hell's Angels slechts drie overeenkomsten met de in-group: de etnische afkomst, heteroseksualiteit en een masculien karakter.

De Hell's Angels staan daarmee kaarsrecht tegenover de dominante klasse. Ze zijn veelal afkomstig uit de lagere milieus en te herleiden tot de door het centrum gehekeld 'white trash'.¹⁴² De meeste leden zijn volgens Thompson anarchistische, onopgeleide twintigers, die min of meer werkloos zijn.¹⁴³ Ze hechten geen waarde aan religie en komen openlijk uit voor hun afkeer van de 'burgers':

They insist and seem to believe that their swastika fetish is no more than an antisocial joke, a guaranteed gimmick to bug the squares, the taxpayers – all those they spitefully refer to as citizens. What they really mean is the Middle Class, the Bourgeoisie, the Burghers – but the Angels don't know these terms and they're suspicious of anyone who tries to explain them.¹⁴⁴

De in-group bestaat voor een groot deel uit de middenklasse, al hebben de Hell's Angels volgens Thompson niet het intellect en de maatschappelijke kennis om te begrijpen hoe de klassensamenleving is opgebouwd en hekelen ze de armere en rijkere klassen net zo goed. In feite gruwelt de bende van iedereen die belasting betaalt. De belastingbetalers hebben voor de Hell's Angels namelijk een negatieve connotatie. Ze staan symbool voor het kapitalisme, de

---

¹⁴¹ S.n. (s.a.) 'The American Dream: What is the American Dream?', in: *Library of Congress.gov*. <http://www.loc.gov/teachers/classroommaterials/lessons/american-dream/students/thedream.html> (15-06-13).

¹⁴² Thompson, H.S. (2009): 160, 162.

¹⁴³ Thompson, H.S. (2009): 60, 62, 163, 191, 249, 272.

¹⁴⁴ Thompson, H.S. (2009): 256, 266.

verwachte, actieve deelname aan de maatschappij, en voor het burgerlijke leven waar zij zo van walgen.

Een vergelijkbare symboliek is aanwezig in *The Wild One* waar Johnny, de leider van de motorbende, zijn rivaal Chino door de ruit van een bruiloftsboetiek slaat.¹⁴⁵ De bruiloft staat immers symbool voor de traditionele waarden van christelijkheid, monogamie en het burgerlijke leven waar de Hell's Angels mee willen afrekenen. De bendeleden geven bijvoorbeeld niet om gonorrhoe of vinden zelfs dat het 'real class' uitstraalt.¹⁴⁶

Hoewel sommige leden vaste relaties hebben of getrouwd zijn, reizen er tevens 'mama's' met de bende mee. Mama's zijn geen leden, maar vrouwen die vrijwillig geslachtsgemeenschap hebben met één of meerdere bendeleden. Ze worden door de Hell's Angels gezien als gemeenschappelijk bezit en moeten te allen tijde beschikbaar zijn voor de geslachtsdaad. Thompson stelt dat ze goed tegen misbruik en vernedering moeten kunnen.¹⁴⁷ Sommige Hell's Angels gaan zich verder te buiten aan orgies, wat in schril contrast staat tot het (lang niet altijd ongeschonden) ideaal van christelijke monogamie dat de in-group poneert.¹⁴⁸

De Hell's Angels zijn zich bewust van deze verschillen ten opzichte van de dominante klasse. Ze geven toe dat ze 'outcasts' zijn, maar dit deert hen niet:

'We are complete social outcasts - outsiders against society. And that's the way we want to be. Anything good, we laugh at. We're bastards to the world and they're bastards to us.'
'I don't really care if people think we're bad,' said another. 'I think this is what really keeps us going. We fight society and society fights us. It doesn't bother me.'¹⁴⁹

Deze stellingen onthullen veel over de wijze waarop de leden van de motorbende in het leven staan. Doelbewust nemen ze een radicale minderheidspositie in. 'I think this is what really keeps us going' illustreert hoe belangrijk deze outcastpositie voor het bestaan van de bende is. Deze uiting impliceert immers dat de motorbende mogelijk ophoudt te bestaan als zij niet langer als beruchte minderheid gezien worden.

---

¹⁴⁵ Ook *High Noon* kent deze symboliek. De komst van de crimineel Frank Miller verstoort de huwelijksreis van marshall Will Kane en zijn vrouw Amy. Dit zorgt voor frictie in hun relatie.

¹⁴⁶ Thompson, H.S. (2009): 178.

¹⁴⁷ Thompson, H.S. (2009): 176, 177, 182.

¹⁴⁸ Thompson, H.S. (2009): 83, 202.

¹⁴⁹ Thompson, H.S. (2009): 122.

§ 2.4 Het discours door de Hell's Angels

Hoewel de bende hun maatschappelijke positie accepteert, voelen ze zich niettemin oneerlijk benaderd. De bende verwijt anderen namelijk van normatieve stellingnames: 'People are already down on us because we're Hell's Angels,' Zorro explained. [...] 'They hate anything that's not right for their way of living.'¹⁵⁰ Interessant is dat het woord 'right' in combinatie met een bepaalde levensstijl veronderstelt dat de bende zich ervan bewust is dat de maatschappij is opgebouwd uit verschillende discoursen.

Dit begrip is het meest bekend van Michel Foucault. Foucault hield zich bezig met de totstandkoming van kennis. Kennis staat volgens hem altijd in relatie tot andere aspecten, met name de sociale praktijken en contexten waarin de kennis tot stand komt, subjectiviteit, verlangen en machtsrelaties.¹⁵¹ Kennis is daarom niet neutraal. Het gevaar hiervan is dat kennis zowel betekenis als het wereldbeeld van mensen bepaalt.¹⁵² Door machtsuitoefening kan kennis gemanipuleerd worden om leden van een discours te controleren, te reguleren of uit te sluiten.¹⁵³

Discoursen zijn volgens Foucault tevens de reden dat er strijd is tussen verschillende groepen. De waarheid binnen de thuisomgeving kan bijvoorbeeld conflicteren met de waarheid op de werkvloer. Foucault stelt daarom dat er geen objectieve waarheid is, maar dat er alleen gekeken kan worden naar concepties van wat als 'waar' geldt binnen bepaalde systemen en tijden.¹⁵⁴

Uit de onderstaande citaten van Barger en een ander bendelid wordt duidelijk dat de Hell's Angels in een eigen discours leven:

'We Angels live in our own world. We just want to be left alone to be individualists. [...] 'Actually we're conformists. To be an Angel, you have to conform to the rules of our society, and the Angels' rules are the toughest anywhere'¹⁵⁵

---

¹⁵⁰ Thompson, H.S. (2009): 121.

¹⁵¹ Weedon, C. (1987) *Feminist Practice and Post-structuralist Theory*. Oxford: Basil Blackwell: 108.

¹⁵² Foucault, M. (1981) 'The Order of Discourse', in: *Untying the Text: A Post-Structuralist Reader* (R. Young, ed.): Londen: Routledge: 55.

¹⁵³ Foucault, M. (1981): 52-55.

¹⁵⁴ Foucault, M. (1981): 54, 56, 61.

¹⁵⁵ Thompson, H.S. (2009): 208.

Whaddeyou mean by that word 'right'? The only thing we're concerned about is what's right for us. We got our own definition of 'right'.

-- A Hell's Angel sunk in philosophy¹⁵⁶

De Hell's Angels staan dus rigoureuus tegenover de norm, bepalen hun eigen regels en hanteren een radicaal ander waardesysteem dan de in-group. De bende omarmt mede daardoor het heersende stereotype van sociale paria's. Ze doen geen enkele moeite om dit beeld te ontcrachten, maar dragen juist bij aan de verdere verspreiding ervan. Ze ontlene hun identiteit namelijk graag aan dit beeld.

Later in deze scriptie zal er uitgebreid stil worden gestaan bij het belang dat de Hell's Angels aan vrijheid hechten. Deze vrijheid missen zij in de bestaande discoursen, wat hen er mede toe drijft om een eigen, autonoom milieu te stichten. *The Wild One* helpt hier bij het opsporen van een eigenaardige paradox. Johnny verklaart dat niemand hem vertelt wat hij moet doen. Net als bij de Hell's Angels bepaalt de leider wat er gaat gebeuren. Als Johnny een grap niet waardeert, stopt de rest er meteen mee. Ook vertrekt de voltallige bende uit het café, terwijl Johnny de enige is die wil opstappen. Johnny is de machthebber binnen het discours van B.M.R.C. en oefent druk uit op de leden ervan.¹⁵⁷

Bij de Hell's Angels signaleert Thompson een vergelijkbare hiërarchie:

There was no question of any ideological deviation within the club. Barger and the other officers spoke for the whole organization, and anybody who didn't agree could hang up his colors. None did, of course.¹⁵⁸

Bargers meningen worden dus automatisch 'the Hell's Angels' official line.'¹⁵⁹ Foucault stelt bovendien dat 'speaking subjects' geen podium krijgen als ze niet voldoen aan de door het discours gewenste eigenschappen.¹⁶⁰ Binnen de motorbendes heerst het idee dat de leden vrij zijn om te doen wat ze willen, maar vrijheid van meningsuiting is duidelijk ver te zoeken.

---

¹⁵⁶ Thompson, H.S. (2009): 117.

¹⁵⁷ Foucault, M. (1981): 55, 61.

¹⁵⁸ Thompson, H.S. (2009): 269.

¹⁵⁹ Thompson, H.S. (2009): 147.

¹⁶⁰ Foucault, M. (1981): 61, 62.

Hier wordt de dwingende werking van het collectief blootgelegd. Collectiviteit is extreem belangrijk voor de Hell's Angels en zal daarom tevens afgedwongen worden. Hoewel het niet vaak voorkomt, zijn er enkele momenten waarop het collectief scheuren vertoont. Zo werd in hoofdstuk één al duidelijk dat Tiny de clubregel 'when an Angel punches a non-Angel, all other Angels will participate' schond om zijn vriend Thompson te redden van zijn toetakeling.¹⁶¹ Ook vertelt Thompson over Charley: 'He's a wiry little Negro who's been riding with the Angels for so long that some of them are embarrassed to explain why he's not a member.'¹⁶² Dat bendeleden zich ervoor schamen dat ze moeten uitleggen waarom hij geen lid is, betekent dat ze het niet eens zijn met het collectieve beleid. Blijkbaar deelt lang niet ieder clublid de mening dat donkere mensen geen lid mogen worden, maar het collectief dwingt af dat deze mening overgenomen wordt.

Ten slotte ontstond er onenigheid tussen de Chapters uit Californië, Berkeley en Oakland. De eerste twee afdelingen vertoonden volgens Thompson beatnikelementen.¹⁶³ Toen deze Chapters naar Oakland verhuisden, brachten zij jazz, poëzie en protestelementen met zich mee. De originele, hardere leden uit Oakland hadden hier geen behoefte aan. Volgens Thompson had dit een 'unsettling effect on the whole scene'.¹⁶⁴ Ook hier blijkt dat de leden hun individuele preferenties beter voor zich kunnen houden, zelfs als ze niet alleen staan in deze voorkeuren.

§ 2.5 De hypocrisie van dit discours

Dit is niet de enige contradictie binnen het discours van de Hell's Angels. De pot verwijt de ketel dat hij zwart ziet, zoals het citaat van Zorro uitwijst. De motorrijders generaliseren namelijk de Amerikaanse bevolking door het onderscheid tussen henzelf en 'de samenleving' te maken. Eerder is een opsomming van kernwaarden gegeven die de Amerikaanse cultuur en maatschappij in sterke mate bepalen. De in-group poneert deze waarden als natuurlijkheden, als ideale, rationele waarheden die de grondslag van de samenleving moeten bepalen.¹⁶⁵ De

---

¹⁶¹ Thompson, H.S. (2009): 79.

¹⁶² Thompson, H.S. (2009): 249.

¹⁶³ Thompson, H.S. (2009): 135.

¹⁶⁴ Thompson, H.S. (2009): 135.

¹⁶⁵ Foucault, M. (1981): 53, 56, 65.

relatie van de Hell's Angels tot de in-group is echter complexer en niet volledig te verklaren aan de hand van deze waarden. Dit komt door deze generalisatie.

De motorbende spreekt zich zoals gezegd voornamelijk uit tegen autoriteiten en de middenklasse, maar de bende bezit niet de kennis om een correct onderscheid tussen verschillende maatschappelijke groepen te maken. Veelzeggend is de bewering van een politie-inspecteur: 'No, I wouldn't call them 'racists.' [...] The Angels ain't for anybody, and that makes them anti-Negro and just about anything else.'¹⁶⁶ Hieruit is af te leiden dat de Hell's Angels de wereld onterecht in termen van leden en niet-leden zien. Het volgende citaat bevestigt deze aanname: 'There's only two kinds of people in the world,' Magoo explained one night. 'Angels, and people who wish they were Angels.'¹⁶⁷ De bende weigert kortom pluriformiteit in de samenleving te zien.

In werkelijkheid bestaat de dominante klasse waartegen de bende zich verzet natuurlijk uit verschillende groepen.¹⁶⁸ De Hell's Angels plaatsen zichzelf buiten deze mengelmoe van groeperingen. Ze doen precies waar ze de dominante klasse van beschuldigen: de Ander buiten hun eigen discours plaatsen. Door zichzelf wel als autonome groep te beschouwen, vergroot de bende bovendien hun eigen uniciteit. Deze zelfoverschatting blijkt ook uit het citaat van Magoo, waarin hij beweert dat de rest van de samenleving graag lid van de bende zou zijn.

Zorro stelt verder dat mensen op de bende neerkijken, omdat ze Hell's Angels zijn. Hij spreekt alsof iedere Amerikaan tegen de Hell's Angels is. Dit getuigt van een gebrekkig inzicht in andere groepen. De Hell's Angels zijn door Thompson als antisociaal omschreven en dus kennen ze waarschijnlijk weinig mensen buiten hun collectief.¹⁶⁹ Dit gebrek aan achtergrondkennis is vaak zichtbaar bij de inzet van stereotypes.¹⁷⁰ Het stereotype dat de Hell's Angels produceren is dat van een eenzijdige samenleving die hen met een negatieve houding benaderd. Dit is ironisch, omdat de bendeleden zelf voortdurend neerkijken op de rest van de maatschappij, die zij als slaven van het systeem beschouwen.

---

¹⁶⁶ Thompson, H.S. (2009): 254

¹⁶⁷ Thompson, H.S. (2009): 266

¹⁶⁸ Ik blijf de term 'in-group' hanteren, ook al is het nu duidelijk geworden dat deze groep uit meerdere maatschappelijke groepen bestaat. Dit doe ik omwille van de leesbaarheid en om de blik van de Hell's Angels in stand te houden.

¹⁶⁹ Thompson, H.S. (2009): 267

¹⁷⁰ Berg, C.R. (2002): 18.

De Hell's Angels kruipen ten slotte bewust in de slachtofferrol, terwijl ze in werkelijkheid lijken te genieten van de aandacht die ze van de dominante klasse krijgen. Dit wordt concreet gevisualiseerd in *The Wild One*. De Black Rebels Motorcycle Club probeert door rebelse ordeverstoringen de aandacht van de dominante klasse te trekken. B.M.R.C. bestaat uit rebelse twintigers. Volgens sommige filmrecensenten vallen terreur en geweld onder de activiteiten van de bende.¹⁷¹ In werkelijkheid houdt B.M.R.C. zich vooral bezig met kattenkwaad en kwajongensstreken. De bendeleden steken een racebaan over tijdens een race, ze stelen een trofee, en vrouwen worden nagefloten en gevolgd. Ook rijden ze midden op de weg en dwingen ze een auto de berm in. Een groepslid rijdt zelfs met een motor de bar binnen. Ze gedragen zich echter vriendelijk in de bar, schelden niet en worden niet handtastelijk tegenover de vrouwen, die bovendien zelf instemmen om met de motorrijders te dansen.¹⁷² Ondanks hun disrespect voor de wet en autoriteit, veroorzaakt de bende op één gebroken bierglas na geen schade aan andermans eigendommen. Deze afkeer voor de wet uit zich in bespottingen van agenten en het negeren van oproepen om te verdwijnen uit het dorp.

Door Paul Nagy, docent Engels aan Clovis Community College, is gewezen op het gebruik van humor door B.M.R.C.¹⁷³ De motorrijders genieten van de aandacht die ze krijgen voor hun komische acties. Ze slalommen om bierflesjes heen en racen erom wie het bier moet betalen. Ook maken ze rondjes met hun motor, terwijl ze met één been op de grond staan. Dat dit tot een aanrijding en een gebroken enkel bij een lid leidt, werkt bij hen alleen op de lachspieren. De humor en de activiteiten van de bende worden echter niet begrepen en veroordeeld door de maatschappij.

Hoewel historicus Joseph Boskin opmerkt dat het Eisenhower-tijdperk in Amerika gekenmerkt werd door een gebrek aan publieke en politieke humor, daagt B.M.R.C. de inwoners zelf uit door bijvoorbeeld tijdens een race de weg over te steken en met een motor een café in te rijden.¹⁷⁴ De bende wil niet zozeer bevrijd worden van wat anderen als raar en afwijkend zien,

---

¹⁷¹ Bijvoorbeeld: Lund, K. (2011) 'Candidates for the National Film Registry: The Wild One and Gimme Shelter', in: *Loc.gov*. <http://www.loc.gov/film/lund.html> (22-04-13).

¹⁷² N.B.: schelden werd in 1953 niet geaccepteerd in een televisie- of Hollywoodproductie.

¹⁷³ Paul Nagy's onderzoekgebieden zijn motorstudies, film en populaire cultuur. Nagy, P. (2009) 'The BRMC and its Humor in The Wild One', in: *International Journal of Motorcycle Studies*. http://ijms.nova.edu/Spring2009/IJMS_Rndtble.Nagy.html (03-04-13).

¹⁷⁴ Nagy, P. (2009) 'The BRMC and its Humor in The Wild One', in: *International Journal of Motorcycle Studies*. http://ijms.nova.edu/Spring2009/IJMS_Rndtble.Nagy.html (03-04-13).

maar schopt moedwillig tegen de schenen van de dorpinwoners.¹⁷⁵ Net als de Hell's Angels kruipen de bendeleden vervolgens in de slachtofferrol door te beweren dat de maatschappij tegen hen is.

In dit licht moet de stelling 'anything good, we laugh at' gezien worden. Hiermee veronderstelt deze Hell's Angel dat er een algemeen geldende definitie van goed en fout is. Hij doelt hier uiteraard op de definitie van de dominante klasse.¹⁷⁶ De Hell's Angels wijken hier bewust van af, mede doordat ze in een eigen discours leven. Zulke uitspraken onthullen veel over de houding van de motorbende tegenover anderen. Het is daarom opmerkelijk dat Thompson de lezer ervan probeert te overtuigen dat de Hell's Angels met rust gelaten willen worden. Ruzies ontstaan volgens hem meestal, omdat de bendeleden geprovoceerd worden door anderen.¹⁷⁷ De houding die schuilgaat achter de bovenstaande uitspraak doet echter het tegendeel vermoeden. 'Laugh at' kan in deze context namelijk verschillende betekenissen hebben: niet serieus nemen, bespotten en uitlachen. Geen van deze betekenissen getuigt van een respectvolle houding ten opzichte van de ander. Zeker 'bespotten' en 'uitlachen' kunnen opgevat worden als provocerende of uitlokkende uitingen.

Deze provocerende houding is tevens zichtbaar bij Chino, de leider van de rivaliserende motorbende in *The Wild One*, die volgens Thompson veel meer overeenkomt met de Hell's Angels.¹⁷⁸ Chino zoekt graag problemen en zodra zijn motor per ongeluk omgestoten wordt, sleurt hij de bestuurder uit zijn auto om vervolgens te proberen diens auto om te duwen. De gelijkennis van deze scène met de volgende passage uit *Hell's Angels* is erg groot:

Motorcycles are knocked over by cars every day all over the nation, but when the incident involves outlaw motorcyclists it's something else again. Instead of settling the thing with an exchange of insurance information or, at the very worst, an argument with a few blows, the Hell's Angels stomped the driver (a former member) and 'attempted to demolish the vehicle.'¹⁷⁹

'Anything good' impliceert bovendien dat het de motorrijders niet eens uitmaakt om welke kwestie het gaat, ze zijn er tegen als ze daarmee tegen de haren van de dominante klasse in kunnen strijken. De identiteit van de motorbende is daarmee vooral een anti-identiteit. Dit

---

¹⁷⁵ Foucault (1981): 51.

¹⁷⁶ Foucault (1981): 53-56.

¹⁷⁷ Thompson, H.S. (2009):78.

¹⁷⁸ Thompson, H.S. (2009): 74.

¹⁷⁹ Thompson, H.S. (2009): 80.

bevestigt Bergs stelling dat ‘het Zelf’ deels gevormd wordt door ‘de Ander’.¹⁸⁰ Zonder ingroup kunnen de Hell’s Angels immers niet ‘anti-zijn’.

Een specifieke scène uit *The Wild One* bevestigt dit denkbeeld. Het barmeisje Kathy kan maar geen vat op Johnny krijgen. ‘What are you rebelling against, Johnny?’, vraagt ze hem. ‘What do you got?’, antwoordt hij. Het lijkt hem niet veel uit te maken, als hij maar ergens tegen kan zijn.

Deze houding komt mede voort uit het ontbreken van een duidelijk toekomstdoel. Het is eenvoudiger om ergens tegen te zijn dan een ambitie na te streven, wat erg intensief kan zijn. Net als de Hell’s Angels leven de leden van B.M.R.C. in het heden. Vaak werken mensen naar een bepaald doel toe, bijvoorbeeld een droomfunctie of een gezin. Echter, de bendes hebben alles wat ze willen al in de vorm van hun collectief, status, motoren en roekeloos gedrag. Ze weten niet concreet wat ze verder nog willen bereiken, alleen wat ze niet willen. Dit eeuwigdurende heden wordt binnen het eigen discours voorgesteld als ideaal en immanente waarheid.¹⁸¹ Naast Thompson is Terry de enige die de negatieve kant hiervan lijkt te beseffen:

‘You know, sometimes I think we ain’t makin it,’ he said. ‘These other people at least got somethin’ goin’ for ‘em. They’re fuck-ups, too, but they’re constructive. We’re too goddamn negative. Our whole bit is destructive. I can’t see any way out for us if we can’t find some other kind of scene besides tearin’ things up.’¹⁸²

Terry impliceert dat hij betwijfelt of hij succesvol is in het leven binnen de Amerikaanse maatschappij. De sociaal psycholoog Claude Steele heeft onderzoek gedaan naar de invloed van stereotypes op de identiteit en de resultaten van scholieren. Steele stelt dat succes mede afhankelijk is van de identificatie met het domein waarin de prestaties geleverd worden. Indien studenten het gevoel hebben dat ze geaccepteerd en gewaardeerd worden in het domein stijgen hun motivatie en resultaten.¹⁸³

---

¹⁸⁰ Berg, C.R. (2002): 28, 29.

¹⁸¹ Foucault, M. (1981): 65.

¹⁸² Thompson, H.S. (2009): 269.

¹⁸³ Steele, C. M. (1997) ‘A threat in the air: How stereotypes shape intellectual identity and performance’, in: *American Psychologist* 52 (6). Plaats onbekend: American Psychological Association: 613, 616.

Hiertegenover plaatst Steele disidentificatie met het domein. Disidentificatie treedt op als het domein geen onderdeel is van het zelfbeeld. Dit kan een negatieve uitwerking op de motivatie en resultaten hebben. Stereotypes over het betreffende domein vormen een belangrijke oorzaak voor deze disidentificatie en kunnen druk uitoefenen op leden van het domein.¹⁸⁴

Interesses, vaardigheden en andere middelen zijn uiteraard eveneens noodzakelijk om succes te boeken in een bepaald domein.¹⁸⁵ Toch lijkt het erop dat Steeles onderzoek een universele kern van waarheid bevat. De Hell's Angels identificeren zich niet met de gangbare maatschappelijke domeinen en boeken binnen de maatschappij tegenvallende 'resultaten' in de vorm van bijvoorbeeld werkloosheid, schulden en arrestaties. Om de disidentificatie met de maatschappij tegen te gaan, creëren zij hun eigen domein. Zo is het voor de Hell's Angels waarschijnlijk onmogelijk om zich bij 'conventionele' motorgroepen aan te sluiten. De Hell's Angels hebben het motorrijden namelijk een sinister imago bezorgd, vinden competitierijders.¹⁸⁶ Al zou het mogelijk zijn dat de bendeleden zich bij deze motorgroepen aansluiten, dan nog zouden Hell's Angels te maken krijgen met negatieve stereotypes. Een motor personaliseren of 'over the high side' gaan, wordt daar bovendien als vreemd beschouwd. De Hell's Angels doen dit echter graag.

Binnen hun eigen domein ervaart de bende deze demotivatie en druk van stereotypes niet, omdat ze zich onder gelijken bevinden. Het geeft hen de bevestiging dat ze ergens bijhoren.¹⁸⁷ Binnen dit domein bevinden zich ook rolmodellen, die als succesvol worden gezien en andere leden motiveren.¹⁸⁸ Dit is tevens een aannemelijke reden dat de Hell's Angels selectief zijn met het aannemen van nieuwe leden.¹⁸⁹ Vanwege de disidentificatie met zo veel andere domeinen wordt het eigen domein nauwkeurig beschermd.

§ 2.6 Uitsluitingstechnieken

Humor fungeert daarom niet alleen als bindmiddel, maar tevens als uitsluitingmechanisme. Over de Hell's Angels zegt Thompson:

---

¹⁸⁴ Steele, C. M. (1997): 614.

¹⁸⁵ Steele, C. M. (1997): 613, 616.

¹⁸⁶ Thompson, H.S. (2009): 171, 172.

¹⁸⁷ Steele, C. M. (1997): 625.

¹⁸⁸ Steele, C. M. (1997): 625.

¹⁸⁹ Thompson, H.S. (2009): 209.

They are deliberately hard on most strangers, but they get bad reactions even when they try to be friendly. I have seen them try to amuse an outsider by telling stories which they consider very funny – but which generate fear and queasiness in a listener whose sense of humor has a different kind of filter. Some of the outlaws understand this communications gap, but most are puzzled and insulted to hear that ‘normal people’ consider them horrible. They get angry when they read about how filthy they are, but instead of shoplifting some deodorant, they strive to become even filthier. [...] This kind of exaggeration is the backbone of their style.¹⁹⁰

Als voorbeeld draagt hij een anekdote aan over twee tongzoenende bendeleden:

‘They can’t stand it’, says Terry. ‘It blows their minds every time – especially the tongue bit.’ The sight of a photographer invariably whips the Angels into a kissing frenzy, but I have never seen them do it among themselves, when there was nobody around to shock.¹⁹¹

Hoewel dit citaat wellicht insinueert dat de motorbende ook op het gebied van gender de grenzen opzoekt, is Thompson het hier nadrukkelijk mee oneens. In 1963 verscheen de film *Scorpio Rising* van Kenneth Anger. Bij de promotie voor deze film over homoseksuele motorrijders werd een montage van nieuwsartikelen over de Hell’s Angels gebruikt. De Hell’s Angels uit San Francisco kwamen daarom ook op de film af. Volgens Thompson waren ze niet boos, maar wel beledigd na het zien van de film.¹⁹² Een Hell’s Angels genaamd Frenchy reageert op de film:

‘Hell, I liked the film,’ said Frenchy. ‘But it didn’t have anything to do with us. We all enjoyed it. But then we came outside and saw all those clippings about us, pasted up like advertisements. Man, it was a bummer, it wasn’t right. A lot of people got conned, and now we have to listen to all this crap about us being queers. Shit, did you see the way those punks were dressed? And those silly goddamn junkwagon bikes? Man, don’t tell me that has any connection with us. You know it doesn’t.’¹⁹³

Inhoudelijk besteedt Thompson niet veel aandacht aan *Scorpio Rising*, al beweert hij dat de film in tegenstelling tot *The Wild One* geen journalistiek of documentair doel heeft.¹⁹⁴

Thompson stelt dat de film onrealistisch is en voor een inaccuraat beeld zorgt, namelijk die

---

¹⁹⁰ Thompson, H.S. (2009): 54.

¹⁹¹ Thompson, H.S. (2009): 206.

¹⁹² Thompson, H.S. (2009): 95.

¹⁹³ Thompson, H.S. (2009): 95.

¹⁹⁴ Thompson, H.S. (2009): 95.

van de Hell's Angels als homoseksuelen. 'Anyone who spends any time with the Angels knows the difference between outlaw motorcyclists and homosexual leather cults', aldus Thompson.¹⁹⁵

Ook een rapport van de Californische procureur-generaal Thomas Lynch geeft Thompson gelijk:

They seem primarily concerned with heterosexual contacts. Some heterosexual [sic.] perversions figure in the police reports, but taken in context, they appear to be means of attracting attention, 'being different,' and performed primarily for the shock impact on others.¹⁹⁶

Om dezelfde reden dragen de Hell's Angels nazi-accessoires. Ze vinden het leuk om mensen te shockeren en willen verder met rust gelaten worden: 'Funny Sonny once explained the Angels' bizarre garb as "a kind of a joke – you know, like a giant masquerade." Which is true to some extent, but not everybody digs the Angels' sense of humor.'¹⁹⁷ Hoewel de Hell's Angels een meer extreme vorm van humor hebben, zetten ze dit voor dezelfde doeleinden in als B.M.R.C.: aandacht trekken, uitsluiting en het bevorderen van een groepsgevoel.

Zodra de Hell's Angels zich buiten hun eigen domein begeven, ervaren zij echter opnieuw de druk van stereotypes. Dit uit zich ook in ander gedrag van de bendeleden, die bewust chaos veroorzaken, shockeren, inwoners bang maken of zelfs overgaan tot agressief gedrag. Verschillende wetenschappers hebben vastgesteld dat langdurig heersende stereotypes vaak geïnternaliseerd worden door de veroordeelde groep.¹⁹⁸ De ontoereikendheid die door de stereotypes geïmpliceerd wordt, gaat vervolgens deel uitmaken van de persoonlijkheid van de groep waarop de stereotypes geprojecteerd worden.¹⁹⁹ Meestal leidt dit tot een laag zelfvertrouwen, demotivatie en slechtere prestaties.²⁰⁰ In het geval van de Hell's Angels is dit juist niet het geval. Zij omarmen de stereotypes juist om een anti-identiteit aan te nemen. De stereotypes verhogen hun zelfwaarde en motiveren hen om de heersende beeldvorming waar

---

¹⁹⁵ Thompson, H.S. (2009): 93.

¹⁹⁶ Thompson, H.S. (2009): 94.

¹⁹⁷ Thompson, H.S. (2009): 122, 207, 208.

¹⁹⁸ Steele, C. M. (1997): 617.

¹⁹⁹ Steele, C. M. (1997): 617.

²⁰⁰ Steele, C. M. (1997): 617.

te maken. De redenering van de Hell's Angels is immers dat alles wat 'goed' is, afgewezen moet worden. Zij willen dolgraag 'slecht' en tegen heersende idealen zijn.

Dit is de reden dat de Hell's Angels graag weerzinwekkend en shockerend voor de dag komen. Hoewel Thompson en de motorbende het stereotype leren uiterlijk van B.M.R.C. nadrukkelijk afwijzen, zit er een opvallende achterliggende gedachte achter dit uiterlijk die van belang is voor de representatie van de Hell's Angels.²⁰¹ Het uiterlijk is namelijk een performancestrategie om een minderheidspositie in te nemen. Om dit duidelijk te maken, bespreek ik eerst de maatschappelijke context waarin *The Wild One* zich afspeelt.

Hoewel B.M.R.C. ongevaarlijk is, roepen de leden ervan angst en afkeer op bij de inwoners van Wrightsville. Verschillende redenen liggen hieraan ten grondslag. De film speelt in op twee destijds reële angsten in de Verenigde Staten. Enerzijds was er de angst in traditionele dorpen dat motorbendes plotseling in hun dorp langs zouden komen.²⁰² Anderzijds vreesden burgers voor de gevolgen van de Afro-Amerikaanse onvrede over hun burgerrechten. Afro-Amerikanen werden als beangstigend ervaren door de dominante laag van de samenleving. Ze probeerden hen te onderdrukken om de eigen positie veilig te stellen.²⁰³ Dit maakte de Afro-Amerikanen vervolgens tot symbolen van geweld.²⁰⁴

Wat heeft B.M.R.C., dat uit blanke Amerikaanse jongeren bestaat, met deze Afro-Amerikanen te maken? Om deze vraag te kunnen beantwoorden is het essentieel om te begrijpen dat de motorrijders van hun identiteit een performance maken. Dit betekent dat zij actief hun identiteit vormgeven.²⁰⁵ Deze opgevoerde identiteit krijgt betekenis door verschillende aspecten van de Afro-Amerikaanse cultuur over te nemen.

Zo speelt jazzmuziek een belangrijke rol in *The Wild One*. Jazzmuziek wordt geassocieerd met een culturele omslag, de migratie van de Amerikaanse zwarte bevolking van Zuid naar

---

²⁰¹ Thompson, H.S. (2009): 89.

²⁰² McBee, R.D. (2005) 'A "Potential Common Front": Hunter Thompson, the Hell's Angels, and Race in 1960s America', in: *The International Journal of Motorcycle Studies*.
http://ijms.nova.edu/July2005/IJMS_RT.McBee.html (05-05-13).

²⁰³ Berg, C.R. (2002): 21, 22, 26.

²⁰⁴ McBee, R.D. (2005) 'A "Potential Common Front": Hunter Thompson, the Hell's Angels, and Race in 1960s America', in: *The International Journal of Motorcycle Studies*.
http://ijms.nova.edu/July2005/IJMS_RT.McBee.html (05-05-13).

²⁰⁵ Gauntlett, D. (1998) 'Judith Butler', in: *Theory.org.uk*. <http://www.theory.org.uk/ctr-butl.htm> (03-04-13).

Noord. Zoals de bluesmuziek geassocieerd wordt met de slavernij op het platteland, wordt de jazz geassocieerd met de drukte en moderniteit van de stad.²⁰⁶ Het is daarom geen toeval dat de motorrijders zich ‘*Black Rebels*’ noemen en zwarte jacks, zonnebrillen en schoeisel dragen.

Jazz symboliseert het optimisme en de vooruitgang die de Afro-Amerikanen ervoeren toen zij in de moderne stad belandden. Jazz staat tevens voor de onvoorspelbare stad met zijn wilde nachtclubs en gevaren, die onverstandig, roekeloos en moreel verwerpelijke gedrag uitlokken. De seksuele associatie bij jazz komt hier enerzijds uit voort. Dit valt uiteraard samen met de door de in-group als afwijkend en beangstigend ervaren seksuele normen van de Hell’s Angels. Anderzijds is deze associatie een overblijfsel vanuit het westerse stereotype tegenover Afrikanen en Oosterlingen. Seksualiteit werd ingezet om een verschil ten opzichte van de dominante cultuur te benadrukken. Dit gebeurde uit angst voor het vreemde en de wens deze groepen te onderdrukken.²⁰⁷

Voor B.M.R.C. is deze performance dus een middel om een ‘outsider’- of minderheidspositie in te nemen. Gilles Deleuze zou dit omschrijven als ‘becoming-minority’. De blanke, mannelijke leden van de bende hebben een meerderheidspositie in de Amerikaanse maatschappij.²⁰⁸ Om zichzelf te ontwikkelen, nemen zij echter afstand van hun normatieve positie om een rol in de periferie in te nemen: zij worden Afro-Amerikanen.²⁰⁹ In dit licht moet de aankomst van de motorbende in het traditionele Wrightsville gezien worden. Wrightsville staat symbool voor een vroegere, conservatieve generatie met oude normen en waarden. Het is een patriottistisch WASP-dorp met blanke, protestante inwoners en een patriarchale structuur. De schok is daarom groot als de typerende rust in het dorp verstoord wordt door de stedelijke bende. Zij plegen interventies in de publieke ruimte en eigenen zich deze toe voor hun eigen doelen.²¹⁰ De performance van B.M.R.C. is daarom, net als bij de Hell’s Angels, antiburgerlijk. Dit uit zich verder in hun gebruik van ‘slang’, dat bekend is uit de jazzsubcultuur. Dit leidt ertoe dat de oude barman Jimmy de motorrijders niet begrijpt,

---

²⁰⁶ Ramdas, A. (2000) *De papegaai, de stier en de klimmende bougainvillea*. Amsterdam: De Bezige Bij: 152-161.

²⁰⁷ Lie, N. & T. D’haen. (2002) *Zorro & Co: populaire personages en het koloniale verleden*. Plaats onbekend: Vantilt: 96.

²⁰⁸ Deleuze, G. & F. Guatarri. (1987) *A Thousand Plateaus: Capitalism & Schizophrenia*. Minneapolis/Londen: University of Minnesota Press: 105, 106.

²⁰⁹ Deleuze, G. & F. Guatarri (1987):106, 291, 470.

²¹⁰ Thompson, H.S. (2009): 160.

terwijl de slang tegelijkertijd een verbindende factor binnen het collectief van motorrijders is. De jazz zorgt er dus mede voor dat ze buitenstaanders in het dorp zijn.

Zowel B.M.R.C. als de Hell's Angels kampen dus niet met een laag zelfvertrouwen. Niet iedere wetenschapper is het bovendien eens met de stelling dat negatieve stereotypes voor een laag zelfvertrouwen zorgen. De sociaal psychologen Crocker en Major stellen dat verschillende beschermingsstrategieën dit kunnen voorkomen.²¹¹ De gestigmatiseerde groep kan immers de schuld van hun mislukkingen bij de heersende vooroordelen leggen. Daarnaast kunnen zij ervoor kiezen om zichzelf enkel te vergelijken met andere gestigmatiseerde groepsleden. Verder zetten ze zich af tegen de domeinen waarvan zij vinden dat die hen niet op waarde schatten.²¹²

De Hell's Angels hanteren deze strategieën ook. Thompson spreekt bijvoorbeeld geen enkele Hell's Angel die het betreurt dat hij niet gestudeerd heeft of die achteraf liever geen ruzie had veroorzaakt. Het probleem ligt altijd bij de maatschappij, nooit bij de motorbende. Dat een medelid altijd gelijk heeft in een ruzie bewijst dat de bende in beginsel andere groepen wantrouwt en hen een onwenselijke houding richting de eigen groep verwijt.

§ 2.7 Conclusie

Samenvattend zijn er enkele hoofdfactoren die voor frictie tussen de Hell's Angels en de dominante klasse zorgen. Uiteraard ontstaat er onrust door de veelal negatieve berichtgeving over de motorbende in de massamedia. Deze onrust was ten tijde van *Hell's Angels* te groot geworden om te negeren, wat de omvang van het probleem vergrootte. De motorbende botst daarnaast met de in-group, omdat beide groepen radicaal verschillende waardesysteem hanteren. Dit is problematisch, want beide groepen walgen van elkaars normen en waarden. Zoals Berg aangeeft, hebben ze elkaar echter nodig om de correctheid van hun eigen waarheden aan te tonen.²¹³

Het stereotypische uiterlijk van de motorbende heeft daarnaast een beangstigende uitwerking op inwoners en draagt bij aan de overtuigingskracht van de negatieve beeldvorming. Er is

---

²¹¹ Steele, C. M. (1997): 623.

²¹² Steele, C. M. (1997): 623.

²¹³ Berg, C.R. (2002): 28, 29.

echter iets speciaals aan de hand met de productie van dit uiterlijk. Berg stelt dat stereotypes normaliter door de in-group op de out-group worden toegepast. Zij maken een ‘construction of Otherness’ van de out-group.²¹⁴ De kracht hiervan is dat het een herkenbaar, mentaal beeld kan oproepen.²¹⁵ Thompson omschrijft dit beeld bij de Hell’s Angels als volgt: ‘long hair, beards, black sleeveless vests.’²¹⁶ Hier voegt hij aan toe:

These [Levis] are his ‘originals,’ to be worn every day until they rot. The Levis are dipped in oil, then hung out to dry in the sun – or left under the motorcycle at night to absorb the crankcase drippings. When they become too ragged to be functional, they are worn over other, newer Levis. Many of the jackets are so dirty that the colors are barely visible, but they aren’t discarded until they literally fall apart. The condition of the originals is a sign of status. It takes a year or two before they get ripe enough to make a man feel he has really made the grade.²¹⁷

Others wear capes and Apache headbands, or oversize sunglasses and peaked Prussian helmets. Earrings, Wehrmacht headgear and German Iron Crosses are virtually part of the uniform – like the grease-caked Levis, the sleeveless vests and all those fine tattoos: ‘Mother,’ ‘Dolly,’ ‘Hitler,’ ‘Jack the Ripper,’ swastikas, daggers, skulls, ‘LSD,’ ‘Love,’ ‘Rape’ and the inevitable Hell’s Angels insignia.²¹⁸

De ironie is dat de Hell’s Angels dus niet alleen het stereotype van sociale paria omarmen, maar er zelf een belangrijke bijdrage aan leveren. De leden zijn zich bewust van hun ‘mad-dog reputation’ en reizen expres niet incognito: ‘They wear their party clothes, making themselves as conspicuous as possible.’²¹⁹ Het mentale beeld van een onhygiënische, behaarde, getatoeëerde motorrijder met mouwloze vesten op een *Harley-Davidson* wordt in werkelijkheid niet door de in-group gecreëerd, maar door de motorbende zelf.

Ook dragen bendeleden bijnamen als ‘Charley the child molester’, waarmee ze negatieve stereotypes op ironische wijze omarmen. Er is verder geen sprake van een simplificatie van kenmerken of een ‘kernel of truth’, waarbij de eigenschappen van een kleine groep op de volledige groep geprojecteerd worden.²²⁰ Een Hell’s Angel ziet er zo uit, anders wordt hij terecht gewezen door de rest. Ze vertegenwoordigen een radicale afwijzing van de norm en

---

²¹⁴ Berg, C.R. (2002): 14.

²¹⁵ Berg, C.R. (2002): 17.

²¹⁶ Thompson, H.S. (2009): 58, 119.

²¹⁷ Thompson, H.S. (2009): 55.

²¹⁸ Thompson, H.S. (2009): 119, 121.

²¹⁹ Thompson, H.S. (2009): 89, 121.

²²⁰ Berg, C.R. (2002): 16.

willen dit ook fysiek uitstralen. ‘They are so wrapped up in their own image’, stelt Thompson zelfs.²²¹

Ten slotte produceren de Hell’s Angels zelf het stereotype van een eenzijdige maatschappij die op hen neerkijkt. Doordat zij de Amerikaanse maatschappij niet willen onderscheiden in verschillende groepen – de bende is eerder omschreven als ‘anti-alles’ – ontstaat er niet alleen verontrustheid, afzien en/of angst bij de daadwerkelijke dominante klasse, maar tevens bij andere, minder dominante groepen. De Hell’s Angels hebben een stereotype gecreëerd waarbij iedere niet-Angel een potentiële vijand is. Terwijl ze het stereotype van sociale paria’s aangrijpen om in de slachtofferrol te kruipen, rechtvaardigt het eigen geproduceerde stereotype actie van de motorbende middels provocatie en door ‘te vechten tegen de samenleving’.²²²

De in-group ervaart de motorbende daarom als een bedreiging van de maatschappelijke status quo. De status quo moet beschermd worden, en hier zijn politieke en gerechtelijke handelingen voor nodig. Door de projectie van stereotypes op de motorbende ontstaat er maatschappelijke onrust die deze acties rechtvaardigt. Uiteindelijk dient dit het grotere doel van de in-group om de eigen superioriteit te beschermen en de inferioriteit van de Hell’s Angels te benadrukken.²²³

---

²²¹ Thompson, H.S. (2009): 83, 84.

²²² Berg, C.R. (2002): 20, 21.

²²³ Berg, C.R. (2002): 22.

H3 De crimineel

In hoofdstuk twee is uiteengezet tot welke in-group(s) de Hell's Angels zich verhouden en wat de waarschijnlijke redenen voor de frictie tussen in- en out-group zijn. In dit hoofdstuk ga ik dieper in op deze problematische verhouding aan de hand van een belangrijk stereotype, die van de crimineel. Het vermeende criminele gedrag van de bende leidt namelijk tot conflicten tussen de in-group en de motorbende.

Berg benadrukt dat de massamedia toebehoren aan de dominante klasse en daarom routinens de dominante houdingen reflecteren.²²⁴ In de jaren 60 werd er vaak over de Hell's Angels geschreven in de massamedia. Thompson heeft veel van deze nieuwsberichten verzameld en besteedt uitgebreid aandacht aan de kritische reflectie op deze artikelen. Hij stelt: 'The difference between the Hell's Angels in the papers and the Hell's Angels for real is enough to make a man wonder what newsprint is for.'²²⁵ Thompson vindt dat de mainstream kranten onjuiste weergaves van de motorbende creëren. Met deze uitspraak lijkt hij te suggereren dat hij zelf, hij begaf zich immers in het werkelijke Hell's Angels circuit, een realistischere representatie biedt. Thompson verwijt deze kranten bijvoorbeeld onwaarheden te vertellen en op zoek te zijn naar sensatie.²²⁶ Het is een merkwaardig verwijt van een auteur die, zoals in hoofdstuk één is gebleken, zelf ook niet vies is van fictie en sensatie.

Het stereotype van de crimineel is in de massamedia ontstaan. Hoe en waarom ontstaat een dergelijk stereotype? Wat betekent het voor de Hell's Angels? Heeft Thompson recht van spreken of schopt hij de journalistiek opnieuw moedwillig voor de schenen? De hoeveelheid verzamelde artikelen en citaten uit de massamedia is te omvangrijk om binnen deze scriptie volledig te analyseren. Ik kies daarom enkele representatieve gebeurtenissen als onderzoeksobjecten. Niet onbelangrijk is het feit dat Thompsons persoonlijke mening over de massamedia aan de hand van deze nieuwsberichten zichtbaar wordt. Nadat ik deze berichten geanalyseerd heb, toets ik aan de hand van sluitende definities en voorbeelden of Thompson de stereotypes terecht ontkent. Dit doe ik eerst voor criminaliteit, vervolgens voor verkrachting. Ook onderzoek ik tegen welke literaire en filmische context Thompsons

---

²²⁴ Berg, C.R. (2002): 21.

²²⁵ Weingarten, M. (2005) 'The Genesis of Gonzo', in: *The Guardian.co.uk*.
<http://www.guardian.co.uk/books/2005/sep/03/tomwolfe> (13-01-13).

²²⁶ Thompson, H.S. (2009): 26, 32, 35, 37, 43.

uitlatingen over verkrachting afgezet worden. De nadruk ligt in deze analyses niet zozeer op het achterhalen van de waarheid, maar eerder op het onthullen van verschillen in normativiteit en moraliteit tussen de in-group en de Hell's Angels.

§ 3.1 Stereotypering in de massamedia

Hell's Angels begint in de nasleep na de 'Monterey Rape'. Vier Hell's Angels zouden twee meisjes van veertien en vijftien hebben verkracht in Monterey. Vanaf dit moment stond de motorbende in de publieke sfeer bekend als een beruchte, gevaarlijke bende.²²⁷ De Monterey Rape is tevens een goed voorbeeld om Thompsons kritiek richting de massamedia te toetsen. Zoals bekend, is objectiviteit de belangrijkste eis binnen de journalistiek. Om deze objectiviteit te bereiken, kent de journalistiek verschillende stelregels. Eén daarvan is dat een journalist aan hoor- en wederhoor doet.²²⁸ Na de Monterey Rape observeert Thompson echter dat geen enkele familiekrant de versie van de Hell's Angels publiceerde.²²⁹ Er is daarom geen balans tussen de verschillende kanten van het verhaal. Hieruit blijkt dat de massamedia inderdaad de dominante houding reflecteren.²³⁰

Theo D'Haen duidt dit fenomeen aan de hand van een bespreking van *Robinson Crusoe* (1719) van de Engelse auteur Daniel Defoe in relatie tot de Europese expansie overzee.²³¹ D'Haen stelt dat Foucault betoogde dat de macht ligt bij wie de taal van de macht spreekt of op schrift stelt: 'Sterker nog, de kolonie en haar bevolking bestaan eigenlijk maar voor zover ze tot die taal doodringen, voor zover er 'sprake' over hen is.'²³² Dit proces is ook zichtbaar in de manier waarop de media omgaan met de Hell's Angels. Vanuit één (dominant) perspectief wordt er gepubliceerd over de bende. De bende zelf krijgt geen stem en bezit weinig mogelijkheden om een stem af te dwingen. Zij bezitten geen media om hun verhaal met hetzelfde bereik te verspreiden. De dominante klasse oefent dus verbale controle uit over

---

²²⁷ Thompson, H.S. (2009): 23.

²²⁸ S.n. (2008) 'Code voor de journalistiek', in: *NVJ.nl*. <http://www.nvj.nl/ethiek/code-voor-de-journalistiek> (27-05-13).

²²⁹ Thompson, H.S. (2009): 26.

²³⁰ Berg, C.R. (2002): 21.

²³¹ Lie, N. & T. D'haen (2002) *Zorro & Co: populaire personages en het koloniale verleden*. Plaats onbekend: Vantilt: 28.

²³² Lie, N. & T. D'haen (2002): 28.

de motorbende door één perspectief aan het woord te laten en dit voor te stellen als waarheid.²³³

Thompson spreekt echter niet alleen in het algemeen over ‘de massamedia’. Hij trekt in het bijzonder van leer tegen het invloedrijke Amerikaanse opinieblad *Time*. Dit in 1923 opgerichte blad wordt wekelijks uitgegeven door *Time Inc.* en staat erom bekend serieus nieuws vaak op een luchtige en vermakelijke wijze te publiceren.²³⁴ Naar aanleiding van de vermeende verkrachting publiceerde *Time* het volgende:

‘Lynch amassed a mountain of evidence about Hell’s Angels,’ said *Time*, ‘... the thrust of which shows that the group has more than lived up to its sinister moniker ... It was a rape case that ignited Lynch’s investigation. Last fall, two teen-age girls were taken forcibly from their dates and raped by several members of the gang.’²³⁵

Thompson reageert als volgt op dit artikel:

In their eagerness to get at the hair and meat of the story, *Time*’s interpreters apparently skipped page one of the Lynch report, which clearly stated that ‘further investigation raised questions as to whether forcible rape had been committed or if the identifications made by the victims were valid.’ [...] Not quoted in the report were the comments of a deputy district attorney for the county: ‘A doctor examined the girls and found no evidence to support charges of forcible rape,’ he said. ‘And besides, one girl refused to testify and the other was given a lie-detector test and found to be wholly unreliable.’ This was pretty dull stuff, however, and *Time* couldn’t find room for it. The article continued instead in a high-pitched, chattering whine, with a list of phony statistics.²³⁶

Thompson illustreert dat *Time* slecht onderzoek doet of bewust onwaarheden verspreid door in tegenstelling tot het rapport te spreken over een verkrachting. Daarnaast laat *Time* informatie weg die onmisbaar is voor het begrip van de zaak. De uitslag van een doktersonderzoek is van essentieel belang in een verkrachtingszaak. Elke oprechte journalist zou eveneens de uitslag van de leugendetectortest opnemen in zijn artikel. Omdat dit niet is gebeurd, verwijt Thompson *Time* ervan bewust de waarheid te manipuleren. De werkelijke

---

²³³ Lie, N. & T. D’haen (2002): 29, 36.

²³⁴ S.n. (2013) ‘Abonnement op TIME Magazine’, in: *Proefabonnementengids.nl*.
<http://www.proefabonnementen-gids.nl/proefabonnement/time-magazine.html> (02-06-13).

²³⁵ Thompson, H.S. (2009): 34

²³⁶ Thompson, H.S. (2009): 34

reden geeft hij later: ‘nothing grabs an editor’s eye like a good rape.’²³⁷ Het gevolg is dat de Hell’s Angels een sinister imago krijgen: ‘Their blood, booze and semen-flecked image would be familiar to readers of *The New York Times*, *Newsweek*, *The Nation*, *Time*, *True*, *Esquire* and the *Saturday Evening Post*.’²³⁸

Ook in *The (New York) Daily News* leest Thompson een onwaarachtig artikel.²³⁹ *The Daily News*, opgericht in 1921 en uitgegeven door Mortimer Zuckerman, is een veelgelezen krant met aandacht voor nieuws, sport en entertainment.²⁴⁰ Kenmerkend voor de krant is de nadruk die ze legt op foto’s.²⁴¹ Thompson gaat in op een artikel dat de krant enkele maanden na de Monterey Rape publiceerde:

TERROR ON WHEELS. THEY’RE A MOTORCYCLE MOB CALLED HELL’S ANGELS, AND THEY GET THEIR KICKS FROM SEX AND VIOLENCE

[...] The caption beneath it said that bearded Tiny, ‘blood streaming from his wrist, was clubbed down during brawl that erupted last week when free-swinging Angels took on Vietnam protest marchers.

Towering Tiny and two others were jailed, and a cop suffered a broken leg in melee.’²⁴²

Onmiddellijk wijst Thompson op de ‘screaming headline’.²⁴³ De kop simplificeert de outlawbende namelijk tot twee stereotypes die ten tijde van de Monterey Rape zijn ontstaan: seks en geweld. Daarnaast is ‘mob’ een gekleurde term. ‘Mob’ draagt in deze context de negatieve connotaties van ‘criminaliteit’ en ‘gespuis’.²⁴⁴ De neutrale term is ‘club’, zoals de Hell’s Angels Motorcycle Club zichzelf ook noemen.

Thompson beperkt zich echter niet tot de kop van het bericht. Opnieuw bekritiseert hij de feitelijke fundering van een nieuwsartikel. Het bericht doet vermoeden dat Tiny betrokken is geweest bij een heftig handgemeen. Thompson denkt daar anders over: ‘Whose wrist? The picture shows three wrists, but none bleeding.’²⁴⁵ De krant suggereert verder dat een agent een

---

²³⁷ Thompson, H.S. (2009): 23

²³⁸ Thompson, H.S. (2009): 22

²³⁹ De exacte verschijningsdata en paginanummeringen worden niet door Thompson vermeld.

²⁴⁰ Door Thompson wordt de krant ook simpelweg *The News* genoemd.

²⁴¹ Pompeo, J. (2012) ‘At ‘New York’s Picture Newspaper,’ photographers trade dark looks’, in: *Capitol.com*. <http://www.capitalnewyork.com/article/media/2012/07/6271983/new-yorks-picture-newspaper-photographers-trade-dark-looks> (14-05-13).

²⁴² Thompson, H.S. (2009): 224.

²⁴³ Thompson, H.S. (2009): 224.

²⁴⁴ S.n. (s.a.) ‘Mob’, in: *Merriam-Webster.com*. <http://www.merriam-webster.com/dictionary/mob> (21-05-13).

²⁴⁵ Thompson, H.S. (2009): 224.

gebroken been heeft opgelopen in een gevecht met Hell's Angels. Thompson stelt echter dat filmisch bewijs aantoont dat een agent Tiny op zijn hoofd sloeg, waarna Tiny op het been van de andere agent viel.²⁴⁶ De aanklacht tegen Tiny is op grond van dit bewijs ingetrokken.²⁴⁷

In dezelfde uitgave van *The Daily News* vindt Thompson een ander incident dat betrekking heeft op de motorbende:

The photo [of Tiny] was very unsettling, but the one below it was even more so – especially to the Angels. It showed four neatly dressed suspects being booked in Greenwich Village for stabbing an AWOL Marine. They look no different from anyone else who might be arrested in the Village for stabbing a Marine, except that all four are wearing jackets with 'Hell's Angels' lettered on the back. There is no emblem, no death's-head, no class at all ... and yet they claimed to be Hell's Angels. [...] Brazenly the four announced they had come to town to 'shake up New York,' and that 15 to 24 other Angels were also roaming around the city.²⁴⁸

Thompson vindt dat de krant eenvoudig had kunnen achterhalen dat het hier niet om echte Hell's Angels gaat. Ze had immers enkel de emblemen van de verdachten hoeven te vergelijken met het officiële embleem van de Hell's Angels om de waarheid te achterhalen. Het verhaal krijgt echter nog een staartje. *New York Post*, opgericht in 1801 en daarmee één van de oudste Amerikaanse kranten, was in de jaren 60 een liberale krant met veel aanzien. Ze werd destijds uitgegeven door eigenaresse Dorothy Schiff en schreef voor een hoger opgeleid middenklassenpubliek.²⁴⁹ Deze kwaliteitskrant pikte het verhaal van *The Daily News* zonder de feiten te valideren op en gaf het de volgende titel: 'HELL'S ANGELS FACE PRISON FOR N. H. CYCLE RAMPAGE.'²⁵⁰

Met dit voorbeeld illustreert Thompson dat niet alleen de luchtigere kranten onwaarheden verspreiden, maar dat ook de kwaliteitskranten steken laten vallen en niet per definitie objectieve journalistiek bedrijven. Het gevaar hiervan is dat *New York Post* vanwege zijn goede naam (nog) eerder geloofd wordt door lezers en andere (massa)media dan bij populairdere kranten het geval is. Onder deze lezers bevinden zich tevens hoger opgeleiden

---

²⁴⁶ Thompson, H.S. (2009): 224, 225.

²⁴⁷ Thompson, H.S. (2009): 224, 225.

²⁴⁸ Thompson, H.S. (2009): 225.

²⁴⁹ Oliver, M. (s.a.) 'Dorothy Schiff; Former Publisher Who Molded N.Y. Post Into Liberal Showcase', in: *Los Angeles Times.com*. http://articles.latimes.com/1989-08-31/news/mn-1590_1_dorothy-schiff (14-05-13).

²⁵⁰ Thompson, H.S. (2009): 226.

die de sensationele weergave voorheen wellicht niet serieus namen, maar beginnen te twijfelen nu ze het ook in hun eigen, vertrouwde krant lezen.

De vorige twee nieuwsartikelen schilderen de motorbende af als criminelen. Hoewel Thompson ontevreden is met deze weergave stoort hij zich vooral aan het heersende stereotype dat de Hell's Angels (potentiële) verkrachters zijn. Meerdere malen ontkracht hij dit stereotype door te wijzen op fouten die de massamedia maken. De volgende situatie is hier een goed voorbeeld van:

There was also mention of a Los Angeles detective who had shot one of the suspects rounded up for questioning about the rape of his daughter the day before. The sight of the suspect being led through the hall of the police station was too much for the detective, who suddenly lost control and began firing point blank. The victim was said to be a Hell's Angel, and newspapers on sale in Bass Lake that afternoon were headlined: HELL'S ANGEL SHOT IN RAPE CASE. (The suspect, who survived, was a twenty-one-year-old drifter. He was later absolved of any connection with either the Angels of the rape of the detective's daughter [...]) It took several days, however, for the press to separate the rape-shooting from the Hell's Angels, and in the meantime the headlines added fuel to the fire.²⁵¹

Wederom beschuldigt Thompson de nieuwsmedia ervan te vroeg onvoldoende gevalideerde informatie te publiceren. Deze premature publicatie beschadigt het publieke imago van de Hell's Angels. De motorbende wordt verdacht gemaakt van ernstige zaken die zij, in ieder geval volgens Thompson, niet hebben gedaan. Met termen als 'claimed', 'alleged' en 'from an account' kunnen de massamedia weggelaten worden met negatieve representaties van de Hell's Angels, aldus Thompson.²⁵² Hiermee verwijt hij de massamedia tevens geen verantwoordelijkheid te durven nemen voor wat ze publiceren. Dit doen ze door zich te verschuilen achter bronnen die de massamedia nooit zullen onthullen en die mogelijk niet eens bestaan. Voordat het nieuws eventueel geredigeerd wordt, verspreid het zich als een lopend vuurtje onder de Amerikaanse inwoners. Het kwaad is dan kortom al geschied.

If a man gets wise, mash his face. If a woman snubs you, rape her. This is the thinking, if not the reality, behind the whole Hell's Angels act. It is also the aspect of the story that gets to the editors of news magazines.²⁵³

---

²⁵¹ Thompson, H.S. (2009): 141.

²⁵² Thompson, H.S. (2009): 23.

²⁵³ Thompson, H.S. (2009): 81.

Volgens Thompson worden alleen dit soort verhalen gepubliceerd, waardoor er een eenzijdig en onrealistisch beeld van de motorbende ontstaat. In tegenstelling tot de massamedia spreekt Thompson over een ‘act’, waarmee hij aangeeft dat de houding van de bende een performance is en geen serieuze realiteit. Thompson spreekt tevens over ‘een aspect van het verhaal’, daarmee implicerend dat de nieuwsberichten vaak niet het volledige verhaal vertellen. Doordat de lezer nooit positieve verhalen over de Hell’s Angels leest, ontstaat er mogelijk de beeldvorming dat er ten minste een kern van waarheid in de berichten zit: een bende die steeds genoemd wordt in verkrachtingszaken zal zich minstens met bedenkelijke zaken bezighouden. Wie niets met verkrachtingen te maken heeft, wordt toch niet steeds genoemd in zedenzaken?

Een korte opsomming maakt duidelijk welke kwalijke eigenschappen Thompson signaleert in de massamedia. *Time* maakt zich in het citaat over de Monterey Rape schuldig aan het selectief weergeven van feiten en het zoeken van sensatie. Ook *The Daily News* is op zoek naar een verhaal dat verkoopt. Dit hoopt zij te bereiken met aandachttrekkende zinnen als ‘blood streaming from his wrist’. Nog kwalijker is dat *The Daily News* onjuiste feiten en leugens publiceert. Thompson illustreert tevens dat de kranten onvoldoende aandacht besteden aan de validatie van hun feiten. Sensatie en lezersaantallen zijn immers belangrijker voor de kranten dan de legitimiteit van hun nieuwsartikelen. Thompson concludeert daarom:

In its ritual flirtation with reality the press has viewed the Angels with a mixture of awe, humor and terror - justified, as always, by a slavish dedication to the public appetite, which most journalists find so puzzling and contemptible that they have long since abandoned the task of understanding it to a handful of poll-takers and ‘experts.’²⁵⁴

De representaties die uit deze journalistiek ontstaan, worden gevoed door de inzet van stereotypes. In de bovenstaande artikelen worden de Hell’s Angels soms voorgesteld als verkrachters. De eerste keer dat Amerika op grootschalige wijze kennismaakte met de motorbende was naar aanleiding van een vermeende groepsverkrachting van minderjarigen. Dit beeld is sindsdien niet meer uitgewist. Problematisch aan dit stereotype is dat verkrachting een combinatie van seks en geweld is. Omdat de Hell’s Angels voorgesteld worden als

---

²⁵⁴ Thompson, H.S. (2009): 272.

verkrachters, worden de stereotypes van wildebrassen die hun kick uit seks en geweld halen gelegitimeerd.

Verder illustreert de deels humoristische blik die Thompson bij de pers bespeurt opnieuw een gebrek aan objectiviteit. Rellen, geweld en verkrachtingen horen door nieuwsmedia niet komisch benaderd te worden, ongeacht de mogelijke dader. Door dit bij de Hell's Angels wel te doen, geven de massamedia hen een karikaturaal karakter. Karikaturen liggen op hun beurt dicht bij stereotypes en voorzien stereotypes regelmatig van kracht, bijvoorbeeld doordat er een komisch effect optreedt als opvallende kenmerken van een groep ironisch uitvergroot worden.

Aart Broek wijst in *Zorro & Co* op het gevaar van deze strategie: 'Door tegenstanders zo grotesk en/of kwaadaardig mogelijk af te beelden worden gemene streken acceptabel.'²⁵⁵ Dit is eenvoudig te projecteren op de motorbende. Omdat de Hell's Angels voorgesteld worden als een criminele bende die zich schuldig maakt aan verkrachtingen wordt de publieke opinie over de motorbende beïnvloed. De angst en onrust die de publieke opinie gaan beheersen, rechtvaardigen vervolgens bijvoorbeeld politieoptredens en minachtende houdingen tegen de bende.

§ 3.2 Criminaliteit

Hoewel Thompson de term niet expliciet noemt, beschuldigt hij de kranten er dus van middels stereotypes een onjuiste representatie van de Hell's Angels te creëren. De stereotypes van de Hell's Angels als verkrachters en criminelen zijn zelfs ontstaan in de massamedia. Echter, in zijn eigen tekst ontkent Thompson beide stereotypen. Hoewel hij gelijk heeft dat de massamedia steken laten vallen en de nieuwsinhouden manipuleren, grijpt hij dit argument aan als bewijs voor zijn standpunt. Dat de massamedia fouten maken, betekent echter niet automatisch dat hij gelijk heeft.

Om te kunnen beoordelen of de stereotypes (on)terecht zijn, onderzoek ik de definities van criminaliteit en verkrachting. Zonder sluitende definitie blijft er namelijk sprake van een 'welles-nietesspelletje' tussen enerzijds Thompson en de motorgroep en anderzijds de

---

²⁵⁵ Lie, N. & T. D'haen (2002): 148.

massamedia. Het is hierbij niet de bedoeling om een strafrechtelijk proces te beginnen, maar eerder om een verschil in opvattingen en waarden tussen de twee groepen bloot te leggen.²⁵⁶ Allereerst onderzoek ik of de Hell's Angels in een crimineel kader geplaatst kunnen worden. Omdat verkrachting door zowel Thompson als de massamedia als bijzonder ernstig worden voorgesteld, niet als slechts een vorm van criminaliteit, bespreek ik verkrachting daarna afzonderlijk.

De *Dikke Van Dale* definieert een crimineel als volgt: 'schuldig aan een misdrijf, wegens een misdrijf vervolgd of veroordeeld.'²⁵⁷ Een 'misdrijf' omschrijven zij als 'een strafbaar feit van ernstige aard'.²⁵⁸ Wie deze definitie heel erg letterlijk neemt, kan de Hell's Angels eenvoudig criminelen noemen. Marihuanabezit geldt immers als een strafbaar feit in het merendeel van Amerika. Ook LSD was vanaf 6 oktober 1966 verboden in Californië.²⁵⁹ Thompson stelde daarom eerder dat een volledige generatie gecriminaliseerd werd.

Het lijkt ietwat eenvoudig om de motorbende op basis van drugsgebruik criminelen te noemen. Drugsgebruik is echter niet het enige strafbare feit dat de bendeleden plegen. De lezer leert bijvoorbeeld van de strafbladen van verschillende Hell's Angels. Thompson zegt over Mother Miles: 'I never thought of him as a hoodlum. He had the usual Hell's Angel police record: drunk, disorderly, fighting, vagrancy, loitering, petty larceny and a handful of ominous "suspicion of" charges that had never gone to trial.' *Merriam Webster* definieert 'hoodlum' als 'een gewelddadige crimineel'.²⁶⁰ Dit citaat verschaft veel inzicht in wat Thompson als criminaliteit beschouwd. Inderdaad, openbaar dronkenschap en rondhangen maken iemand niet meteen een crimineel. Waar ligt echter de grens tussen vechten en geweld? Dat de Hell's Angels deze grens soms overschrijden, ondervond niet alleen Thompson aan den lijve:

I recall a party one night when they decided to set an offending Berkeley student on fire. Then, when the host protested, they looped a rope around the victim's ankles and said they were going to drag him

---

²⁵⁶ Zoals Berg stelt, behoren de massamedia immers toe aan de dominante klasse. Berg, C.R. (2002): 21.

²⁵⁷ S.n. (s.a.) 'Crimineel', in: *Van Dale.nl*. <http://surfdiensten2.vandale.nl.proxy.ubn.ru.nl/zoeken/zoeken.do> (21-05-13).

²⁵⁸ S.n. (s.a.) 'Misdrijf', in: *Van Dale.nl*. <http://surfdiensten2.vandale.nl.proxy.ubn.ru.nl/zoeken/zoeken.do> (21-05-13).

²⁵⁹ Goldman, G. (1999) *Getting High: The History of LSD*. The History Channel.

²⁶⁰ S.n. (s.a.) 'Hoodlum', in: *Merriam-Webster.com*. <http://www.merriam-webster.com/dictionary/hoodlum> (21-05-13).

away behind a motorcycle. This also caused protests, so they settled for hanging him by one arm from a living-room rafter.²⁶¹

Ook diefstal is zonder meer een delict waar de Hell's Angels ervaring mee hebben:

A hungry outlaw will always be fed by one of the others who has food ... and if times are lean all around, a foraging party will hit a supermarket and steal everything they can carry. [...] The outlaws are not apologetic about stealing food, even though it goes against their pride. They prefer to think they don't have to – but whenever they do, they aren't sneaky.²⁶²

Thompson vervolgt:

Some will steal senselessly, out of sheer habit or compulsion, while others will take pains to protect a naive outsider against the more light-fingered of the brethren – who are not to be pitied or censured, but only watched. [...] In twelve months of relatively careless dealing with the Angels, I had only two things stolen: the Lynch report was the first; the second was a heavy classic-looking Italian switch-blade knife.²⁶³

Thompson is niet onder de indruk van deze misdrijven en zelfs als het zijn persoonlijke eigendommen betreft, is hij vooral verbaasd dat er slechts twee dingen gestolen zijn. Daarnaast vertelt Thompson over een bijna twee weken durend feest van 20 à 25 Hell's Angels met hun aanhang. Dit feest vond plaats in het huis van een alleenstaande vrouw. Ray, president van het Fresno Chapter somt de schade op:

Part of the fence had been flattened, all of the windows had been smashed, one of the fenceposts had been rammed through a door, and the branches of two small trees in the front yard had been torn away from the trunks and dragged grotesquely on the ground; between them, an armchair sprawled face down, gutted, its arms smashed. [...]

I went into the house and stood in the center of what must have once been the living room. It was hard to tell, because I had never seen such utter chaos: Every piece of furniture had been smashed; debris littered the floors – broken glass, torn clothing, empty cans, wine and beer bottles, crockery, boxes. Every door had been ripped off its hinges, and a large hole gaped where an air conditioner had been torn away and carted off. The word 'cops' had been scrawled in large red letters over a caved-in bed and

---

²⁶¹ Thompson, H.S. (2009): 92.

²⁶² Thompson, H.S. (2009): 182.

²⁶³ Thompson, H.S. (2009): 187.

used as a target for bottles and anything else that had come to hand. Under it was written, 'Yea, Fresno,' over another swastika. All the walls had been defaced ...²⁶⁴

Ondanks de mogelijke overdrijving van Thompson realiseert hij zich niet dat hij met deze gebeurtenis precies dezelfde representatie creëert waarvan hij de massamedia zo vurig beschuldigt. Verscheidene keren vertelt hij over dergelijke gebeurtenissen, zoals het in elkaar slaan van een oude man en het slopen van een auto met kettingen.²⁶⁵ Thompson beweert bovendien niet dat het unica betreffen. Deze gebeurtenissen stellen hem in staat zelf eveneens een spectaculair verhaal te schrijven. Ook Thompson negeert de publieke smaak niet.

Welke lessen zijn hier verder uit te trekken? Het marihuana-verbod maakt inzichtelijk dat criminaliteit in grote mate samenhangt met normativiteit. Er is hier namelijk niet per definitie sprake van een delict van 'ernstige aard'. Drugsgebruik is echter ongewenst in de ogen van de dominante klasse. Het strookt niet met hun opvattingen. Wetten als deze gelden daarom als strikte regels binnen een discours om 'afwijkenden' uit te sluiten of terecht te wijzen.²⁶⁶ Dit illustreert dat het onderscheid tussen feitelijke waarheden en de dominante opvattingen vertroebelt.

Thompson doorziet deze werking van het discours en hanteert daarom een veel minder strenge definitie van criminaliteit. Hij beseft echter onvoldoende dat hij niet de machtspositie heeft om deze definitie in de praktijk te kunnen gebruiken.²⁶⁷ In de ogen van de machthebbers en de meerderheid die zij beïnvloeden, zijn de Hell's Angels slechts individuele afwijkingen van de norm, wat Thompson ook mag schrijven.

§ 3.3 Verkrachting

Verkrachting wordt door Thompson en de massamedia gebruikt als overtreffende trap van criminaliteit. Criminaliteit wil Thompson soms nog door de vingers zien, maar hij reageert fel over verkrachting: 'Any lawyer who says there's no such thing as rape should be hauled out to a public place by three large perverts and bugged at high noon, with all his clients

---

²⁶⁴ Thompson, H.S. (2009): 195.

²⁶⁵ Thompson, H.S. (2009): 77, 92, 192.

²⁶⁶ Foucault, M. (1981): 52, 62, 63, 65.

²⁶⁷ Foucault, M. (1981): 54, 56.

watching.²⁶⁸ Verkrachting lijkt bovendien een symbolische rol in te nemen in *Hell's Angels*. Voor de massamedia fungeert het namelijk als bewijs om de 'slechtheid' van de bende als immanente waarheid voor te stellen. Niets kan het tegendeel bewijzen als de Hell's Angels inderdaad verkrachters zijn, vinden zij. Verkrachting is binnen Amerika kortom een moreel verwerpelijke zonde.

Thompson verzet zich weliswaar tegen de beeldvorming dat de motorrijders verkrachters zijn, maar geeft toe dat verkrachting voorkomt binnen de bende. Hij beweert dat de meeste bendeleden gearresteerd zijn voor verkrachting, maar dat er in vijftien jaar minder dan zes leden voor zijn veroordeeld.²⁶⁹ Daarnaast stelt hij dat elk Chapter een aantal 'gangbangliefhebbers' heeft.²⁷⁰ Dit zijn meestal de gemeenste en meest onvoorspelbaar vijandige leden. Zij voeren de groepsverkrachting uit als straf voor vrouwen die Hell's Angels verraden hebben of hen verlaten hebben voor de verkeerde personen. Thompson spreekt over deze leden als 'wronged Angels'.²⁷¹

In beide gevallen spreekt Thompson nadrukkelijk over een klein aantal leden. Deze twee situaties maken duidelijk waar Thompson precies tegen ageert, namelijk dat het deel voor het geheel gaat staan. Dit is de eerder behandelde 'kernel of truth'. Als voorbeeld geeft Berg hiervoor het stereotype van de luie Mexicaan.²⁷² Niet elke Mexicaan is lui, net zoals verkrachting niet cultuurspecifiek is voor de Hell's Angels. Natuurlijk geeft Thompson met 'wronged Angels' aan dat hij het gedrag van deze leden afkeurt. Hij wijst echter vooral op de afwijkende verhouding van deze individuele leden tot het waardesysteem van de motorbende. Dit is op te maken uit het feit dat Thompson in andere situaties over 'righteous Angels' spreekt.²⁷³

'Righteous Angels' belichamen respect voor macht, gehoorzaamheid aan de partijlijn en loyaliteit.²⁷⁴ Deze bendeleden staan symbool voor het waardesysteem van de Hell's Angels. De 'wronged Angels' zijn dus de spreekwoordelijke rotte appels in de mand. Thompson

---

²⁶⁸ Thompson, H.S. (2009): 197.

²⁶⁹ Thompson, H.S. (2009): 198.

²⁷⁰ Thompson, H.S. (2009): 201.

²⁷¹ Thompson, H.S. (2009): 201.

²⁷² Berg, C.R. (2002): 16, 17.

²⁷³ Thompson, H.S. (2009): 83.

²⁷⁴ Thompson, H.S. (2009): 83.

impliceert daarmee dat verkrachting niet in de partijlijn staat. Desondanks zijn deze rotte appels in elk Chapter aanwezig en worden ze getolereerd door de ‘goede’ leden. Dat deze delicten blijkbaar geen groot probleem vormen en structureel voorkomen binnen de motorbende zegt veel over hun normen en opvattingen. Bovendien maakt het tolereren van deze rotte appels de overige leden medeplichtig aan deze ernstige, strafbare feiten. Dit geldt zeker voor de leden die als toeschouwer aanwezig zijn bij de groepsverkrachtingen.²⁷⁵

Dit onthult een belangrijk verschil in opvattingen tussen de Hell’s Angels en de in-group. Beide groepen verklaren tegen verkrachting te zijn. De in-group neemt echter maatregelen tegen de normafwijkingen, terwijl de motorbende ze tolereert. Dit betekent dat de groepen een fundamenteel verschillend waardesysteem hanteren. Zou het kunnen dat de Hell’s Angels verkrachting niet alleen tolereren, maar het ook op een andere wijze dan de in-group opvatten? Thompsons persoonlijke opvattingen staan dichterbij die van de Hell’s Angels dan bij die van de in-group. Eerder werd zichtbaar dat hij een afwijkende definitie van criminaliteit hanteert. Gebruikt ook hij een andere definitie van verkrachting, wellicht doordat de bende hem beïnvloed heeft? En wat zou dit betekenen voor zijn vurige verzet tegen het bijbehorende stereotype?

Tot 2012, dus ten tijde van *Hell’s Angels*, definieerde de *FBI* verkrachting als: ‘The carnal knowledge of a female forcibly and against her will.’²⁷⁶ Hoewel er geen universele definitie van verkrachting is, dient er tijdens de geslachtsgemeenschap in ieder geval sprake te zijn van wederzijdse goedkeuring.²⁷⁷ Thompson bespreekt op zijn minst een aantal dubieuze gebeurtenissen waarbij de Hell’s Angels de grens tussen vrijwillige en onvrijwillige geslachtsgemeenschap met vrouwen opzoeken. Zo verklaart een bendelid: ‘The trouble is that sometimes a girl wants to stop before we do.’²⁷⁸ Dit is volgens Thompson geen unicum:

There are stories even in police records of girls who freely admitted to making it with two or three Angels and then trying to call a halt. What does a jury make of testimony to the effect that the first hump was for love, the next two for kicks and all the others were rape? An alleged rape victim in

---

²⁷⁵ Thompson, H.S. (2009): 201.

²⁷⁶ De nieuwe definitie van verkrachting is: ‘The penetration, no matter how slight, of the vagina or anus with any body part or object, or oral penetration by a sex organ of another person, without the consent of the victim.’ S.n. (2012) ‘An Updated Definition of Rape’, in: *The United States Department of Justice*. <http://blogs.justice.gov/main/archives/1801> (24-05-13).

²⁷⁷ Smith, M.D. (2004) *Encyclopedia of rape*. Westport: Greenwood Press: 169-170.

²⁷⁸ Thompson, H.S. (2009): 199.

Oakland came to a bar one evening with an Angel she had met the night before and proceeded to do him on a pool table in a back room. One of the others looked in, saw what was happening, and naturally stood by for seconds. The girl protested, but when her true lover threatened to punch her she saw the light. After the third go she realized what she was in for and became hysterical, causing the bartender to summon the law.²⁷⁹

Weer een andere vrouw werd beloofd dat ze mocht toetreden tot de Hell's Angels als ze eerst 'wat klasse zou tonen'.²⁸⁰ Nadat ze met iedereen op het feest geslachtsgemeenschap had gehad, kreeg ze te horen dat ze niet werd toegelaten tot de bende. Vervolgens belde ze de politie om aangifte wegens verkrachting te doen.²⁸¹ Thompson houdt zich stil in deze gevallen, terwijl er in ieder geval in de eerste twee voorbeelden sprake van dwang is.²⁸² Waar is de extreme subjectiviteit die zo kenmerkend is voor de gonzojournalistiek gebleven?

Thompson en de Hell's Angels hanteren dus inderdaad een andere definitie van verkrachting. Dit is opmerkelijk, omdat hoofdstuk zeventien opent met een definitie van verkrachting uit een woordenboek Latijn.²⁸³ Dat Thompson in een woordenboek Latijn heeft gezocht, doet vermoeden dat hij onderzoek heeft gedaan naar de definitie van verkrachting. Wat betekent dit voor Thompsons betrouwbaarheid?

Tijdens een bijeenkomst van de Hell's Angels in Bass Lake krijgt Thompson de taak om bier te halen. Thompson vreest dat de bende hem ervan zal verdenken geld achter te houden. Hoewel hij blijkbaar geen problemen heeft met de bovenstaande situaties reageert Thompson ongerust op de reactie van de motorrijders:

'A person would have to be awful stupid to run off with our beer money.' Pete laughed. 'Hell, we even know where you live. And Frenchy says you got a boss-lookin' old lady, too.' He said it jokingly, but I noted that raping my wife was the first form of retaliation that came to his mind.²⁸⁴

---

²⁷⁹ Thompson, H.S. (2009): 199.

²⁸⁰ Thompson, H.S. (2009): 200.

²⁸¹ Thompson, H.S. (2009): 200.

²⁸² De *Dikke van Dale* definieert 'dwang' als 'de uitoefening van macht om iemand iets te laten doen' en 'een ziekelijk verschijnsel waardoor iemand tegen zijn wil bepaalde dingen doet'. S.n. (s.a.) 'Dwang', in: *Van Dale*. <http://surfdiensten2.vandale.nl.proxy.ubn.ru.nl/zoeken/zoeken.do> (14-05-13).

²⁸³ Thompson, H.S. (2009): 196.

²⁸⁴ Thompson, H.S. (2009): 147.

Voor iemand die er zeker van is dat de bendeleden op een paar uitzonderingen na geen verkrachters zijn, voelt hij zich opvallend bezorgd. Nadat een Hell's Angel onrecht is aangedaan, is verkrachting zijn eerste wraakinstinct. Dit is wat Thompson in alle ernst denkt. Hij accepteert niet dat Pete mogelijk grappend inspeelt op het bestaande stereotype. Dit valt niet te rijmen met Thompsons standpunt over de Hell's Angels en verkrachtingen. Zodra de emotionele nabijheid te groot wordt, draait Thompsons mening ineens 360 graden.

Er zijn dus tegenstrijdigheden te vinden in Thompsons verhaal. Er komen structureel verkrachtingen voor binnen de bende, de Hell's Angels definiëren verkrachting anders en blijkt uit bovenstaand citaat niet dat Thompson een onbetrouwbare verteller is? Wat betekent dit voor de representatie van de motorbende?

§ 3.3.1 Verkrachtingscontext

Bovenstaand citaat behandelt weliswaar geen daadwerkelijke verkrachting, maar is desondanks belangrijk. Het draagt immers bij aan de totstandkoming van een context. Deze omgeving bestaat tevens uit ironische opmerkingen van Thompson, zoals: 'It was a nervous time for the Slaves to show up with their women, who tend toward a wispy, blondish prettiness – a tempting sight for any Hell's Angel brooding drunkenly on the whys and wherefores of an unjust sex ratio.'²⁸⁵ Tel daar Thompsons opmerkingen over gonorrhoe en 'mama's' bij op en er ontstaat een omgeving van roekeloze, wilde seksualiteit waarin vooral de driften van de motorbende centraal staan.²⁸⁶ Dit lijkt automatisch te betekenen dat de wensen van de partner van ondergeschikt belang zijn.

Dergelijke passages vormen de context waartegen het stereotype van verkrachting wordt afgezet. Omdat betekenis altijd mede bepaald wordt door de context is het moeilijk om Thompsons ontkennende redenering te blijven volgen. De aanwezige voorbeelden zijn weliswaar te summier om de volledige groep als verkrachters te karakteriseren, maar desondanks toont Thompsons eigen representatievoorstel dat de bendeleden zich met enige regelmaat in de buurt van de grens tussen vrijwillig en onvrijwillig seksueel contact begeven en deze grens soms vanuit feitelijk en juridisch oogpunt overschrijden.

---

²⁸⁵ The Slaves zijn een rivaliserende motorbende. Thompson, H.S. (2009): 181.

²⁸⁶ Thompson, H.S. (2009): 178.

§ 3.3.2 Verkrachting in *The Wild One* en *High Noon*

Deze representatie wordt niet alleen door Thompsons beschrijvingen gecreëerd. De verwijzingen naar *The Wild One* en *High Noon* zijn hier eveneens van belang en voorzien de lezer van concrete beelden. Ik zal dit aantonen aan de hand van een belangrijke scène uit *The Wild One*. Allereerst is het belangrijk om te weten dat Thompson stelt dat de Hell's Angels meer overeenkomsten vertonen met de rivaliserende motorbende The Beetles dan met B.M.R.C.²⁸⁷ In tegenstelling tot B.M.R.C. gaan The Beetles een stap verder dan kattenkwaad uithalen. De groep vertoont namelijk bijzonder vrouwonvriendelijk gedrag. Als het barmeisje Kathy 's nachts over straat loopt, wordt zij achtervolgd door The Beetles. Wat aanvankelijk op een grapje lijkt, dreigt uit de hand te lopen als Kathy wegrent. Te voet maakt Kathy geen schijn van kans tegen de motorgroep. Al snel wordt zij ingehaald en omsingeld door de motorrijders. Daarbij is de motor voorgesteld als fallus- en machtssymbool en kent hij culturele associaties van mannelijkheid en erotiek.²⁸⁸ Er wordt daarom sterk gesuggereerd dat de bende een groepsverkrachting wil plegen voordat Johnny te hulp schiet.

Een vergelijkbare situatie is zichtbaar in *High Noon*. *High Noon* toont hoe het dorpje Hadleyville zich voorbereid op de wraak van de moordlustige Miller. De dorpinwoners verzamelen zich in de kerk om de dreigende onrust te bespreken. Eén specifieke zin springt er in deze scène uit: 'Vrouwen moeten fatsoenlijk over straat kunnen lopen.' Hoewel deze uiting niet concreet genoeg is om op één manier te interpreteren, is hij suggestief genoeg om te hinten op verkrachtingen. Desondanks is het mogelijke vergrijp hier minder expliciet aanwezig dan in *The Wild One*. Geen van Millers bendeleden maakt aanstalten tot het verkrachten van inwoners. Na Millers aankomst gaan zij direct de confrontatie met Marshall Kane aan. Anderzijds hadden zij geen mogelijkheden voor het vergrijp, omdat iedereen zich tijdens de confrontatie binnen opsloot. Desondanks heerst er angst onder de bevolking, die veelzeggend is voor de wijze waarop de bende wordt waargenomen door de inwoners.

Dit fenomeen is tevens zichtbaar bij de massamediaberichten die Thompson aanhaalt. Het is in deze zaken niet bewezen dat de Hell's Angels verkrachtingen hebben gepleegd, maar door er toch over te publiceren, beïnvloeden de massamedia op negatieve wijze hun imago.

---

²⁸⁷ Thompson, H.S. (2009): 74.

²⁸⁸ Alford, S., e.a. (s.a.) 'Why Motorcycle Studies?', in: *The International Journal of Motorcycle Studies*. http://ijms.nova.edu/IJMS_Why.html (02-06-13).

Daarnaast refereren deze berichten aan een angst die de in-group associeert met de motorbende. Paradoxaal is echter dat deze krantenberichten en de angst deels in kruislingse verhouding met elkaar staan.

§ 3.4 Conclusie

Door *Hell's Angels* nauwkeurig te lezen met het oog op de stereotypes van criminaliteit en verkrachting wordt het potentiële gevaar van het afwijkende discours van de motorbende zichtbaar. Leden van dit discours hanteren andere regels en hebben niet dezelfde idealen als de dominante klassen. Er volgen bovendien geen sancties van de machthebbers binnen het discours als de grenzen van criminaliteit en verkrachting overschreden worden. Het gevaar is dat de *Hell's Angels* hun eigen wensen en driften centraal zetten. Dit zien zij als hun 'waarheid'.²⁸⁹ Dit kan in ernstige mate kwetsend zijn voor de slachtoffers, zoals zichtbaar werd bij de verkrachtingsgevallen en de persoon die aan zijn arm werd opgehangen. Dat deze slachtoffers afkomstig zijn uit andere maatschappelijke groeperingen leidt vervolgens tot ernstig ongenoegen bij deze groeperingen, waaronder de dominante klasse.

Thompson toont weliswaar aan dat de massamedia verantwoordelijk zijn voor de verspreiding van de stereotypes over criminaliteit en verkrachting, maar ironisch genoeg levert hij (ondanks zijn protesten) zelf een belangrijke bijdrage aan de verdere verspreiding ervan. Bovendien kan de beeldvorming ontstaan dat Thompsons uitlatingen meer waard zijn dan die van de massamedia, omdat Thompson zich langdurig in de subcultuur van de *Hell's Angels* bevond. Als Thompson het van dichtbij gezien heeft, zal het wel waar zijn. Hij heeft verder een aanzienlijk lezerspubliek bereikt en was één van de eersten die een representatievoorstel over de *Hell's Angels* schreef. Of Thompson daadwerkelijk de waarheid spreekt, is niet eens van belang. Het gaat er primair om of zijn verhaal geloofd wordt.

Thompson heeft verder een punt als hij zich beroept op de kernel of truth, maar onbewust legt hij een complexer probleem bloot, dat wel betrekking heeft op de volledige motorbende. Dit probleem gaat niet zozeer over het plegen van strafbare feiten, maar over een klimaat van tolerantie en het gedogen van criminaliteit en verkrachtingen (wat vervolgens natuurlijk wel

---

²⁸⁹ Foucault, M. (1981): 53.

kan leiden tot meer strafbare feiten). Dit onthult een groot verschil in moraliteit, normen en waarden tussen de Hell's Angels en de in-group.

Thompsons persoonlijke opvattingen en levensstijl kleuren hier zijn perceptie van de motorbende. De outlaw in Thompson komt bovendien zodra hij schrijft over de delicten die de Hell's Angels plegen. Of het nu diefstal, geweldpleging, extreem vandalisme of zelfs verkrachting betreft, Thompson neemt het de bende niet kwalijk en houdt hen zelfs de hand boven het hoofd.

Daarnaast bestaat de context waarin deze problematiek vorm krijgt uit (vermeende) verkrachtingsgevallen, vrouwonvriendelijkheid, diefstal, geweld en roekeloze seksualiteit. Deze context kan gelden als legitimatie voor de stereotypes. Thompson is zich niet bewust van de contradictie tussen deze context en zijn stelling dat de Hell's Angels geen verkrachters en criminelen zijn. Met zijn representatie ontkracht hij zijn stelling echter voor een aanzienlijk deel.

H4 De cowboy

In het vorige hoofdstuk is zichtbaar geworden dat de Hell's Angels gerepresenteerd worden als criminelen. Een andere veelvuldig door Thompson gebruikte metafoor voor de realiteit van de motorbende is die van het wilde westen. Thompson was volgens zijn eerste vrouw erg patriotistisch ingesteld.²⁹⁰ Tijdens zijn carrière heeft hij tevens met grote regelmaat geschreven over de Amerikaanse cultuur.

In de Hell's Angels herkent hij een uniek Amerikaans verschijnsel:

The concept of the 'motorcycle outlaw' was as uniquely American as jazz. Nothing like them had ever existed. In some ways they appeared to be a kind of half-breed anachronism, a human hangover from the era of the Wild West. Yet in other ways they were as new as television.²⁹¹

Thompson verklaart verder dat de origine van de Hell's Angels te herleiden is tot Hollywood.²⁹² De Hell's Angels halen hun uiterlijk namelijk uit tv-shows en westernfilms.²⁹³ Thompson stelt tevens dat mensen de bende behandelden als symbolische helden: 'the last American heroes.'²⁹⁴ In dit hoofdstuk analyseer ik daarom de westernmetaforen en het stereotype dat Thompson hieruit laat ontstaan. Allereerst onderzoek ik welke werkkinterne uitingen bijdragen aan het stereotype van de cowboy. Deze bestaan uit verwijzingen naar de mythische cowboy en literaire sfeer- en scènebeschrijvingen. Vervolgens analyseer ik hoe de bendes uit *High Noon* en *Rio Bravo* zich tot de Hell's Angels verhouden. Ten slotte sluit ik af met een bespreking van de atmosfeer die deze films oproepen.

Naast *The Wild One* fungeert het wilde westen als de belangrijkste invloed uit Hollywood op de motorbende. Het westen wordt nog steeds gezien als een periode van buitengewone waarde voor de Amerikaanse cultuur.²⁹⁵ Academics als Will Wright en Lee Mitchell constateren echter dat Hollywoodfilms hebben bijgedragen aan de fictionalisering van de geschiedenis

---

²⁹⁰ Gibney, A. (2008) *Gonzo: The Life and Work of Dr. Hunter S. Thompson*. New York: Carter & Cohen.

²⁹¹ Thompson, H.S. (2009): 75.

²⁹² Daarnaast zijn de Hell's Angels ook te herleiden tot de Tweede Wereldoorlog. Veel leden zijn 'war babies', waren actief in de Tweede Wereldoorlog of profiteerden van de opbloeiende oorlogseconomie van Californië in de jaren 30. Thompson, H.S. (2009): 161.

²⁹³ Thompson, H.S. (2009): 272.

²⁹⁴ Thompson, H.S. (2009): 238.

²⁹⁵ Fishwick, M.L. (1952) 'The Cowboy: America's Contribution to the World's Mythology', in: *Western Folklore 11(2)*. Californië: California Folklore Society: 91, 92.

van het oude westen.²⁹⁶ Hollywoodstudios ‘performen’ kortom de geschiedenis.²⁹⁷ De stereotypes die hiervoor ingezet worden, worden echter door velen geloofd.²⁹⁸

§ 4.1 De cowboy

Ook Thompson gebruikt deze stereotypes om zijn representatie van de Hell’s Angels vorm te geven. Thompson stelt de bendeleden namelijk voor als mythische cowboys. Deze stereotype cowboy is een ruwe, ongeschoren man die zich als nietige mens in de overweldigende natuur staande kan houden. Hij representeert vrijheid, leeft volgens zijn eigen regels en heeft geen boodschap aan de heersende hiërarchieën.²⁹⁹ In combinatie met zijn trots en wraakzuchtigheid leiden deze kenmerken onvermijdbaar tot chaotische situaties.³⁰⁰ Dit beeld van de Hollywoodcowboy komt overeen met de manier waarop Thompson Barger omschrijft:

There is a steely, thoughtful quality about Barger, an instinctive restraint that leads outsiders to feel they can reason with him. But there is also a quiet menace, an egocentric fanaticism tempered by eight years at the helm of a legion of outcasts who, on that sweaty afternoon, were measuring the sheriff purely by his size, his weapon and the handful of young rangers who backed him up.³⁰¹

Net als de cowboy beoordeelt de ervaren Barger de situatie door de kracht van zijn tegenstander in te schatten. Dit doet hij met een stalen gezicht zodat hij niets van zichzelf onthult, terwijl hij buitenstaanders niet direct dwingt om tot overhaaste acties over te gaan. Overeenkomend met de Hell’s Angels zwerft de cowboy vrij rond en vertoont hij een grote mobiliteit. Het volgende hoofdstuk zal nader ingaan op deze thematiek van mobiliteit.

Daarnaast omschrijft Thompson de bende als ‘Wild Bill Hickocks’ en ‘Billy the Kids’, twee volkshelden uit het oude westen. Wild Bill Hickok (1837-1876) was een legendarische sheriff en revolverheld uit het westen. Deze status dankt hij aan het overleven van elf kogelschoten

---

²⁹⁶ Mitchell, L.C. (1998) *Westerns: Making the Man in Fiction and Film*. Chicago: University of Chicago Press: 21-23.

²⁹⁷ Winter, J. (2010) ‘The performance of the past: Memory, history, identity’, in: *Performing the Past: Memory, History, and Identity in Modern Europe*. Amsterdam: Amsterdam University Press: 11, 15.

²⁹⁸ Mitchell, L.C. (1998): 21-23.

²⁹⁹ Wright, W. (2001) *The Wild West: The Mythical Cowboy and Social Theory*. Londen/Californië: Sage: 1, 2, 24.

³⁰⁰ Anderson, T.L. & P.J. Hill (2004) *The Not So Wild, Wild West: Property Rights on the Frontier*. Stanford: Stanford University Press: 14.

³⁰¹ Thompson, H.S. (2009): 138.

en zijn deelname aan verschillende iconische duels.³⁰² Hij was hiermee van invloed op latere fictionele filmweergaves van het wilde westen.³⁰³

Ook de crimineel Billy the Kid (1859-1881) is veelvuldig weergegeven in populaire media. De legende luidt dat hij 21 mensen heeft vermoord, al is tussen de vier en negen een waarschijnlijker aantal.³⁰⁴ Zijn moordlustige reputatie bestaat echter naast zijn verzet tegen de corrupte situatie ten tijde van de Lincoln County War.³⁰⁵ Het terugvechten tegen de onderdrukkende krachten van geld en macht maakt van Billy the Kid een volksheld. Vooral dit laatste aspect is goed te projecteren op de motorbende, die walgt van het kapitalisme en iedereen die zich hiermee inlaat. Dit rechtvaardigt voor de Hell's Angels hun 'fight against society'.³⁰⁶

Waarom verwijst Thompson naar deze volkshelden? In tegenstelling tot de zigeuner en de crimineel zijn deze revolverhelden, een sheriff en een crimineel, van essentiële waarde voor de Amerikaanse cultuur. Dat wil zeggen dat Thompson de Hell's Angels eveneens typisch Amerikaans vindt. Daarnaast stelt hij een maatschappelijk probleem aan de kaak. Hoe kan Billy the Kid een canonicke held zijn, terwijl criminaliteit ongewenst is binnen de samenleving? Het opnemen van de motorbende in de canon is dus tevens een aanklacht tegen de canon. De Hell's Angels bevinden zich immers op dezelfde grens tussen outlaw en symbolische held.

§ 4.2 Visueel schrijven

Thompson beschrijft niet alleen overeenkomsten tussen de Hell's Angels en de iconische cowboy. Met zijn woordkeuze en scènebeschrijvingen weet Thompson eveneens een visuele dimensie aan zijn metafoor te geven. Zo spreekt hij over een alleenstaand bendelid als een 'lone angel', een verwijzing naar de Amerikaanse westernserie *The Lone Ranger* (1949-1957)

---

³⁰² S.n. (s.a.) 'Wild Bill Hickok', in: *Spartacus Educational*.
<http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/WWhickok.htm> (15-05-13).

³⁰³ S.n. (2005) 'Shoot Out with "Wild Bill" Hickok, 1869', in: *Eyewitnesstohistory.com*.
<http://www.eyewitnesstohistory.com/hickok.htm> (15-05-13).

³⁰⁴ Wallis, M. (2007) *Billy the Kid: the endless ride*. New York: W W Norton & Company Incorporated: 244.

³⁰⁵ Banks, L.W. (2006) 'A New Billy the Kid? The mad search for the bones of an American outlaw icon has come to Arizona', in: *Tucsonweekly.com*. <http://www.tucsonweekly.com/tucson/a-new-billy-the-kid/Content?oid=1083797> (15-05-13).

³⁰⁶ Thompson, H.S. (2009): 122.

en de film *The Lone Cowboy* (1933).³⁰⁷ Bij lezers die bekend zijn met deze verwijzingen ontstaat daardoor een mentaal beeld dat geprojecteerd wordt op de Hell's Angels. Verder spreekt Thompson bijvoorbeeld over 'barroom battles', die direct een stereotype ruzie in een oude saloon in de verbeelding oproepen.³⁰⁸

Het opwekken van zulke beelden van het wilde westen speelt een grote rol in 'The Hoodlum Circus and the Statutory Rape of Bass Lake'. In dit deel van het boek beschrijft Thompson een bijeenkomst van de Hell's Angels in Bass Lake. Om het westen voelbaar te maken, neemt Thompson meer literaire vrijheid dan voorheen. Zijn schrijfstijl raakt hier steeds verder van de journalistiek verwijderd. In deze paragraaf zal ik bespreken hoe het wilde westen in Thompsons literaire omgeving tot stand komt. Ik houd hierbij vast aan de chronologische structuur van Thompsons boek en zal beginnen bij de aankomst van de motorbende in Bass Lake.

Zodra de Hell's Angels aankomen in Bass Lake wijst de sheriff hen een plek om te kamperen toe. Om deze kampeerplek te bereiken, moeten de bendeleden door de jungle een berg beklimmen. Thompson beschrijft deze tocht als volgt:

The next stretch of road was like something from a Lewis and Clark diary. [...] The road was not even numbered on the map. Now and then I would pass an abandoned log house or the remains of a gold-panning rig. Except for the radio I felt as remote from civilization as any lone poacher in the jagged Mission Range peaks of northern Montana.³⁰⁹

In Nederland zijn Lewis en Clark weliswaar niet heel erg bekend, maar in Amerika nemen ze een belangrijke plaats in de nationale geschiedenis in. Lewis en Clark werden in 1804 op expeditie gestuurd door president Thomas Jefferson.³¹⁰ Deze expeditie bracht hen door het westen van de Verenigde Staten.³¹¹ De onderneming leverde veel informatie op over de destijds relatief ongekende delen van Amerika en heeft bijgedragen aan het belang van het

---

³⁰⁷ Thompson, H.S. (2009): 96.

³⁰⁸ Thompson, H.S. (2009): 72.

³⁰⁹ Thompson, H.S. (2009): 130, 131.

³¹⁰ S.n. (2010) 'Lewis and Clark: American Explorers', in: *Enchanted Learning.com*.
<http://www.enchantedlearning.com/explorers/page/1/lewisandclark.shtml> (21-05-13).

³¹¹ S.n. (s.a.) 'De Lewis and Clark Expeditie', in: *Meiguo.nl*.
http://www.meiguo.nl/cms/geschiedenis/e107_plugins/content/content.php?content.102 (21-05-13).

westen in de Amerikaanse cultuur.³¹² De plaatsen uit de geschriften van Lewis en Clark zijn daarom onlosmakelijk verbonden aan het oude westen. Thompson versterkt de associatie met het westen door te benadrukken dat hij zich ver van de stedelijke beschaving bevindt. Bovendien is het geschetste landschap met een verlaten blokhut en de overblijfselen van goudzoekergereedschap bekend uit westernrepresentaties.

Eenmaal op de kampeerplek aangekomen, beseffen de Hell's Angels zich dat ze drank nodig hebben. Thompson en enkele bendeleden worden aangewezen om in het dorp bier te halen. Dit dorp 'consists of a small post office, a big grocery, a bar and cocktail lounge, and several other picturesque redwood establishments that look very combustible.'³¹³ Opnieuw spiegelt Thompson zijn literaire omgeving aan het oude westen. Hij omschrijft Bass Lake namelijk als een typisch westerndorpje, zoals zichtbaar is in Clint Eastwoods *High Plains Drifter* (1973).

Als Thompson en een aantal bendeleden vervolgens de berg afdalen, komen ze bendeleden uit San Francisco tegen:

The Frisco swastika truck came by in first gear, with two bikes in the back and a third trailing twenty feet behind at the end of a long rope in a cloud of dust. Its rider was hanging on grimly behind green goggles and a handkerchief tied over his nose and mouth.³¹⁴

Bijzonder aan dit citaat is dat de schriftelijke representatie de lezer veel interpretatievrijheid geeft. Iedereen kent het beeld van de cowboy die een zakdoek voor zijn neus en mond heeft, terwijl zijn galopperende paard een stofwolk achterlaat. De Hell's Angel wordt hier niet toevallig als 'rider' omschreven, een term die ook vaak in westernrepresentaties voorkomt. In werkelijkheid zou het verschil in kledij van de Hell's Angel ten opzichte van de cowboy groot zijn. In deze schriftelijke vorm is dit echter niet het geval. De manier waarop dit bendelid afgebeeld wordt, komt daarom in hoge mate overeen met het iconische beeld van de cowboy.

Thompson speelt vaker op deze manier met taal. Zo stelt hij de motor voor als het paard van een cowboy: 'As I was getting into my car another bike pulled into the lot. It was an outlaw BSA, a rare animal in this league, and on it was a stocky, tough-looking man in his late

---

³¹² S.n. (s.a.) 'Lewis & Clark', in: *National Geographic.com*.
<http://www.nationalgeographic.com/lewisandclark/> (21-05-13).

³¹³ Thompson, H.S. (2009): 141.

³¹⁴ Thompson, H.S. (2009): 140.

thirties.³¹⁵ In weer een ander voorbeeld gebeurt het volgende: ‘The hot dog stand was on the crest of a hill above Bass Lake; it was the last geographic barrier between the Angels and their destination.’³¹⁶ Door de onlosmakelijk aan het oude westen verbonden term ‘geographic barrier’ te verbinden aan iets basaals als een hotdogkraam veroorzaakt Thompson niet alleen een humoristisch effect, maar verbindt hij het westen tevens aan de hedendaagse realiteit. Dit doet hij om aan te geven dat de Hell’s Angels tussen deze twee tijdperken instaan.

Het is in deze literaire omgeving dat door Thompson gebruikte woorden als ‘outlaw’, ‘sheriff’, ‘rangers’ en ‘gunmen’ een andere betekenis krijgen, die ontleend zijn aan populaire representaties van het westen. Bovendien is de associatie van deze termen met het wilde westen voor niet-Amerikaanse lezers sneller gemaakt, aangezien sheriff en rangers typisch Amerikaanse verschijnselen zijn, die de rest van de wereld vooral uit westernfilms kent.

§ 4.3 *High Noon* en *Rio Bravo*

Naast deze talige westernrepresentaties roept Thompson eveneens concrete beelden van het westen op. In deze paragraaf ga ik daarom nader in op de door Thompson aangehaalde films: *High Noon* en *Rio Bravo*. Deze twee westernfilms worden in één adem genoemd. Zoals in dit deel van het onderzoek zal blijken, doet Thompson dit niet zonder redenen. Alvorens ik dieper inga op de atmosfeer die Thompson schetst, analyseer ik eerst op welke manieren de Hell’s Angels zich verhouden tot de bendes in *High Noon* en *Rio Bravo*. De reden hiervoor is dat de showdowns de conclusies vormen van de gebeurtenissen die hieraan voorafgaan. Een showdown is in westernrepresentaties een gespannen confrontatie tussen twee of meerdere vijanden, die na een chaotisch gevecht vaak eindigt in de dood van de kwaadaardige partij(en). Om de ambiance en de impact van de showdowns duidelijk voor ogen te krijgen, dienen deze gebeurtenissen eerst geanalyseerd worden.

High Noon volgt Will Kane nadat hij net na zijn bruiloft ontslag heeft genomen als marshall van Hadleyville. Direct na de bruiloft bereikt hem het bericht dat de crimineel Frank Miller vrij is gelaten en wraak zoekt op Kane, die hem oorspronkelijk gearresteerd had. Miller zal op

---

³¹⁵ Thompson, H.S. (2009): 136.

³¹⁶ Thompson, H.S. (2009): 136.

het station aankomen met de trein van 12:00, waar zijn handlangers al staan te wachten. Tot die tijd zoekt Kane tevergeefs inwoners die hem willen helpen de criminelen te verslaan.

Rio Bravo kent de vergelijkbare thematiek van de omgang van een stad met een criminele bende. De film toont hoe sheriff John Chance zich voorbereid op de confrontatie met de rijke rancheigenaar Nathan Burdette, nadat hij zijn broer Joe heeft gearresteerd. Chance's team bestaat uit de met een alcoholprobleem kampende Dude en de niet al te snuggere, oude Stumpy. De jonge revolverheld Rocky moet hen helpen in de strijd tegen Burdette en zijn professionele huurmoordenaars.

Hoewel Thompson de showdown in beide films als uitgangspunt neemt, is dit niet de enige reden dat de films in de verbeelding van de lezer worden geroepen. Er zijn namelijk enkele in het oog springende overeenkomsten met *Hell's Angels*. Allereerst gaat de aankomst van Millers handlangers in Hadleyville niet onopgemerkt. De meeste inwoners reageren angstig, maar nieuwsgierig. De hotelreceptionist wil het spektakel voor geen goud missen. 'It's going to be quite a sight to see', zegt hij. Hetzelfde gebeurt in *Rio Bravo*. Zodra bekend is geworden dat Burdette naar Rio Bravo komt, stroomt het dorp vol met mensen die benieuwd zijn naar de dreigende confrontatie. Dit is vergelijkbaar met de aankomst van de Hell's Angels in Bass Lake: 'Tourists were standing off at a safe distance, watching.'³¹⁷ Ondanks de angst bij een deel van de bevolking wordt Millers bende vriendschappelijk in het café ontvangen. De eigenaar is immers blij met de inkomsten. Ook de winkeliers in Bass Lake en Wrightsville (*The Wild One*) waren tevreden met de consumpties van de motorbendes.

De Hell's Angels vertonen zich volgens Thompson vaak in bars.³¹⁸ Zoals besproken, vormen bars in westernrepresentaties vaak het decor voor ruzies. *Rio Bravo* opent met een dergelijk stereotype bargevecht. Hulpsheriff Dude heeft een alcoholprobleem en wordt door de lokale 'bad guy' Joe Burdette geprovoceerd. Burdette gooit een munt in de kwispedoor zodat Dude een borrel kan kopen. Chance minacht zijn handlanger en schopt de kwispedoor om, waarna Dude hem met een plank buiten bewustzijn slaat. Burdette ziet nu zijn kans schoon om Dude aan te vallen en schiet een inwoner die tussen beiden komt zonder waarschuwing dood. Op

---

³¹⁷ Thompson, H.S. (2009): 148.

³¹⁸ Thompson, H.S. (2009): 81, 96.

straat pakt Burdette vervolgens een vrouw vast, die hij inspecteert en vervolgens weer loslaat. De volgende (getrouwde) vrouw die hij tegenkomt wordt ongepast nagekeken.

Deze scène sluit niet aan bij Thompsons beschrijving van de motorgroep. De Hell's Angels verklaren immers dat (bar)ruzies niet door hun schuld ontstaan.³¹⁹ Ze vinden dat ze uitgedaagd worden en dat ze vervolgens de schuld krijgen van de ruzie.³²⁰ Thompson spreekt tevens van een 'John Wayne complex', waarbij andere mensen beginnen te slaan zodra ze ook maar enige mate van belediging ervaren.³²¹

In eerste instantie lijkt de vergelijking tussen *Rio Bravo* en de Hell's Angels dus niet op te gaan. Het is immers het bendelid dat provoceert en zich misdraagt. Thompson signaleert binnen de motorbende echter eveneens een 'battle-scarred veteran of beer-hall punchouts' en een bendelid genaamd Rocky, die hij een wilde profeet en een Messias noemt.³²² Hij omschrijft Rocky's jack in de volgende bewoordingen:

The neat 'Hell's Angels-Frisco' surrounding the grinning skull with wings cost \$7.50 and was ordinarily sewn on a Levi jacket. The white background of the red lettering soon became spotted with grime-and blood-from the many barroom battles that ensued.³²³

Rocky lijkt op een extreme versie van Joe Burdette en laat Thompsons beschrijving daarom wankelen. In hoofdstuk twee is geconstateerd dat de Hell's Angels een anti-identiteit hebben. Dit vormt de reden voor provocerend gedrag van de motorbende. De vergelijking met *Rio Bravo* laat opnieuw scheuren ontstaan in de stelling dat de bendeleden zelf geen ruzies opzoeken en door anderen geprovoceerd worden. Door Rocky een profeet en een Messias te noemen, impliceert Thompson bovendien dat er enorm tegen Rocky wordt opgekeken binnen de motorbende. Hij is als een heilige die de leer van de Hell's Angels verspreidt en belichaamt. Leden als Rocky en Preetam Bobo worden kortom voorgesteld als de eerder besproken rolmodellen binnen het collectief.

---

³¹⁹ Thompson, H.S. (2009): 209.

³²⁰ Thompson, H.S. (2009): 72, 209.

³²¹ Thompson, H.S. (2009): 79.

³²² Thompson, H.S. (2009): 71, 72.

³²³ Thompson, H.S. (2009): 71, 72.

Hier blijft het echter niet bij. Zodra Dude wordt aangevallen, wordt hij weliswaar alleen door Burdette geslagen, maar diens handlangers houden Dude wel vast. Dit is minstens een afgezwakte vorm van het Hell's Angels credo: 'When an Angel punches a non-Angel, all other Angels will participate.'³²⁴ Bovendien had ook Kane niet alleen ruzie met Miller, maar moest hij het tegen de volledige bende opnemen.

Als Burdette vervolgens door Chance wordt gearresteerd, blijkt de bende hun aanvankelijke verzet snel te staken zodra Dude de outlaws geniepig ontdoet van hun wapens. 'All it takes is the sense to be quiet around the cops', verklaarde Preetam Bobo al.³²⁵ De bende houdt zich liever stil dan dat ze net als Joe in de gevangenis belanden.

Weer een andere overeenkomst bestaat uit de zoektocht naar wraak. Dit stereotype kenmerk van de schurk in populaire media is volop aanwezig in de drie media. Thompson vertelt hoe serieus de motorbende wraak neemt:

The Angels and their allies bear grudges much longer than police feel it's necessary to protect witnesses, [...] The Angels don't willfully trace their enemies from one place to another, but they spend so much of their time in bars that they are likely to turn up thirsty almost anywhere. And once an enemy is located, the word goes out fast on the network. It takes only two or three Angels, and no more than five minutes, to wreck a bar and put a man in the hospital.³²⁶

Deze thematiek is in beide films zichtbaar. Kane en Helen Ramirez, die eerst een relatie met Miller had en vervolgens met Kane, vrezen de wraak van Miller. Ook de onschuldige dorpinwoners wachten angstig op de wraakactie. Bijgevolg is niemand bereid om Kane te assisteren. In *Rio Bravo* wordt deze wraakzucht verbonden aan het thema van loyaliteit. Nathan Burdette accepteert niet dat zijn broer is gearresteerd, waardoor hij besluit met vijf handlangers wraak te nemen op Chance en zijn broer te bevrijden. Ook de Hell's Angels komen altijd op voor 'een broeder'.³²⁷

High Noon versterkt tevens Thompsons negatieve bevindingen over de politie. Thompson maakt duidelijk dat de politie vaak weinig reden heeft om Hell's Angels te arresteren. Om ze

---

³²⁴ Thompson, H.S. (2009): 79.

³²⁵ Thompson, H.S. (2009): 70.

³²⁶ Thompson, H.S. (2009): 78, 81, 82.

³²⁷ Thompson, H.S. (2009): 78, 79, 83, 206.

toch van de straat af te krijgen, worden ze met verkeersovertredingen weggestuurd.³²⁸ Als Franks broer Ben Miller de saloon binnenstapt, passeert hij Kane laconiek. Zolang er geen wetten gebroken zijn, kan Kane immers niets doen. Millers bende wordt daarom net als de motorgroep als gehaald en listig voorgesteld. Beide groepen laten graag publiekelijk zien dat ze geen respect voor autoriteit hebben en drijven gewillig de spot met de wethandhavers.

In *Rio Bravo* wordt dit falende karakter van de wetsdienaren nog duidelijker geïllustreerd. Dude is een alcoholist en kan daarom op hoongelach rekenen van de lokale ‘bad guys’. Zijn alcoholisme zorgt er tevens voor dat hij zijn functie niet meer goed kan uitvoeren. De kleine, oude Stumpy komt op zijn beurt kolderiek en mentaal instabiel over en mag zich van Chance niet eens buiten de sheriffpost begeven. Zowel Kane als Chance is dus niet in staat om een gezagwekkend team met uitstraling op de been te krijgen, wat veel zegt over hun persoonlijke aanzien. Deze onkunde van het rechtssysteem wordt nogmaals benadrukt in *High Noon*. Na zijn arrestatie zou Miller aanvankelijk opgehangen worden. Politici hebben dit destijds veranderd in een levenslange gevangenisstraf. Miller is nu echter vrij en nog steeds moordzuchtig, waardoor het rechtssysteem wanbeleid heeft geleverd.

§ 4.4 Atmosfeer

Nu duidelijk is geworden wat de invloed van deze films op Thompsons representatie van de Hell’s Angels is, kijk ik opnieuw naar Thompsons oorspronkelijke aangehaalde scènes, namelijk de showdowns:

The dusty street was so crowded with tourists that I hadn’t noticed the singular nature of the group that surrounded us. They weren’t tourists at all; I was standing in the midst of about a hundred vigilantes. There were five or six others wearing khaki shirts and pistols. At a glance they looked like any bunch of country boys at any rustic hamlet in the Sierras. But as I looked around I saw that many carried wooden clubs and others had hunting knives on their belts. They didn’t seem mean, but they were obviously keyed up and ready to bust some heads.

The merchant Williams had hired a few private gunmen to protect his lakefront investment; the rest were volunteer toughs who’d been waiting all day for a fight with a bunch of hairy city boys who wore chains for belts and stank of human grease. I remembered the mood of the Angels up on the mountain and I expected at any moment to hear the first of the bikes coming down the hill into town. The scene

---

³²⁸ Thompson, H.S. (2009): 50.

had all the makings of a king-hell brawl, and except for the pistols it looked pretty even. [...] As we stepped out of the car the vigilantes began moving toward us. It was very hot and quiet, and I could taste the dust that hung over the parking area. [...] The scene reeked of Hollywood: the showdown, *High Noon*, *Rio Bravo*. But without cameras or background music it didn't seem quite the same. After a long moment of silence the burr-haired fellow took a few steps forward and shouted, 'You better get your asses out of here. You don't have a chance.' 'We came for the beer,' Sonny replied.³²⁹

'The scene reeked of Hollywood' geeft al aan hoe stereotypisch en artificieel deze situatie lijkt. Dit citaat is typisch postmodern en tevens naar de analogie van New Journalism, omdat de realiteit door Thompson wordt gemodelleerd naar fictie. Zijn bekendheid met westernfilms leidt ertoe dat Thompson deze gebeurtenis waarneemt alsof het fictie is. Thompson schrijft niet voor niets: 'I had a feeling that at any moment a director would appear, waving cards saying "Cut" or "Action."' The scene was too strange to be real.'³³⁰

Thompsons beschrijving komt in hoge mate overeen met de showdowns uit *High Noon* en *Rio Bravo*. De hitte, het proeven van het stof en de gewapende inwoners fungeren als bijpassende sfeertekeningen die de lezer in staat stellen een beeld van de situatie te vormen. Net als in *Rio Bravo* staan er veel inwoners buiten die benieuwd zijn naar de aankomst van de bende. De aanwezige 'gunmen' versterken de westernassociatie. De typerende stilte waarover Thompson spreekt, geeft de opperste concentratie en de gespannen sfeer aan die ook veelvuldig in westernfilms voelbaar is. De inwoners stralen een dreigende indruk uit en geven de bende nog een laatste kans om te verdwijnen. De lezer verwacht deze stereotypische uitlating. Dat Barger antwoordt met 'we komen voor het bier' zorgt vanwege de asynchroniteit met de situatie echter voor een komisch effect.

Naast de overeenkomsten tussen de Hell's Angels en de cowboybendes is het dus vooral de atmosfeer in *High Noon* en *Rio Bravo* die bijdraagt aan *Hell's Angels*. Deze wordt gedurende de films opgebouwd en vindt zijn hoogtepunt in de showdowns. Vooral Hadleyville, maar ook *Rio Bravo*, is in paniek nadat de inwoners vernemen dat de bende wraak komt zoeken. Hoe dient er te worden omgegaan met een gevaarlijke bende? Hoe bereid het dorp zich voor? De komst van het wraakzuchtige gezelschap zorgt ervoor dat de dorpinwoners anders moeten handelen dan zij gewend zijn. Zij kunnen niet meer vertrouwen op hun eigen normen en

---

³²⁹ Thompson, H.S. (2009): 142, 143, 148.

³³⁰ Thompson, H.S. (2009): 124.

waarden, op wat zij als juist en onjuist beschouwen. De door de in-group geliefde status quo wordt daarom verstoord door de criminelen. De reden hiervoor is dat de bende onberekenbaar is en vuil spel niet schuwt.³³¹ De out-group hanteert hun eigen wetten en hier is de in-group niet op voorbereid, omdat zij zichzelf nooit in een positie willen bevinden waarin deze andere wetten gelden.

Opmerkelijk is dat Miller bijna niet zichtbaar is in de film, terwijl hij toch ‘the talk of the town’ is. Hetzelfde is bij de Hell’s Angels het geval, waar inwoners vanuit de massamedia kennismaken over de bende. Terwijl veel personen de bende nooit in levenden lijve hebben gezien, neemt de groep toch een prominente plaats in binnen het publieke debat. De spanning, dreiging en angst uit *High Noon* en *Rio Bravo* wordt door de lezer geprojecteerd op *Hell’s Angels*, waardoor de impact van de motorbende concreter en beter voelbaar wordt.³³²

§ 4.5 Conclusie

Concluderend zet Thompson dus verschillende technieken in om een westernrepresentatie te creëren. Allereerst verwijst hij naar bekende beelden en personages uit het westen. Daarnaast speelt hij met de betekenissen van en associaties bij woorden. Deze technieken stellen hem in staat om een schriftelijke representatie van het wilde westen te scheppen. Deze middelen dienen de romantische weergave van het avontuurlijke outlawbestaan.

De bendes in *High Noon* en *Rio Bravo* versterken daarnaast middels westernstereotypes het beeld van de Hell’s Angels als wraakzuchtige bende, die volgens eigen wetten en regels handelen en geen respect voor autoriteit tonen. Opmerkelijk is dat de bendes van Miller en Burdette uit criminelen bestaan. Thompson beschouwt criminaliteit bij de Hell’s Angels als een onterecht en ongegrond stereotype, al heeft hoofdstuk drie aangetoond dat de bende wel degelijk strafbare feiten pleegt.

De besproken voorbeelden tonen bovendien aan dat er bijzondere overeenkomsten zijn tussen de schurken in *Rio Bravo*, *High Noon* en *Hell’s Angels*. Alle drie de bendes vertonen vrijwel

---

³³¹ Thompson, H.S. (2009): 91, 150.

³³² De dreiging wordt in *High Noon* tevens gesymboliseerd door de treinrails. Opvallend is dat de rails exact hetzelfde in beeld is gebracht als de wegmakering waarmee *The Wild One* opent. De wegtikkende tijd op de stationsklok is een ander middel dat deze dreiging en angst zichtbaar maakt.

precies dezelfde karaktertrekken. Dit bevestigt nogmaals dat de manier waarop Thompson de werkelijkheid waarneemt en begrijpbaar wil maken in hoge mate beïnvloed is door fictie. Bewust of onbewust bepaalt zijn repertoirekennis mede hoe hij de motorbende waarneemt.

Ten slotte is de gespannen sfeer erg belangrijk. Hoe gaan de inwoners zich staande houden tegen de bende? Hoe veilig zijn hun normen en waarden nog nu ze tegenover bendeleden staan die geen boodschap hebben aan heersende hiërarchieën, regels en waardesystemen? Zo worden de Hell's Angels volgens Thompson ook door inwoners waargenomen.

H5 De zigeuner

In hoofdstuk twee is uiteengezet dat de Hell's Angels hun eigen regels en waardesysteem hanteren. Het discours van de motorgroep is echter omvangrijker. Thompson maakt namelijk duidelijk dat de bende eveneens zijn eigen, afwijkende wetten van tijd en ruimte opstelt. Dit idee is volgens Thompson zo sterk dat er sprake is van een geheel nieuwe realiteit.³³³ De eigen spatio-temporele invulling is daarom zeer belangrijk voor de identiteit van de Hell's Angels. Thompson verbindt dit kenmerk aan het stereotype van de zigeuner.

In dit hoofdstuk analyseer ik dit stereotype om vervolgens te verklaren wat dit beeld betekent voor de representatie van de Hell's Angels. Allereerst behandel ik de unieke spatio-temporaliteit van de motorgroep. Daarna onderzoek ik aan de hand van Katie Trumpeners 'The Time of the Gypsies: A 'People without History' in the Narratives of the West' (1992)' of de bendeleden inderdaad verregaande overeenkomsten met de stereotype zigeuner vertonen.

§ 5.1 Spatio-temporaliteit

Een hernieuwde blik op Thompsons ervaring met 'The Edge' vertelt veel over de positie van Thompson en die van de motorbende:

There is no honest way to explain it because the only people who really know where it is are the ones who have gone over [The Edge]. The others – the living – are those who pushed their control as far as they felt they could handle it, and then pulled back, or slowed down, or did whatever they had to when it came time to choose between *Now and Later*.³³⁴

Deze keuze tussen heden en toekomst fascineert Thompson. Hij laat er geen twijfel over bestaan dat de Hell's Angels in het heden leven. Ze kiezen voor 'het nu' en hebben zelfs een hekel aan de toekomst.³³⁵ Lange tijd lijkt het alsof Thompson hen steunt in deze keuze, maar uiteindelijk verdwijnt voor hem de mystiek van de motorbende en kiest hij voor de toekomst, door zijn associatie met de motorbende te beëindigen en een succesvolle auteur te worden.

---

³³³ Thompson, H.S. (2009): 268.

³³⁴ Mijn cursivering. Thompson, H.S. (2009): 282.

³³⁵ Thompson, H.S. (2009): 268.

Bovenstaand citaat onthult de motor als het instrument dat ‘de keuze tussen nu en later’ mogelijk maakt. Met andere woorden, de motor stelt de Hell’s Angels in staat om andere wetten van tijd en ruimte te creëren. Wat bedoelt Thompson hiermee?

Om die vraag te kunnen beantwoorden, is allereerst inzicht in de origine van de motorgroep noodzakelijk. De afkomst van de motorbende wordt uitvoerig beschreven door Thompson. Veel Okies, Arkies en hillbillies trokken in de jaren 30 naar Californië in de hoop te kunnen profiteren van de door de oorlog stijgende economie.³³⁶ Deze mensen stamden af van de laagste Britse klassen die onderdrukkende werkcontracten wilden tekenen in ruil voor een overzeese reis naar ‘de nieuwe wereld’.³³⁷ Nadat hun werkcontracten eindigden, reisden zij naar het westen waar zich nog ‘ongeclaimd land’ bevond:

Drifting became a habit; with dead roots in the Old World and none in the New, the Linkhorns were not of a mind to dig in and cultivate things. [...] They were not pioneers, but sleazy rearguard camp followers of the original westward movement. By the time the Linkhorns arrived anywhere the land was already taken, so they worked for a while and moved on. [...] They kept drifting west, chasing jobs, rumors, homestead grabs or the luck of some front-running kin. They lived off the surface of the land, like armyworms, stripping it of whatever they could before moving on. It was a day-to-day existence, and there was always more land to the west.³³⁸

Het is noemenswaardig dat Thompson het wilde westen verbindt aan dit nieuwe stereotype, door in zijn woordkeuze voor overeenkomstige, kenmerkende termen als ‘drifting’, ‘westward movement’ en ‘homestead’ te kiezen. Veel Hell’s Angels zijn volgens Thompson kinderen van deze ‘drifters’. De bende heeft een ‘gypsy style of life’ die in hoge mate overeenkomt met die van hun ouders:

I have never met an Angel who claimed to have a hometown in any sense that people who use that term might understand it. Terry the Tramp, for instance, is ‘from’ Detroit, Norfolk, Long Island, Los Angeles, Fresno and Sacramento. As a child, he lived all over the country, not in poverty but in total

---

³³⁶ Thompson, H.S. (2009): 162. P. 165: ‘It would not be fair to say that all motorcycle outlaws carry Linkhorn genes, but nobody who has ever spent time among the inbred Anglo-Saxon tribes of Appalachia would need more than a few hours with the Hell’s Angels to work up a very strong sense of déjà vu. There is the same sulking hostility toward ‘outsiders,’ the same extremes of temper and action, and even the same names, sharp faces and long-boned bodies that never look quite natural unless they are leaning on something.’

³³⁷ Thompson, H.S. (2009): 163.

³³⁸ Thompson, H.S. (2009): 163.

mobility. Like most of the others, he has no roots. He relates entirely to the present, the moment, the action.³³⁹

§ 5.2 De zigeuner

Door de afwijkende spatio-temporaliteit te verbinden aan zigeuners wordt duidelijk wat Thompson bedoeld. Hiermee concretiseert hij het stereotype door er een naam aan te geven, waardoor er tevens aanknopingspunten ontstaan. Katie Trumpener heeft namelijk uitgebreid geschreven over de levensstijl van zigeuners in ‘The Time of the Gypsies: A ‘People without History’’ in the Narratives of the West’ (1992).

Dit artikel maakt duidelijk hoe treffend Thompsons metafoor is. Maatschappelijke en culturele omstandigheden kunnen volgens Trumpener leiden tot een nostalgisch verlangen naar het verlies van tijd, zoals de Hell’s Angels eveneens verlangen te ontkomen aan de toekomst en in een eeuwigdurend heden willen leven.³⁴⁰ In het geval van de Hell’s Angels is deze nostalgie geworteld in de geschiedenis van hun (voor)ouders en Hollywoodfilms.³⁴¹ In de Amerikaanse maatschappij zien zij namelijk geen identiteit voor zichzelf weggelegd. Door hun eigen situatie te converteren naar een geïdealiseerd zigeunerleven dat buiten de geschiedenis en het bereik van de autoriteiten lijkt te staan, denkt de motorbende een vrije, onbezorgde en gelukkige positie in te kunnen nemen.³⁴²

Tegelijkertijd laat de invloed van *The Wild One* zich hier gelden, waarin performancestrategieën ingezet worden door B.M.R.C. om eveneens een etnische minderheidspositie in te nemen. De film voorziet de Hell’s Angels van een fantasie waarin ongedwongen gereisd kan worden en waarin zonder al te veel bemoeienis van de maatschappij plezier gemaakt kan worden. Dit nostalgische verlangen herstelt een gevoel van onbedorvenheid door de herinneringen aan een hardere, meer gespannen realiteit te vervangen door een stereotypisch ideaalbeeld van het zigeunerleven.

---

³³⁹ Thompson, H.S. (2009): 160.

³⁴⁰ Trumpener, K. (1992) ‘The Time of the Gypsies: A ‘People without History’’ in the Narratives of the West’, in: *Critical Inquiry* 18 (4). Chicago: Chicago University Press: 853.

³⁴¹ Thompson, H.S. (2009): 41, 74, 270.

³⁴² Trumpener, K. (1992): 853.

Niet alleen de origine van de motorbende ligt ten grondslag aan de omarming van dit stereotype. Net als bij zigeuners het geval is, ligt de identiteit van de motorbende ‘on the road’.³⁴³ De constante verplaatsing geeft de motorbende een illusie van autonomie en vrijheid.³⁴⁴ Door deze mobiliteit is een toekomstdoel niet meer nodig. Veelzeggend is de scène uit *The Wild One* waarin Johnny aan Kathy vraagt of ze met de bende op stap wil. Als Kathy hem vraagt waar ze naartoe gaan, zegt hij: ‘You don’t go to one special place, you just go. The bunch gets together, it builds up all week.’ Zoals de stereotype zigeuners hebben B.M.R.C. en de Hell’s Angels genoeg aan de loyaliteit van het collectief en het onderweg zijn. Geheel in lijn met het gedachtegoed van Deleuze hebben de bendes een sterk nomadisch karakter. Ze zijn altijd in beweging, altijd onderweg en op zoek naar mogelijkheden buiten het gefixeerde staatsapparaat.³⁴⁵ De mobiliteit is belangrijker dan de aankomstlocatie. Fixatie brengt hen immers nergens, omdat de bende weinig kan en wil betekenen voor de maatschappij.

Een groep Hell’s Angels op de snelweg zal bijvoorbeeld niet snel lastig gevallen worden door andere burgers en onderweg zijn de bendeleden tijdelijk onbereikbaar voor veel instituties. De zigeunerlevensstijl breekt radicaal met de westerse cultuur, economie, rechten, temporaliteit en discursiviteit. Zigeuners staan namelijk geen invloed van buitenaf toe.³⁴⁶ Ongeacht het verloop van de geschiedenis blijven zij hun eigen cultuur en identiteit uitdragen. De Hell’s Angels willen zoals gezegd hetzelfde: ‘We Angels live in our own world. We just want to be left alone to be individualists.’³⁴⁷

De stereotype zigeuner wordt daarom gezien als zorgeloos en avontuurlijk. Hij belichaamt een ontwrichtend alternatief voor de westerse culturen.³⁴⁸ Dit stereotype vormt een utopisch ideaalbeeld voor de Hell’s Angels. Utopisch in de zin dat het voor de motorbende onmogelijk is om volledig los te komen van de Amerikaanse discoursen. Zij proberen weliswaar outlaws te zijn, maar doordat zij zichzelf nog steeds op plaatsen begeven waar zij gelden als out-group ontstaat er frictie met de dominante cultuur. Ook *The Wild One* laat zien hoe Johnny zich te lang on(aan)gepast binnen het domein van de dominante klasse bevindt en uiteindelijk

---

³⁴³ Trumpener, K. (1992): 881.

³⁴⁴ Trumpener, K. (1992): 859, 874.

³⁴⁵ Deleuze, G. & F. Guatarri. (1987): 159, 230, 363, 366, 380.

³⁴⁶ Trumpener, K. (1992): 860.

³⁴⁷ Thompson, H.S. (2009): 208.

³⁴⁸ Trumpener, K. (1992): 860.

gearresteerd wordt, wat symbool staat voor het verlies van zijn vrijheid en het gevolg is van zijn antiautoritaire houding.

Verder voelen de Hell's Angels de economische druk. Leden moeten solliciteren en werken om verkeersboetes te kunnen betalen en in aanmerking te komen voor een uitkering.³⁴⁹ Anderen hebben schulden en hebben daardoor moeite om een eventuele borgsom te kunnen betalen.³⁵⁰ In tegenstelling tot de stereotype zigeuner zijn de benedeleden en de echte zigeuners bovendien niet ongrijpbaar. De Hell's Angels putten echter zelfrespect uit het stereotype dat zij hebben aangenomen. Het geldt als een bevestiging van hun gewenste identiteit en fungeert tevens als cognitieve dissonantie voor de minder prettige kanten van het bestaan. De volgende omschrijving moet de bende daarom goed doen:

Law enforcement officials have compared their guile to that of the snipe, a wily beast that many have seen but few have ever trapped. This is because the snipe has the ability to transform himself, when facing capture, into something entirely different. The only other animals capable of this are the werewolf and the Hell's Angel, which have many traits in common.³⁵¹

Dit brengt ons bij een andere metafoor die veelvuldig voor zigeuners wordt gebruikt, die van het dier. Trumpener verklaart deze metafoor door te stellen dat zigeuners enkel interesse hebben in zichzelf.³⁵² De benedeleden worden eveneens veelvuldig getypeerd als dieren.³⁵³ Bij hen wordt het echter als scheldwoord gebruikt en verwijst het naar hun wilde gedrag, slechte hygiëne en bruutheid. Trumpener haalt nochtans andere auteurs aan die verschillende definities hanteren: wild, beangstigend, ondoorgrondelijk en toebehorend aan de natuur.³⁵⁴ Al deze definities gelden voor de Hell's Angels, waardoor gesproken kan worden van een grensvervaging tussen mens en dier.³⁵⁵

Het concept 'becoming-animal' van Gilles Deleuze is hier van toepassing. Volgens Deleuze is de westerse cultuur geobsedeerd met gefixeerde en onbeweeglijke posities en structuren.³⁵⁶ Deze gefixeerde structuren komen voor een groot deel voort uit de waarden van de in-group

---

³⁴⁹ Thompson, H.S. (2009): 72, 185, 274.

³⁵⁰ Thompson, H.S. (2009): 169, 170.

³⁵¹ Thompson, H.S. (2009): 226.

³⁵² Trumpener, K. (1992): 860.

³⁵³ Thompson, H.S. (2009): 24, 177, 195, 219.

³⁵⁴ Trumpener, K. (1992): 865, 880, 883.

³⁵⁵ Trumpener, K. (1992): 878.

³⁵⁶ Colebrook, C. (2002) *Understanding Deleuze*. Wales: Allen & Unwin: XX.

waartegen de Hell's Angels zich rigoureus verzetten. Van de Amerikaanse mens wordt verwacht dat hij een bepaalde, tamelijk vaste levensroute aflegt. Hij volgt een opleiding, is productief binnen de maatschappij, trouwt en betaalt belasting. Volgens Deleuze is dit niet de manier om open te staan voor de intensiteit van het leven. Die intensiteit kan bereikt worden door een andere positie, buiten het centrum, in te nemen, zoals die van minderheidsgroepen of dieren.³⁵⁷ Dieren zijn niet gevangen in discursiviteit en maatschappelijke belemmeringen. Door een nomadisch, wild bestaan te leiden, vinden de zigeuners en de motorbende hun identiteit en beleven ze een intenser leven. Dit is tevens wat Trumpener bedoelt als ze stelt dat fictieve zigeuners een bepaalde primitieve energie hebben die de moderne mens niet heeft.³⁵⁸

§ 5.3 Conclusie

Samenvattend leven de zigeuners dus in een eeuwigdurend heden.³⁵⁹ Zij zijn niet gebonden aan de tijd en plaatsen van dominante culturen en wijzen hun staatsgezag en sociale, culturele en economische waarden af.³⁶⁰ Terwijl de zigeuners aan vrijheid en collectiviteit genoeg hebben om een goed leven te leiden, boezemt hun dierlijke levensstijl dominante groepen angst en walging in.³⁶¹ Aangewakkerd door de bende's nostalgische verlangen en de afkeer van de eigen situatie ziet Thompson in de zigeuners een mysterieus, romantisch en avontuurlijk ideaalbeeld voor de Hell's Angels. Deze positie proberen zij, zover het binnen hun mogelijkheden ligt, in te nemen.

Maarten van Delden merkt in *Zorro & Co* echter op dat stereotypes vaak gelden als belichaming van bepaalde goede eigenschappen.³⁶² Zoals de studentenrebellens de Hell's Angels bewonderden om hun antiautoritaire houding, bewonderen de bendeleden de

---

³⁵⁷ Colebrook, C. (2002) *Understanding Deleuze*. Wales: Allen & Unwin: XXI.

³⁵⁸ Al zou Deleuze voorzichtig zijn met het gebruiken van de term 'primitief', omdat dit een bepaalde hiërarchie veronderstelt. Trumpener, K. (1992): 874.

³⁵⁹ New Journalist Tom Wolfe verklaart in *The Electric Kool-Aid Acid Test* (1968) dat dit leven in een eeuwigdurend heden tevens een reden is dat de Hell's Angels zichzelf zo goed konden vinden in de LSD-rituelen van Ken Kesey & the Merry Pranksters. Volgens Wolfe verstoort LSD het tijdsbesef en stelt het de gebruiker in staat om een volledige, zintuiglijke ervaring in 'het nu' te beleven. Wolfe, T. (1996) *The Electric Kool-Aid Acid Test*. London: Black Swan: 43, 45, 154, 161, 214.

³⁶⁰ Trumpener, K. (1992): 865.

³⁶¹ Trumpener, K. (1992): 853, 60.

³⁶² Lie, N. & T. D'haen (2002): 46.

stereotype zigeuner om de in dit hoofdstuk aangegeven redenen.³⁶³ Dat het ideaalbeeld niet het volledige plaatje toont, lijkt door de motorbende te worden vergeten.

Thompson toont dit wel aan met *The Wild One*. Zelfs een fictief en gesimplificeerd zigeunerleven mondt uit in veel problemen: blessures, geweld, arrestaties, de dood van een inwoner en het symbolische verlies van identiteit. *The Wild One* legt de schuld hiervoor echter niet alleen bij de motorrijders. De wetshandhavers handelden nalatig en ondoordacht. Nadat de inwoners daarna voor eigen rechter speelden en als oplossing naar geweld grepen, moest één inwoner dit met de dood bekopen.

Niettemin is er binnen de historie van de Hell's Angels dus sprake van een zigeunercultuur die van generatie op generatie is overgedragen. De motorbende houdt deze cultuur levend door de zigeunerlevensstijl op hernieuwde wijze vorm te geven. Het primaire instrument dat deze levensstijl mogelijk maakt, is zoals gezegd de motor. 'A Hell's Angel on foot can look pretty foolish', meent Thompson:

But there is nothing pathetic about the sight of an Angel on his bike. The whole – man and machine together – is far more than the sum of its parts. His motorcycle is the one thing in life he has absolutely mastered.³⁶⁴

De motor belichaamt voor de bende letterlijk de 'keys to life'. De unieke spatio-temporele werkelijkheid van de Hell's Angels is ontoegankelijk zonder motor. Een willekeurige motor is bovendien niet genoeg volgens de wetten van deze subcultuur: 'With rare exceptions, the outlaw bike is a Harley 74'.³⁶⁵ Een *Harley-Davidson* is uitgegroeid tot een cultureel symbool van vrijheid. Motorrijden stelt mensen in staat om (tijdelijk) los te raken van de beperkingen van de maatschappij.³⁶⁶ Zonder motor verliezen de Hell's Angels hun vrijheid, mobiliteit en de binding met de cultuur van hun ouders, met het bloed dat door hun aderen stroomt. Ze verliezen kortom hun identiteit.

---

³⁶³ Thompson, H.S. (2009): 48, 256.

³⁶⁴ Thompson, H.S. (2009): 96.

³⁶⁵ Thompson, H.S. (2009): 101.

³⁶⁶ Alford, S., e.a. (s.a.) 'Why Motorcycle Studies?', in: *The International Journal of Motorcycle Studies*. http://ijms.nova.edu/IJMS_Why.html (02-06-13).

H6 De (anti-)Amerikaan

De patriottistische Thompson exploreert in vrijwel al zijn boeken de Amerikaanse samenleving en cultuur. Ondanks zijn vaderlandsliefde schrijft Thompson vooral over de mankementen van zijn land. Hoewel *Hell's Angels* primair een studie is naar de specifieke subcultuur van de motorbende, hebben de analyses uit de eerste vijf hoofdstukken een onderliggend thema blootgelegd. Meer dan eens uit Thompson implicaties die het niveau van de motorbende overstijgen. Het lijkt erop dat Thompsons onderzoek naar de Hell's Angels hem grotere nationale problemen heeft doen ontdekken, die mogelijk zijn latere werk hebben beïnvloed.³⁶⁷

Het is tevens geen toeval dat Thompson voortdurend elementen en objecten uit de Amerikaanse cultuur inzet om zijn representatie van de motorbende vorm te geven. Van de jazz uit *The Wild One* naar het oude westen tot de *Harley Davidson*, allen staan symbool voor de Verenigde Staten. Thompson stelt:

The concept of the 'motorcycle outlaw' was as uniquely American as jazz. Nothing like them had ever existed. In some ways they appeared to be a kind of half-breed anachronism, a human hangover from the era of the Wild West.³⁶⁸

Dit brengt mij ertoe om de weergave van de Hell's Angels als (anti-)Amerikanen te onderzoeken. Ik heb de thematische structuur van dit onderzoek niet willen verstoren, vandaar dat deze nationale thematiek al enkele malen aan bod is gekomen. Een hoofdstuk over cowboys kan immers niet zonder Billy the Kid, net zoals er niet te ontkomen is aan reflecties over de Amerikaanse samenleving als de in- en out-group tegenover elkaar geplaatst worden.

In dit hoofdstuk borduur ik voort op de thema's die betrekking hebben op de Amerikaanse cultuur en nationale identiteit. Allereerst zal ik de moeizame, paradoxale relatie tussen de motorbende en de rest van de maatschappij kort opnieuw bespreken. Hierbij staat de vraag centraal of zij een ontwrichtend alternatief voor de Amerikaanse maatschappij vormen of slechts een nieuwe schakel in het kapitalistische systeem zijn. Vervolgens behandel ik de

---

³⁶⁷ Het lijkt minder waarschijnlijk dat Thompson van tevoren al van plan was om nationale problemen te bespreken aan de hand van een casus. Hij kreeg immers van opdrachtgevers de taak om een verslag over de Hell's Angels te schrijven.

³⁶⁸ Thompson, H.S. (2009): 75.

fictionalisering van de waarneming die Thompson lijkt te bespeuren bij de Amerikaanse bevolking.

§ 6.1 Zelf en Ander

De Hell's Angels leven zoals aangetoond in onvrede met de maatschappij. Ze beweren dat de inwoners van Amerika op hen neerkijken 'because we're Hell's Angels'.³⁶⁹ De bende beleeft er echter plezier aan om de maatschappij bewust te shockeren. Daarnaast weigeren de Hell's Angels pluriformiteit in de samenleving te zien. Ze kijken kortom neer op mensen, omdat ze geen Hell's Angel zijn. De pot verwijt de ketel dus dat hij zwart ziet.

Thompson neemt in deze kwestie geen duidelijk standpunt in, maar vindt wel dat de bendeleden onvoldoende de vrijheid krijgen om hun leven in te richten zoals zij dat willen. Hij stelt tevens dat Hell's Angels regelmatig onterecht met een negatieve houding benaderd worden. Anderzijds is Thompson ontevreden over het uitzichtloze bestaan van de Hell's Angels, de publieke conflicten met de dominante klasse en het feit dat de motorrijders geen waardevolle toevoegingen aan de maatschappij leveren. Bij problemen wordt de schuld door de Hell's Angels bovendien altijd bij de maatschappij gelegd en nooit bij henzelf.

Deels vrijwillig en deels door heersende stereotypes en tegenvallende resultaten in de maatschappelijke domeinen is er daarom een eigen domein ontstaan voor de Hell's Angels. Met dit domein hopen zij te ontsnappen aan andere maatschappelijke velden, die de bende als beklemmend ervaart. Op de eigenheid van dit domein valt echter heel wat af te dingen. Thompson maakt immers duidelijk dat het vertoog van de Hell's Angels en de dominante maatschappelijke vertogen elkaar structureel spiegelen: allen zijn gestructureerd op uitsluitingstechnieken, stereotypes en een beperkte vrijheid van meningsuiting. Ze zijn dus niet fundamenteel anders, maar van elkaar afhankelijk.

§ 6.2 Ontwrichting of opgeslokt in het systeem?

Waarom zijn deze discoursen van elkaar afhankelijk? Ik zal dit aantonen aan de hand van twee voorbeelden. Enerzijds nemen de Hell's Angels een zeer conservatieve Amerikaanse

---

³⁶⁹ Thompson, H.S. (2009): 121.

politieke positie in. Niet toevallig zijn de meeste leden van Angelsaksische afkomst.³⁷⁰ Afro-Amerikanen mogen bovendien geen lid worden van de motorbende en de bende maakt een onderscheid tussen ‘individual good spades’ en een massa ‘crazy niggers’.³⁷¹ Sonny Barger stelt: ‘The club, as a whole, is not racist but we probably have enough racist members that no black guy is going to get in it.’³⁷² Racisme vormt wereldwijd, en zeker in het Amerika van de jaren 60, nog steeds een groot probleem. Barger doet bovendien een opmerkelijke uitlating over Nazi-Duitsland: ‘There’s a lot about that country we admire,’ [...] ‘They had discipline. There was nothing chickenshit about ‘em. They might not of had all the right ideas, but at least they respected their leaders and they could depend on each other.’³⁷³ Aangezien Bargers mening (gedwongen) gedeeld wordt binnen de bende profileren de Hell’s Angels zich met dit citaat als prototype rechtse Amerikanen.

Legt Barger hier een dieper nationaal probleem bloot? Amerika heeft vanwege de Tweede Wereldoorlog een ongemakkelijke relatie met Duitsland. Bargers opmerking toont echter aan dat Amerikanen bewondering hebben voor discipline en gehoorzaamheid aan de leiders, terwijl de dominante klasse deze eigenschappen in andere landen veroordeelt. Dit illustreert dat het streven naar gelijke rechten binnen Amerika een illusie is. De dominante klasse werpt de gelijke rechten als ideaal op, maar vervolgens worden deze enkel gehanteerd als ze in hun eigenbelang zijn en in overeenstemming zijn met hun normen en waarden.

De Hell’s Angels hebben dezelfde mentaliteit. In Bass Lake maken jongeren een opmerking tegen een bendelid. Zodra het bendelid zich omdraait, schrikken de jongens en slaan ze hem met een ijzeren pijp van zijn motor. Hoewel de clubregels stellen dat er wraak moet worden genomen en dat iedereen daarbij moet helpen, houdt Barger dit tegen, omdat er tevens politie aanwezig is.³⁷⁴ Het voorkomen van gezichtsverlies en arrestaties is ineens belangrijker geworden dan het waardesysteem van het collectief.³⁷⁵

---

³⁷⁰ Thompson, H.S. (2009): 65.

³⁷¹ Thompson, H.S. (2009): 165, 249, 251-254.

³⁷² S.n. (2000) ‘Born to raise Hell’, in: *BBC News.co.uk*. http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/873831.stm (15-05-13).

³⁷³ Thompson, H.S. (2009): 153.

³⁷⁴ Thompson, H.S. (2009): 169.

³⁷⁵ Thompson, H.S. (2009): 169.

Dat dit probleem ook binnen de motorgroep zichtbaar is, lijkt een indicatie dat Thompson deze houding cultuurspecifiek vindt voor Amerika. Zijn de Hell's Angels dan daadwerkelijk een ontwrichtend alternatief voor de Amerikaanse maatschappij? Of zijn ze slechts een bewijs dat het systeem te sterk is en in alle lagen van de samenleving doorsijpelt?

De Hell's Angels gebruiken hun anti-identiteit om te schoppen tegen alles wat de rest van de samenleving als 'juist' bestempeld, maar dit neemt niet weg dat ze afhankelijk blijven van het systeem. Zo kan hun afkeer van de belastingbetaler nog zo groot zijn, maar uiteindelijk kunnen ze niet zonder hem: 'With a few exceptions, even those with saleable skills prefer to draw unemployment insurance ... which gives them the leisure to sleep late, spend plenty of time on their bikes, and free-lance for extra cash whenever they feel the need.'³⁷⁶

Zonder sollicitaties, arbeidsplaatsen en belastingbetalende inwoners raken de benedeleden hun uitkering kwijt, waardoor ze een aanzienlijk deel van hun levensstijl niet meer kunnen voortzetten. Bovenstaand citaat scheidt echter ook een beeld van luiheid. Dit is niet in overeenstemming met 'the American Dream'. Amerika ziet zichzelf graag als een land waarin je door motivatie en hard werken succesvol kan worden. De Hell's Angels zijn het bewijs dat mensen die niet hard werken in de onderste regionen van de samenleving blijven hangen. Dat er überhaupt zoiets als belasting bestaat, geldt als proeve dat het kapitalistische systeem werkt, omdat andere inwoners succesvol genoeg zijn om te kunnen bijdragen aan het welzijn van de armere klassen.

§ 6.3 Fictionalisering

Zijn de Hell's Angels echter wel zo Amerikaans als Thompson ze voorstelt? Is er daarvoor niet te veel onenigheid met de rest van de samenleving? Als de benedeleden puur Amerikaans zijn en door Thompson worden vergeleken met de volksheld Billy the Kid, waarom hebben zij dan een zodanige hekel aan de volledige Amerikaanse maatschappij? Hoe kan een bende tegelijk uitschot en symbolische, canonieke helden zijn?

Merkwaardig genoeg zijn de Hell's Angels zowel patriottistisch als antipatriottistisch. Thompson laat de bovenstaande vragen onbeantwoord, maar hij stelt wel dat de Hell's Angels

---

³⁷⁶ Thompson, H.S. (2009): 61.

zijn ontstaan dankzij Hollywoodproducties, westernfilms en tv-shows.³⁷⁷ Eerder is opgemerkt dat Hollywood ervoor gezorgd heeft dat de geschiedenis gefictionaliseerd is.³⁷⁸ De Hell's Angels hebben zoals betoogd beperkte maatschappelijke kennis. Dit maakt het aannemelijk dat zij de fictieve representaties van Amerika geloven. Mogelijk is dit ook een reden dat Thompson deze fictieve weergaves gebruikt om zijn representatie van de bende te creëren.

Uit deze media incorporeert de bende bijvoorbeeld traditionele Amerikaanse waarden als vrijheid, status en mannelijkheid. De Hell's Angels lijken zich echter onvoldoende te realiseren dat bijvoorbeeld Billy the Kid, zoals voorgesteld in populaire media, in de toenmalige en huidige Amerikaanse maatschappij geen held, maar een veroordeelde crimineel zou zijn. Thompson levert aan deze beeldvorming een actieve bijdrage door zijn eigen rebellie en afwijkende opvattingen te laten conflicteren met de wettelijk bepaalde regels.

Het is echter niet slechts een probleem binnen de Hell's Angels. Een belangrijk gedeelte van de Amerikaanse bevolking laat zich volgens Thompson leiden door deze fictionalisering van de geschiedenis:

Far from being freaks, the Hell's Angels are a logical product of the culture that now claims to be shocked at their existence. The generation represented by the editors of Time has lived so long in a world full of Celluloid outlaws hustling toothpaste and hair oil that it is no longer capable of confronting the real thing. For twenty years they have sat with their children and watched yesterday's outlaws raise hell with yesterday's world ... and now they are bringing up children who think Jesse James is a television character. This is the generation that went to war for Mom, God and Apple Butter, the American Way of Life. When they came back, they crowned Eisenhower and then retired to the giddy comfort of their TV parlors, to cultivate *the subtleties of American history as seen by Hollywood*.³⁷⁹

Moordenaar Billy the Kid wordt verheven tot canonieke volksheld en ook acteur John Wayne wordt een rolmodel in het echte leven, wat vervolgens minder goed afloopt dan in de films. Thompson impliceert dat veel Amerikanen in een voortdurend simulacrum leven en onvoldoende beseffen hoe hun historie en maatschappij er daadwerkelijk uitzien. Jean Baudrillard stelt namelijk dat de mediacultuur ervoor gezorgd heeft dat de mens overladen is

---

³⁷⁷ Thompson, H.S. (2009): 16, 272.

³⁷⁸ Mitchell, L.C. (1998): 21-23.

³⁷⁹ Thompson, H.S. (2009): 270.

met allerlei beelden die een simulatie van de realiteit produceren. Deze ‘representaties’ zijn echter kopieën en geen werkelijkheden, ook al lijken ze werkelijk.³⁸⁰ Het verschil tussen het teken en de referent bestaat kortom niet langer.³⁸¹ Bovendien gaan deze simulacra vooraf aan de daadwerkelijke ervaring, wat betekent dat de realiteit gestructureerd en geframed is door media.³⁸² Zo zijn er elke dag zoenende koppels te zien onder de Eiffeltoren, omdat de media ons vertellen dat dit romantisch is. Dit lijkt vervolgens natuurlijk. Volgens Baudrillard is er daarom geen representatie meer, enkel simulatie.³⁸³

Baudrillard zag dit fenomeen vooral in Amerika. Hij stelt zelfs dat Disneyland geen kopie is van Amerika, maar dat Amerika een kopie van Disneyland is:

It is meant to be an infantile world, in order to make us believe that adults are elsewhere, in the ‘real’ world, and to conceal the fact that real childishness is everywhere, particularly among those adults who go there to act the child in order to foster illusions of their real childishness.³⁸⁴

Amerika is immers altijd vol simulatie. Las Vegas is één groot simulacrum, gemodelleerd naar talloze mediabeelden, die op hun beurt ook een kopie zijn. Dit is precies wat Thompson ook waarneemt. Hij ziet dat Amerikanen zonder kritische reflectie aannemen wat de populaire media hen aanreiken. Deze ‘lessen’ passen zij vervolgens in het echte leven toe, alsof de media modellen zijn voor de realiteit.

Thompson beschouwt deze massamedia als onbetrouwbare instrumenten van de dominante klasse. Met termen als ‘claimed’ en ‘alleged’ kunnen zij bovendien weggkomen met gemanipuleerde representaties.³⁸⁵ Toch zijn niet alleen de media schuldig. Thompson stelt immers dat de massamedia slechts slaafs de smaak van het publiek volgen.³⁸⁶ Het Amerikaanse publiek is dol op sensatie, spanning en fictie. Dit kleurt vervolgens de manier waarop Amerikanen de wereld om zich heen waarnemen en benaderen, met alle gevolgen van dien.

---

³⁸⁰ Baudrillard, J. (1988) *Jean Baudrillard, Selected Writings*. Stanford: Stanford University Press: 166-168.

³⁸¹ Baudrillard, J. (1988): 169.

³⁸² Baudrillard, J. (1983) *Simulations*. New York: Semiotext(e): 51-53.

³⁸³ Baudrillard, J. (1988): 169, 170.

³⁸⁴ Baudrillard, J. (1988): 170.

³⁸⁵ Thompson, H.S. (2009): 23.

³⁸⁶ Thompson, H.S. (2009): 272.

De Hell's Angels zijn voor Thompson een archetypisch product van deze cultuur die fictie tot realiteit heeft verheven: de Hell's Angels zijn de vleesgeworden samensmelting van fictie en realiteit. Ze zijn als personages die rechtstreeks uit een film het echte leven in zijn gestapt. Hoewel veel inwoners de bende alleen uit de media kennen, beïnvloeden deze 'representaties' de toekomstige ontmoetingen met de bendeleden.³⁸⁷ Dat wil dus zeggen dat ook de Hell's Angels tot simulacra zijn uitgegroeid.

Mogelijk heeft dit besef bij Thompson tot zijn unieke vorm van journalistiek geleid. In die zin is bovendien te betogen dat Thompson zijn lezers met zijn gonzojournalistiek een vorm geeft die zij kunnen begrijpen, die voor hen natuurlijk lijkt. Is Thompsons gonzojournalistiek daarmee een bespotting van de Amerikaanse cultuur? Is Amerika pure gonzo? Wijst hij zijn landgenoten terecht? Of wil hij louter testen of zijn bevindingen inderdaad kritiekloos overgenomen worden?

§ 6.4 Conclusie

Tot slot lijkt Thompson in Amerika een bepaalde houding te bespeuren waarin al snel met de vinger naar de ander wordt gewezen. Zo nemen de massamedia en de Hell's Angels geen verantwoordelijkheid voor hun daden en denkt de in-group de waarheid in pacht te hebben. Thompson impliceert dat er in Amerika een ernstig gebrek aan respect heerst voor andermans opvattingen en waarden. Amerikanen wantrouwen elkaar al snel en zijn vooral in hun eigen identiteit en zelfwaarde geïnteresseerd.³⁸⁸ Wat groepen elkaar verwijten, doen zij bovendien zelf net zo goed. Dit gebrek aan respect staat uiteraard haaks op het dominante ideaal van de christelijke naastenliefde.

Thompson impliceert kortom dat de Hell's Angels juist vanwege hun paradoxale relatie tot Amerika puur Amerikaans zijn. De motorbende belichaamt bijvoorbeeld de vrijheid uit het oude westen waar Amerika zo aan gehecht is. Anderzijds zien zij elke 'afwijkende' medeburger als potentiële vijand. Met zijn verwijzingen naar belangrijke culturele artefacten wil Thompson de Hell's Angels in de Amerikaanse canon plaatsen. Tegelijkertijd is dit pleidooi een aanklacht tegen de Amerikaanse cultuur, die schurken tot cultuurbepalende

---

³⁸⁷ Berg, C.R. (2002): 19, 20.

³⁸⁸ Dit is tevens goed te verbinden aan Thompsons bewering dat inwoners al snel gecriminaliseerd worden, al is gebleken dat hij zelf een erg vrije definitie van criminaliteit hanteert.

figuren benoemt. Thompson lijkt zich tevens af te vragen of de bargevechten van de Hell's Angels bijvoorbeeld geen direct gevolg van simulacra zijn.

Ten slotte insinueert Thompson dat de hypocrisie binnen het discours van de Hell's Angels niet cultuurspecifiek is voor de motorbende, maar voor een groot deel van de Amerikaanse maatschappij geldt. Normen en waarden zijn heilig, totdat het de aanhanger van deze waarden persoonlijk beter uitkomt om ze los te laten. Uiteraard heeft dit alles te maken met macht en verlangen.³⁸⁹ Thompson vindt ter conclusie dat een aanzienlijk deel van de problematische relatie tussen de Hell's Angels en de in-group voortkomt uit de Amerikaanse karaktertrek om de eigen positie als absoluut ideaalbeeld te beschouwen.

---

³⁸⁹ Foucault (1981): 56.

H7 Conclusie: Welke verhouding bestaat er tussen de verschillende representaties uit *Hell's Angels*?

In deze scriptie is uiteengezet dat Thompson de Hell's Angels aan de hand van drie hoofdstereotypes representeert: de crimineel, de cowboy en de zigeuner. Deze stereotypes fungeren tevens als kapstok waar de overige stereotypes van drugs- en alcoholmisbruik, extreem gedrag, loyaliteit, rebellie, een antiautoritaire houding, verkrachting en (anti-)patriottisme aan worden opgehangen.

In deze conclusie bespreek ik welke representatie voortkomt uit deze stereotypes. Ik begin met een verklaring van hoe de stereotypes onderling verbonden zijn. Vervolgens bespreek ik de grenzenversmeltingen die tijdens deze scriptie aan bod zijn gekomen. Aan de hand van deze twee onderdelen geef ik de kernpunten van dit onderzoek weer. Ten slotte ontstaat hieruit het antwoord op de onderzoeksvraag: 'Hoe worden de Hell's Angels gerepresenteerd in Thompsons boek?'

§ 7.1 Onderlinge verbondenheid

De relatie tussen Thompsons metaforen is opmerkelijk. Deze blijken namelijk onderling aan elkaar gerelateerd te zijn, elkaar te bevestigen en/of elkaar aan te vullen. Zo worden Thompsons eigen westernmetaforen en scènebeschrijvingen versterkt door de westernfilms *High Noon* en *Rio Bravo*. De mythische cowboy vertoont op zijn beurt een grote mobiliteit en een rondzwerfend bestaan los van de maatschappelijke hiërarchieën, waardoor hij aansluiting vindt bij de stereotype zigeuner.

Ook is zichtbaar geworden dat *High Noon* en *The Wild One* onderling aan elkaar verbonden zijn. In hoge mate overeenkomend is de wijze waarop in beide films de spanning en dreiging van de aankomende bendes in beeld wordt gebracht. Hiermee geeft Thompson een concreet beeld bij en gevoel aan de angst die de Hell's Angels bij burgers oproepen. Deze angstaanjagendheid is een wezenlijk onderdeel van de representatie van de motorbende.³⁹⁰

---

³⁹⁰ Bovendien rekenen beide films af met de symboliek van het huwelijk, zoals de Hell's Angels deze in het werkelijke leven radicaal afwijzen.

Daarnaast behandelen *High Noon*, *Rio Bravo* en *The Wild One* de problematiek van een dorp in angst, niet wetend hoe om te gaan met een beangstigende bende.

Of het nu de motor, de trein, de cowboy of de zigeuner betreft, de achterliggende gedachte is die van het reizen, het onderweg zijn in het heden. Waarheen maakt niet uit, als het maar weg is van de beklemmende maatschappij. Net als de improviserende jazzmuzikanten waar de leden van B.M.R.C. naar luisteren, weten ook de motorrijders niet van tevoren waar ze zullen uitkomen. Op deze manier laat Thompson samenhang en overtuigingskracht ontstaan. Hij heeft zijn verwijzingen nauwkeurig gekozen en is bewust bezig geweest met wat dit netwerk van stereotype representaties voor de weergave van de Hell's Angels betekent.

Dit blijkt eens te meer doordat Thompson voortdurend voor elementen en objecten uit de Amerikaanse cultuur kiest. Door de Hell's Angels met Amerikaanse filmklassiekers en volkshelden te vergelijken, stelt hij de bende voor als een puur Amerikaans verschijnsel. Het vorige hoofdstuk heeft echter aangetoond dat de motorbende net zo goed als anti-Amerikaans beschouwd kan worden, vanwege hun radicale verzet tegen andere Amerikaanse groepen en hun waardesystemen.

§ 7.2 Grenzenversmeltingen

Verder is het opzoeken van grenzen een belangrijk onderdeel van de collectieve identiteit van de Hell's Angels. Ongeacht wat Thompson beweert, worden deze grenzen op het gebied van extreem gedrag en criminaliteit soms overschreden. Ook in uiterlijk vertoon doen de bendeleden hun best om te shockeren en de in-group bewust te irriteren door zich onverzorgd en voorzien van nazi-accessoires te vertonen. Dit zijn twee kernredenen voor de frictie tussen de motorbende en de in-group.

Dit zijn echter niet de enige gebieden waarin de bende grenzen opzoekt. Zoals cartoonfiguren altijd dezelfde kleding dragen en dezelfde karaktertrekken vertonen, geldt dit in zekere zin ook voor de Hell's Angels. Thompson insinueert daarom dat de Hell's Angels een samensmelting van fictie en realiteit zijn. Zowel in hun uiterlijk als handelen, is de bende beïnvloed door de mythische cowboy, de stereotype zigeuner en andere fictieve personages.

Dit is de reden dat leden als Rocky en Preetam Bobo, die zo lijken te zijn weggelopen van een filmset, rolmodellen binnen de bende zijn.

Verder is er de ‘kissing act’, waarbij leden elkaar tongzoenen. Deze grap is weliswaar hoofdzakelijk bedoeld voor een shockeffect (en in mindere mate om loyaliteit te tonen), maar dat neemt niet weg dat de bende eveneens speelt met de grenzen van gender.

Belangrijker is dat Thompson de motorbende voorstelt als cyborgs, vergroeid met hun motoren: ‘There is nothing pathetic about the sight of an Angel on his bike. The whole – man and machine together – is far more than the sum of its parts. His motorcycle is the one thing in life he has absolutely mastered.’³⁹¹ De samensmelting van mens en machine tot een soort androïde symboliseert de drang van Amerika om een hoogtechnologische maatschappij te zijn. Door techniek willen zij de wereld controleren, zoals zij dat bijvoorbeeld ook deden met de atoombom in 1945. Dit maakt direct duidelijk dat techniek niet enkel als positief geïnterpreteerd moet worden.

Het is verder geen overdreven uitspraak om te stellen dat de bendeleden zonder motor(club) geen echte identiteit hebben. Mensen ontlene hun identiteit vaak aan zaken als werk, familie, vrienden, sport, persoonlijke kwaliteiten en interesses en/of eigendommen.³⁹² Thompson stelt echter dat de bendeleden niets kunnen toevoegen aan de maatschappij, geen opleiding hebben en een afkeer hebben van mensen uit andere domeinen. Er wordt ook niet gesproken over andere hobby’s. De motor(club) is alles wat de leden hebben en waar ze mee overweg kunnen, vandaar dat de band tussen een Hell’s Angel en zijn motor zo sterk is dat Thompson spreekt over een samensmelting tussen mens en machine.

Ten slotte is er, zoals bij de stereotype zigeuner, de grensvervaging tussen mens en dier. Enerzijds wijst deze koppeling op het fysieke uiterlijk van de bende, dat door niet-leden als angstaanjagend, onberekenbaar, onhygiënisch en wild wordt ervaren. Anderzijds symboliseert het ‘dier-woorden’ voor de motorbende het losraken van discursiviteit en de gefixeerde

---

³⁹¹ Thompson, H.S. (2009): 96.

³⁹² Jensen, S. & R. Wijnberg. (2012) *Dus ik ben: een zoektocht naar identiteit*. Amsterdam: De Bezige Bij: 71, 103, 165, 181.

maatschappelijke hiërarchieën met hun bijbehorende waardesystemen.³⁹³ De maatschappelijke domeinen worden door de motorbende als statisch en verhinderd ervaren. ‘Unlike most other rebels, the Angels have given up hope that the world is going to change for them’, aldus Thompson.³⁹⁴ Omwille van deze onveranderbare maatschappij nemen de bendeleden daarom bewust een extreme minderheidspositie in om een intenser leven te leiden. Hoewel Deleuze meent dat de mens voortdurend in wording moet zijn, verandert het wordingsproces van de motorbende in een ‘zijn’: een eeuwigdurend heden zonder toekomstdoelen.³⁹⁵ Ook Thompson beseft na verloop van tijd dat de Hell’s Angels op hun eigen manier net zo gefixeerd zijn als de Amerikaanse maatschappij.

Deze hypocrisie is ook zichtbaar in de slachtofferrol die de Hell’s Angels innemen. Voortdurend stellen zij dat de maatschappij tegen hen is, terwijl de bende zelf het stereotype van een eenzijdige maatschappij die op hen neerkijkt produceert. Dit stereotype rechtvaardigt voor de motorbende hun gevecht tegen de samenleving. Weliswaar worden de Hell’s Angels wellicht deels in de positie geduwd dat zij een anti-identiteit (moeten) aannemen, maar dit is geen ontkenning van het feit dat zij deze anti-identiteit graag omarmen.

§ 7.3 Conclusie

Welke representatie ontstaat er uit de bovenstaande aspecten? Trapt Thompson bovendien niet in dezelfde valkuilen als de massamedia doen? Ondanks zijn verwijten richting de massamedia staat ook Thompson niet onwillend tegenover fictie, overdrijving en sensatie om zijn verhaal vorm te geven. En ook hij is selectief in wat hij weergeeft. Thompson kiest er bijvoorbeeld liever voor om gewelddadige gebeurtenissen te beschrijven dan de dagen waarop de bende zich verveelt. Dit is goed te rijmen met zijn afkeer van de journalistiek en zijn wens om naam te maken als literair auteur. Het is tevens noemenswaardig dat Thompson fictionele representaties aangrijpt die te maken hebben met spanning, sensatie en extreem gedrag. Helemaal onterecht is deze techniek niet, aangezien een Hell’s Angel verklaart dat hun bestaan gebaseerd is op fantasie, actie en humor.³⁹⁶

---

³⁹³ Thompson omschrijft de bende als weerwolven en watersnippen, vanwege hun transformatie- en verdwijningmanoeuvres. Later omschrijft hij de bende als anti-sociale padden met een uitzichtloos bestaan. Thompson, H.S. (2009): 226, 267.

³⁹⁴ Thompson, H.S. (2009): 272.

³⁹⁵ Deleuze, G. & F. Guatarri. (1987): 21, 106.

³⁹⁶ Thompson, H.S. (2009): 68.

Toch zou het te kort door de bocht zijn om te stellen dat Thompson de Hell's Angels net als de massamedia representeert als extreme wildemannen, die verkrachtend en in een razernij door het leven gaan. Thompson stelt de motorgroep voor als een collectief met twee gezichten. Enerzijds ziet hij een romantisch ideaalbeeld, primair gevoed door de mythische cowboy en de stereotype zigeuner. Thompson beeldt de bende af als verkerend in ultieme vrijheid. Ondanks hun beperkte mogelijkheden zijn de Hell's Angels zorgeloos over de toekomst en beleven ze voortdurend een nieuwe 'kick' of 'high'. In hun eigen domein kunnen zij doen en laten wat ze willen. Hoewel Thompson zichzelf op belangrijke momenten tegenspreekt, stelt hij de motorgroep voor als een bende van symbolische helden, die in tegenstelling tot de modale burger nooit een saai moment kennen. De Hell's Angels vormen voor Thompson (aanvankelijk) een ontwrichtend alternatief voor het banale maatschappelijke bestaan. Dit symbolische bestaan wordt door Thompson vormgegeven in en middels fictionele representatievoorstellen en beschrijvingen om het verschil ten opzichte van het alledaagse leven uit te vergroten.

Ongetwijfeld was Thompson in eerste instantie aangetrokken tot de romantiek van het outlawbestaan. Thompsons boodschap is dat dit outlawbestaan moet kunnen, omdat de bendeleden weliswaar grenzen opzoeken, maar ze niet overtreden. Dat de grenzen bij tijd en wijle wél worden overtreden en dat dit outlawbestaan herhaaldelijk conflicteert met zaken van algemeen en publiek belang, lijkt Thompson onvoldoende te beseffen.³⁹⁷ Gevoed door zijn eigen afkeer van het alledaagse leven, het Amerikaanse wetsysteem en de maatschappelijke belemmeringen, lijkt Thompson onbewust de representatie te creëren van een motorbende die herhaaldelijk moedwillig tegen de schenen van de in-group schopt. De Hell's Angels hebben geen duidelijk doel in het leven en hebben niet de kwaliteiten of de interesses om de maakbaarheid van het bestaan te erkennen. Dit leidt ertoe dat de bende een anti-identiteit heeft. Ergens tegen zijn, kost immers minder inspanning dan het actieve nastreven van een nobel doel. De negatieve houding die de Hell's Angels de maatschappij verwijten, is bovendien exact hetzelfde als hun eigen houding tegenover de maatschappij.

Na dit onderzoek blijft er daarom één vraag over: 'Was de kip er eerder dan het ei?' Het antwoord op deze vraag moet Thompson de lezer echter schuldig blijven. Men kan zich

---

³⁹⁷ Mogelijk is dit een gevolg van zijn persoonlijke omgang met de Hell's Angels.

afvragen hoe relevant deze vraag is. Waar twee vechten hebben er immers twee schuld. De vraag bij wie de (meeste) schuld ligt van de frictie tussen de in- en out-group is bovendien niet van direct belang voor het beantwoorden van de onderzoeksvraag: ‘Hoe worden de Hell’s Angels gerepresenteerd in Thompsons boek?’

In deze masterscriptie heb ik aangetoond dat Thompson een beeld van de bende met twee gezichten schetst. Naast het romantische outlawbestaan wordt de bende gerepresenteerd als bestaande uit hypocriete, onbekwame nietsnutten die uit frustratie met hun eigen maatschappelijke mislukkingen moedwillig anderen het leven zuur maken. Dit doen zij in een eigen discours waarin dit gedrag getolereerd of zelfs aangemoedigd wordt. Hoewel de massamedia doen vermoeden dat de bende *per definitie* gevaarlijk is, laat Thompsons boek – ondanks zijn persoonlijke standpunten – zien dat de bende *potentieel* gevaarlijk is.

Tot slot signaleer ik voor toekomstig onderzoek naar *Hell’s Angels* de mogelijkheid om de relatie tussen de in- en out-group nader te bestuderen aan de hand van een uitvoerige discoursanalyse. Daarnaast biedt de besproken fictionalisering van de waarneming een interessante invalshoek om nader te onderzoeken in andere tijden en situaties.

Bibliografie

Anderson, T.L. & P.J. Hill (2004) *The Not So Wild, Wild West: Property Rights on the Frontier*. Stanford: Stanford University Press.

Bakker, G.E. (2009) 'De Donkere Kamer van Derrida', in: *Gerbenbakker.com*.
<http://www.gerbenbakker.com/wordpress/wp-content/pdf/paperderrida.pdf> (14-05-13).

Berg, C.R. (2002) *Latino Images in Film: Stereotypes, Subversion, and Resistance*. Texas: University of Texas Press.

Colebrook, C. (2002) *Understanding Deleuze*. Wales: Allen & Unwin.

Cuilenborg, J. van, O. Scholten en G.W. Noomen. (1992) *Communicatiewetenschap*. Muiderberg: Coutinho.

Deleuze, G. & F. Guatarri. (1987) *A Thousand Plateaus: Capitalism & Schizophrenia*. Minneapolis/Londen: University of Minnesota Press.

Ewing, W. (2003) *Breakfast with Hunter*. Plaats onbekend: Ewing.

Finch, N. (1978) *Fear and Loathing on the Road to Hollywood*. Londen: Finch.

Fishwick, M.L. (1952) 'The Cowboy: America's Contribution to the World's Mythology', in: *Western Folklore 11* (2). Californië: California Folklore Society.

Foucault, M. (1981) 'The Order of Discourse', in: *Untying the Text: A Post-Structuralist Reader* (R. Young, ed.): Londen: Routledge.

Gauntlett, D. (1998) 'Judith Butler', in: *Theory.org.uk*. <http://www.theory.org.uk/ctr-butl.htm> (03-04-13).

Gibney, A. (2008) *Gonzo: The Life and Work of Dr. Hunter S. Thompson*. New York: Carter & Cohen.

Goldman, G. (1999) *Getting High: The History of LSD*. The History Channel.

Lie, N. & T. D'haen. (2002) *Zorro & Co: populaire personages en het koloniale verleden*. Plaats onbekend: Vantilt.

Mitchell, L.C. (1998) *Westerns: Making the Man in Fiction and Film*. Chicago: University of Chicago Press.

Olkowski, D. (1999) *Gilles Deleuze and the Ruin of Representation*. California: University of California Press.

Ramdas, A. (2000) *De papegaai, de stier en de klimmende bougainvillea*. Amsterdam: De Bezige Bij.

- Smith, M.D. (2004) *Encyclopedia of rape*. Westport: Greenwood Press.
- Steele, C. M. (1997) 'A threat in the air: How stereotypes shape intellectual identity and performance', in: *American Psychologist* 52 (6). Plaats onbekend: American Psychological Association.
- Thompson, H.S. (2009) *Hell's Angels*. Maryborough: Penguin Books.
- Thompson, H.S. (1988): *Gonzo Papers Vol. 2 - Generation of Swine: Tales of Shame and Degradation in the '80s*. Londen: Picador.
- Thompson, H.S. (1992) *Gonzo Papers Vol. 3 - Songs of the Doomed: More Notes on the Death of the American Dream*. Londen: Picador.
- Thompson, H.S. (2003) *Kingdom of Fear: Loathsome Secrets of a Star-Crossed Child in the Final Days of the American Century*. Londen: Penguin Books.
- Thurman, T. (2006) *Buy the Ticket, Take the Ride*. Plaats onbekend: Thurman & Marksbury.
- Trumpener, K. (1992) 'The Time of the Gypsies: A 'People without History'' in the Narratives of the West', in: *Critical Inquiry* 18 (4). Chicago: Chicago University Press.
- Wallis, M. (2007) *Billy the Kid: the endless ride*. New York: W W Norton & Company Incorporated.
- Weedon, C. (1987) *Feminist Practice and Post-structuralist Theory*. Oxford: Basil Blackwell.
- Willemsen, H. (1992) *Woordenboek filosofie*. Assen: Van Gorcum & Comp.
- Winter, J. (2010) 'The performance of the past: Memory, history, identity', in: *Performing the Past: Memory, History, and Identity in Modern Europe*. Amsterdam: Amsterdam University Press.
- Wolfe, T. & E. W. Johnson. (1973) *The New Journalism*. New York: Harper & Row.
- Wolfe, T. (1996) *The Electric Kool-Aid Acid Test*. Londen: Black Swan.
- Wright, W. (2001) *The Wild West: The Mythical Cowboy and Social Theory*. Londen/Californië: Sage.

Geraadpleegde Internetbronnen

- Alford, S., e.a. (s.a.) 'Why Motorcycle Studies?', in: *The International Journal of Motorcycle Studies*. http://ijms.nova.edu/IJMS_Why.html (02-06-13).
- Banks, L.W. (2006) 'A New Billy the Kid? The mad search for the bones of an American outlaw icon has come to Arizona', in: *Tucsonweekly.com*. <http://www.tucsonweekly.com/tucson/a-new-billy-the-kid/Content?oid=1083797> (15-05-13).

- Bass, S. (1999) 'Fear And Loathing And Oscar Acosta: Tracking the Mysterious Brown Buffalo', in: *Gettingit.com*. <http://www.gettingit.com/article/603> (11-05-13).
- Boxtel, S. van. (2005) 'De Theatrale Cyborg: een interdisciplinair onderzoek naar de betekenis van het lichaam in de multitechnologische performance', in: *Ethesis.net*. <http://www.thesis.net/cyborg/cyborg.pdf> (28-04-13).
- DeRienzo, P. (s.a.) 'Sonny Barger Interview', in: *PDR.Autono.net*. <http://pdr.autono.net/SonnyBarger.html> (02-04-13).
- Flynn, M. (2008) 'Hunter S. Thompson Essay. "Open Letter To The Youth Of Our Nation" 1955', in: *Hunter S. Thompson Books.org*. <http://hstbooks.org/2008/08/03/hunter-s-thompson-essay-open-letter-to-the-youth-of-our-nation-1955/> (27-03-2013).
- Hahn, M. (1997) 'Writing on the Wall: An Interview with Hunter S. Thompson', in: *The Atlantic.com*. <http://www.theatlantic.com/past/docs/unbound/graffiti/hunter.htm> (12-01-13).
- Hirst, M. (2004) 'What is Gonzo? The etymology of an urban legend', in: *The University of Queensland.edu*. http://espace.library.uq.edu.au/eserv/UQ:10764/mhirst_gonzo.pdf (12-01-13).
- Hoover, S. (2009) 'Hunter S. Thompson and gonzo journalism: A research guide', in: *Digital Scholarship@UNLV*. http://digitalscholarship.unlv.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1106&context=lib_articles (11-05-13).
- Joans, B. (2005) 'GLIB WITH GUTS AND GORE: I Come to Bury HT, Not to Praise Him: The Legend of Hunter Thompson', in: *The International Journal of Motorcycle Studies*. http://ijms.nova.edu/July2005/IJMS_RT.Joans.html (05-05-13).
- Kieffner, G.L. (2005) 'Myth, Reality, and Revenge in Hunter S. Thompson's Hells Angels', in: *The International Journal of Motorcycle Studies*. http://ijms.nova.edu/July2005/IJMS_RT.Kieffner.html (05-05-13).
- Litwak, L.E. (2005) 'Hell's Angels', in: *The New York Times.com*. http://www.nytimes.com/1967/01/29/books/thompson-1967-angels.html?_r=0&adxnnl=1&adxnnlx=1361718395-3K0zRYjnQ8d2j93YKwlcag (26-03-13).
- Lohrey, D.T. (2012) 'Book reviews: *Gonzo Republic: Hunter S. Thompson's America* by William Stephenson', in: *Transnational Literature Vol. 5, No. 1*. http://dspace.flinders.edu.au/jspui/bitstream/2328/26469/1/Gonzo_Republic.pdf (11-05-13).
- Lund, K. (2011) 'Candidates for the National Film Registry: The Wild One and Gimme Shelter', in: *Loc.gov*. <http://www.loc.gov/film/lund.html> (22-04-13).
- McBee, R.D. (2005) 'A "Potential Common Front": Hunter Thompson, the Hell's Angels, and Race in 1960s America', in: *The International Journal of Motorcycle Studies*. http://ijms.nova.edu/July2005/IJMS_RT.McBee.html (05-05-13).

- Nagy, P. (2009) 'The BRMC and its Humor in The Wild One', in: *International Journal of Motorcycle Studies*. http://ijms.nova.edu/Spring2009/IJMS_Rndtble.Nagy.html (03-04-13).
- Oliver, M. (s.a.) 'Dorothy Schiff; Former Publisher Who Molded N.Y. Post Into Liberal Showcase', in: *Los Angeles Times.com*. http://articles.latimes.com/1989-08-31/news/mn-1590_1_dorothy-schiff (14-05-13).
- Pompeo, J. (2012) 'At 'New York's Picture Newspaper,' photographers trade dark looks', in: *Capitol.com*. <http://www.capitalnewyork.com/article/media/2012/07/6271983/new-yorks-picture-newspaper-photographers-trade-dark-looks> (14-05-13).
- Rosenbaum, R. (1990) 'Still Gonzo After All These Years', in: *The New York Times.com*. <http://www.nytimes.com/books/98/11/29/specials/thompson-doomed.html> (27-03-13).
- Savage, C. (2012) 'U.S. to Expand Its Definition of Rape in Statistics', in: *The New York Times.com*. http://www.nytimes.com/2012/01/07/us/politics/federal-crime-statistics-to-expand-rape-definition.html?_r=0 (24-05-13).a
- Stotesbury, M.S. (2010) 'The "Most Accurate, Least Factual" Writer: Hunter S. Thompson, Journalist', in: *East Carolina University*. <http://thescholarship.ecu.edu/handle/10342/3164> (05-05-13).
- Sutherland, K. (2005) 'Forty Years Later: Hunter S. Thompson's *Hell's Angels*', in: *The International Journal of Motorcycle Studies*. http://ijms.nova.edu/July2005/IJMS_RT.Sutherland.html (05-05-13).
- Thompson, H.S. (1994) 'He Was a Crook', in: *The Atlantic.com*. <http://www.theatlantic.com/magazine/archive/1994/07/he-was-a-crook/308699/> (20-06-2013).
- Thompson, H. S. (2005) 'The Motorcycle Gangs', in: *The Nation.com*. <http://www.thenation.com/article/motorcycle-gangs#> (03-05-13).
- Tucher, A. (s.a.) 'Hunter S. Thompson', in: *American National Biography Online*. <http://www.anb.org/articles/16/16-03546.html> (26-03-13).
- Tyree, J.M. (2005) 'Dr. Thompson's Wars', in: *Believermag.com*. http://www.believermag.com/issues/200504/?read=article_tyree (11-05-13).
- Weingarten, M. (2005) 'The Genesis of Gonzo', in: *The Guardian.co.uk*. <http://www.guardian.co.uk/books/2005/sep/03/tomwolfe> (13-01-13).
- Wood, M. (1973) 'The New Journalism', in: *The New York Times.com*. <http://www.nytimes.com/books/98/11/08/specials/wolfe-journalism.html> (10-05-13).
- S.n. (2013) 'Abonnement op TIME Magazine', in: *Proefabonnementengids.nl*. <http://www.proefabonnementen-gids.nl/proefabonnement/time-magazine.html> (02-06-13).
- S.n. (2013) 'Thompson's and Acosta's Collaborative Creation of the Gonzo Narrative Style', in: *CLCWeb: Comparative Literature and Culture*. <http://docs.lib.purdue.edu/clcweb/vol10/iss1/5/> (11-05-13).

- S.n. (2013) 'Top 10 Hunter S. Thompson Quotes', in: *Alternative Reel.com*
http://www.alternativereel.com/soc/display_article.php?id=0000000012 (27-03-13).
- S.n. (2012) 'An Updated Definition of Rape', in: *The United States Department of Justice*.
<http://blogs.justice.gov/main/archives/1801> (24-05-13).
- S.n. (2010) 'Lewis and Clark: American Explorers', in: *Enchanted Learning.com*.
<http://www.enchantedlearning.com/explorers/page/1/lewisandclark.shtml> (21-05-13).
- S.n. (2010) 'RetroBites: Hunter S. Thompson & Hell's Angels (1967)', in: *Youtube.com*.
<http://www.youtube.com/watch?v=ccyu44rsaZo> (02-04-13).
- S.n. (2008) 'Code voor de journalistiek', in: *NVJ.nl*. <http://www.nvj.nl/ethiek/code-voor-de-journalistiek> (27-05-13).
- S.n. (2007) 'LSD: mentaal verslavend en vermoeiend', in: *InfoNu.nl*. <http://mens-en-gezondheid.infonu.nl/verslaving/6726-lsd-mentaal-verslavend-en-vermoeiend.html> (01-04-13).
- S.n. (2005) 'Shoot Out with 'Wild Bill' Hickok, 1869', in: *Eyewitnessstohistory.com*.
<http://www.eyewitnessstohistory.com/hickok.htm> (15-05-13).
- S.n. (s.a.) 'De Lewis and Clark Expeditie', in: *Meiguo.nl*.
http://www.meiguo.nl/cms/geschiedenis/e107_plugins/content/content.php?content.102 (21-05-13).
- S.n. (s.a.) 'Lewis & Clark', in: *National Geographic.com*.
<http://www.nationalgeographic.com/lewisandclark/> (21-05-13).
- S.n. (s.a.) *Merriam Webster.com*. <http://www.merriam-webster.com/> (21-05-13).
- S.n. (s.a.) 'Self Portrait, After Beating by Hell's Angels', in: *Mbart.com*.
http://www.mbart.com/artists/_Hunter%20S.%20Thompson/_835/_1645,36/ (23-06-13).
- S.n. (s.a.) 'The American Dream: What is the American Dream?', in: *Library of Congress.gov*. <http://www.loc.gov/teachers/classroommaterials/lessons/american-dream/students/thedream.html> (15-06-13).
- S.n. (s.a.) *Van Dale.nl*. <http://surfdiensten2.vandale.nl.proxy.ubn.ru.nl/zoeken/zoeken.do> (21-05-13).
- S.n. (s.a.) 'Wild Bill Hickok', in: *Spartacus Educational*.
<http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/WWhickok.htm> (15-05-13).

Bijlagen

Bijlage 1

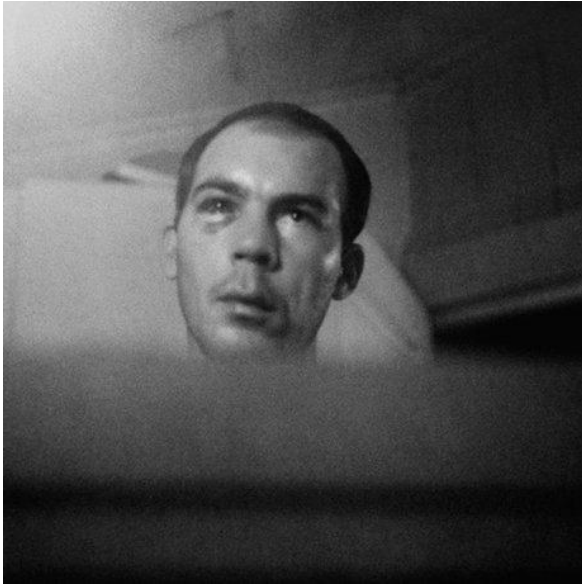

Foto van Hunter S. Thompson nadat hij door leden van de Hell's Angels mishandeld was.³⁹⁸

---

³⁹⁸ S.n. (s.a.) 'Self Portrait, After Beating by Hell's Angels', in: *Mbart.com*.
http://www.mbart.com/artists/_Hunter%20S.%20Thompson/_835/_1645,36/ (23-06-13).